

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and USA Today bestselling author

NOELLE ADAMS

purchased husband

trophy husbands

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

satın alınan koca

Kupa Kocaları, Dördüncü Kitap
NOELLE ADAMS

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif hakkı © 2020 Noelle Adams'a aittir. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Purchased Husband](#)

[HakkındaOne](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Sonsöz](#)

[Noelle Adams Hakkında](#)

[Yeniden Yapım'dan Alıntı](#)

Satın Alınan Koca Hakkında

ÇARŞAMBA ÖĞLEDEN SONRA, Damian Winters'a evlenme teklif ediyorum. Açık olmak gerekirse, bu bir teklif değil. Bu bir iş anlaşması. Ailevi bir sorunum var ve bununla başa çıkmanın en basit yolu ona altı aylığına kocam olması için para ödemek.

Damian eskiden eskort olarak çalışıyordu, bu yüzden işleri nasıl profesyonel tutacağını biliyor. Arkadaş olmak zorunda değiliz. Anlaşmak zorunda bile değiliz. Koca rolünü dolduracak birine ihtiyacım var ve o da bunu yapacaktır.

Tanıdığım en seksi erkek olması önemli değil. İşim tüm zamanımı ve enerjimi alıyor, bu yüzden hayatımda karışıklıklara yer yok. Onunla yatağa girmeyeceğim. Ve kesinlikle aşık olmayacağım.

Umarım.

Bir

Bir kızın hayatında, prensinin muhtemelen gelmeyeceğini anladığı bir gün gelir. Bu gerçek ortaya çıktığında çok kötü hissettirir ama bu iyi bir şeye dönüşebilir. Bir kız hala istediği ve ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olabilir. Artık bir başkasının onu hayatından kurtarmasını beklemediğinde, dışarı çıkıp kendisi için alabilir.

O gün benim için çoğu kişiden daha erken gelmişti. Ortaokuldaki kötü kızlar haftalarca benim gibi bir eziği kimsenin sonbahar dansına davet etmeyeceği konusunda gülüp durmuşlardı. Onlara inanmak istemedim ama haklıydılar. Kimse benimle gitmek istemiyordu. Kötü kızlara bir zafer kazandırmak istemediğim için, başka bir okuldan bir komşu çocuğuna biriktirdiğim tüm parayı (kırk üç dolar) bana eşlik etmesi için ödedim.

O akşamı hala gülümseyerek hatırlıyorum - kolumda orta derecede sevimli bir çocukla ortaya çıktığımda kızların yüzlerindeki ifadeyi. Şu anda aynı stratejinin tekrar işe yaramasına ihtiyacım var.

Ben Melody Clarke. Yirmi dokuz yaşımdayım. Bekar bir annenin tek çocuğuyum. Birkaç yıl önce teknoloji dergileri tarafından bir sonraki büyük şey olarak övüldü. Ve bir kocaya ihtiyacım var.

Gerçek bir koca değil. Tek ihtiyacım, olası bir aile çatışmasını önlemek için altı aylığına boş bir takım elbise. Uygun bir potansiyel olmadığı için ortaokul taktiklerime başvurmak zorunda kaldım. Neyse ki Atlanta'da sahte koca kiralamak için mükemmel bir şirket var ve benim de bir tane alabilecek kadar param var.

Companions for Hire'daki bağlantım Aurora Kensington. On dakika sonra annemle buluşacağım restoranın otoparkında kiralık bir arabanın içinde otururken şu anda onunla telefonda konuşuyorum. Aurora, "Damian yarın öğleden sonra seninle buluşmak için hazır," diyor. Tüm bu süreci benim için kolaylaştıran hoş bir profesyonellik. "Yüksek lisans eğitime odaklandığı için son zamanlarda bizim için yaptığı işleri geri çekti, ancak elimizdeki en iyilerden biri ve bu işin iyi bir iş olduğunu düşündü. Bence tam aradığınız kişi. Onunla çalışan tüm müşterilerimiz çok mutlu oldu."

"Kulağa hoş geliyor." Çoklu görev benim normal çalışma şeklim olduğu için konuşurken bir yandan da e-postalarımı karıştırıyorum. "Dediğim gibi, seksi, çekici ya da etkileyici olması umurumda değil. Sadece rolü mümkün olan en basit şekilde dolduracak birine ihtiyacım var."

"O bunu yapabilir. Uzun zamandır bizimle birlikte ve ne yaptığını biliyor. Ama ondan hoşlanacağınızı düşünüyorum. Herkes sever."

Bu iddia hakkında şüphelerim var ama tartışmaya zahmet etmiyorum. Aurora'yı seviyorum ve herkesin sevdiği insanlardan nadiren hoşlandığım gerçeği hakkında onunla tartışmaya girmek için bir neden yok.

Popüler insanlarla ilgilenmiyorum. Okuldayken bitmek bilmeyen alayların hedefi değildim, şimdi de değilim. Birisi çok kurnaz, çok çekici, çok beğenilen, *çok fazla* ise, yüzeyin altında gerçekte neler olup bittiğinden her zaman şüphelenirim. Damian'ın fotoğraflarını gördüm ve benim için fazla olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Gerçek şu ki ben her zaman dışlanmışları ve kaybedenleri tercih etmişimdir. Belki de hep böyle hissettiğim içindir.

"Eminim harikadır," diyorum Aurora'ya kayıtsızca. "Ayarladığınız için teşekkürler."

"Eğer ondan hoşlanmazsan, onun yerine kullanabileceğin daha pek çok arkadaşımız var."

"Damian'ın iyi olacağına eminim. Bu konuda seçici olmayı düşünmüyorum. Onunla çalışmak kolay olduğu sürece, ben iyiyim."

"Olacaktır. O her zaman profesyoneldir. Ona sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, o da yapacaktır."

Bir an için Damian'ın müşterileri için ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyorum. Companions for Hire, çok çeşitli ihtiyaçlar ve durumlar için refakatçiler sunuyor - randevular, seyahat eskortları, sahte erkek arkadaşlar veya kız arkadaşlar, uzman tur rehberleri, adını siz koyun - ancak seksin masanın dışında olduğu konusunda açık sözlüler. Aslında, bunu sorarsanız, konuşmayı hemen bitirirler. Onlarla çalışmayı seçmemin nedenlerinden biri de bu. Seks aramıyorum ve bu şekilde normal bir eskort ajansının garipliklerinden hiçbiri olmayacak.

Ama seksin olmadığına inanamıyorum. Aurora'nın bana söylediğine göre, bu arkadaşlardan bazıları romantik deneyimler sunma konusunda uzman. Tahminimce, Kiralık Yoldaşlar bunu hiç duymasa bile seks zaman zaman gerçekleşiyor.

İstediğim şey seks olsaydı, başka yollardan elde edebilirdim. Şu anda sadece sahte bir kocaya ihtiyacım var ve yarın öğleden sonra onunla buluşmak için bir randevum var.

Ancak önce annemle öğle yemeğini atlatmam gerekiyor. Bu da yıllardır ilk kez ona yalan söylemem gerektiği anlamına geliyor.

• • • •

Mükemmel bir yalancı olduğumu keşfettiğimde yedi yaşındaydım.

Bir Cumartesi sabahı annemle bir eczanedeydik. O eczaneden bir reçete almak için bekliyordu, ben de şeker reyonunda dolaşıyordum. Her şey çok güzel görünüyordu. Annem bana sadece ara sıra şeker alırdı, bu yüzden gerçek bir ikramdı. O sabah biraz istemiştim. Diğer çocuklar her zaman alırdı ve benim almamam adil değildi. Etrafta kimse yoktu.

Ben de aldım.

Büyük bir çikolata ve diğer çocukların yediğini gördüğüm bir dizi sakız aldım. Küçük mor bir çanta taşıyordum, bu yüzden onları içine doldurdum ve fermuarını çektim.

Annemin reçetesini beklediği yere döndüğümde nefesim kesilmişti ve gergindim.

Beni gördüğünde "Neler oluyor?" diye sordu.

O zaman anladım. Ne yaptığımı. Bana ait olmayan bir şeyi çalmıştım ve bu heyecan verici olabilirdi ama aynı zamanda kötüydü. *Ben kötüydüm*. Annem o zamanlar bizi geçindirmek için iki işte çalışıyordu ve bana her zaman doğruyla yanlışla öğretmişti.

O şeker istiyordum ama aynı zamanda onu çalan biri olmak da istemiyordum.

O zaman iki şeyden birini yapabilirdim. İtiraf edip şeker geri koyabilir ve annemle neredeyse ne yaptığımı bilerek yaşayabilirdim. Ya da yalan söyleyip tüm bunlar hiç olmamış gibi davranabilirdim.

Yalan söyledim.

Doğru olmasını çok istediğim için öyleymiş gibi davrandım. "Hiçbir şey," dedim ona, gözlerimi kocaman açıp ağzımı gevşeterek. "Bu çok sıkıcı. İlacın ne zaman hazır olacak?" Sesim son birkaç kelimedede biraz sızlanmaya bile dönüştü.

İkna olmuştu.

Ona yalan söylemek istediğimden değil. Bunu yaparken kendimden nefret ediyordum. Daha ziyade, onun benim kötü olduğuma inanması fikrine katlanamıyordum.

Bu deneyim, ne kadar aklımdan çıkarmaya çalışsam da, sonrasında aylarca peşimi bırakmadı. Şekeri attım ve bir daha asla yemedim. Eczanedeki o reyondan tam bir yıl boyunca kaçındım çünkü suçluluk duygusu uyandırıyor. Ve sonunda hafızamda rahatsız edici bir bulanıklığa dönüştü.

İyi bir yalancıydım. Bu kadarını anlamıştım. Eğer kendinizi doğru olmayan bir şeye inandırabiliyorsanız, çevrenizdeki insanları da inandırabilirsiniz. Ama aşırı gelişmiş vicdanım yüzünden bu yeteneğimi asla kendime yardım etmek için kullanamayacaktım.

Okul, üniversite ve yüksek lisans boyunca anneme karşı dürüst olmaya özen gösterdim. Başka her şey çok iğrenç geliyordu. O ilk olayı atlatmam çok uzun zaman almıştı. Annem sahip olduğum tek aile (babam ben doğmadan önce bizi terk ettiği için) ve onu dünyadaki herkesten daha çok seviyorum.

Eczanedeki o Cumartesi sabahından yirmi iki yıl sonra anneme bilerek tekrar yalan söyledim.

Benim sebeplerim farklı. Onun mutlu olmasını istiyorum ve inanılmaz zor bir hayattan sonra nihayet böyle bir şansı var. Mutluluğunu elinden alabilecek potansiyel çatışmayı yumuşatmak için sadece bir yalan yeterli olacak, ben de bunu yapıyorum.

Yalan söyledim.

Sonrasında bana bakıyor, gözleri bir an için donuklaşıyor. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Nişanlıyım. Evleneceğim."

"Neden bana biriyle çıktığını söylemedin?"

Omuz silktilim. Bunu planlamıştım ve mazeret tamamen alışkanlıklarıma uygun. "İlişkiler konusunda ne kadar kötü olduğumu biliyorsun. Hiçbir şeyi yürütmeyi başaramadım. Bu yüzden bunun da yürümeyeceğini düşündüm. Bunu gizli tutmak daha güvenli geldi."

Şimdi gülümsüyor, kahverengi gözleri ısınıyor. Bana çok benziyor. Orta boylu. Orta kahverengi saçlar. Orta seviyede çekiciliği var. Ama son zamanlarda mutlu ve bu mutluluk

Tavrındaki yeni yumuşaklıktan belli oluyordu. "Keşke bu kadar içine kapanmasan. Başkalarının da içeri girmesine izin vermende bir sakınca yok."

"Biliyorum." Hâlâ gözleriyle buluşuyorum. Bu işe yarıyor ve şimdi bunu mahvetmeyeceğim. "Elimden geleni yapıyorum. Ne kadar özel olduğumu biliyorsun." Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık, yani ikimiz de ne beklememiz gerektiğini biliyoruz.

"Ama bu önemli. Sen aşıksın. Hayatını birlikte geçirmek istediğin birini buldun. Bana daha önce söylemek istemedin mi?"

Suçlu hissediyorum. Tabii ki hissediyorum. Hem ona söylediğim yalan için hem de yüz ifadesindeki hafif incinmişlik için. "Sana söylemek istedim. Ama endişelendim..."

"Uğursuzluk getirmekten mi?"

"Onun gibi bir şey. Özür dilerim."

Annemin Charleston, Batı Virginia'daki iki yatak odalı küçük dairesinin yakınındaki küçük bir sandviç dükkanında öğle yemeği yiyoruz. Babam onu terk ettiğinden beri annem orada yaşıyor ve ben de orada büyüdüm. Geçen yıl tüm para geldiğinde ona bir ev almaya çalıştım ama kabul etmedi. Gelecek ay evleniyor ve sonra yeni kocasının şehrin hemen dışındaki büyük evine taşınacak.

Yirmi dokuz yıldır ilk kez taşınacak.

Şimdi masanın üzerinden uzanıp elimi okşuyor. "Sorun değil. Bu konuda neden sessiz kalmak istediğini anlıyorum. Umarım buna mecbur olmadığını biliyorsundur."

"Biliyorum. Ve senin konuşacak biri olduğundan emin değilim. Sen nişanlandığını duyurana kadar Pop'la çıktığını bilmiyordum."

Nişanlısı tüm dünya tarafından Pop olarak biliniyor. Annemin kiliseleri aracılığıyla tanıştığı altmışlı yaşlarında huysuz bir adam. Onda ne bulduğu hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok. Her zaman kot pantolon ve kadife ceket giyer ve gurur duyduğu belli olan aşırı gür bir bıyığı vardır. Ama Pop's Home Cooking adında başarılı bir bölgesel restoran zincirine sahip ve bu onu zengin bir adam yaptı.

Sebepler her ne olursa olsun, annem belli ki onu seviyor ve onunla evleneceği için hayatımda hiç görmediğim kadar heyecanlı.

tüm hayatı boyunca. Bunu onun için bozmayacağım, bu yüzden kendime bir koca ayarlamak için büyük çaba sarf ettim.

Babamın benim yaşlarımda üç torunu var. Onlarla ilk tanıştığımda şımarık ve sığ olacaklarından ve hiçbir ortak noktamız olmayacağından korkmuştum ama hoş bir sürpriz oldu. Hepsi de akıllı, arkadaş canlısı ve bana karşı gerçekten misafirperverdi. Ama çok geçmeden babamın eski kafalı ve otoriter biri olduğunu ve hayatındaki kadınlara koca bulmaları için baskı yapma alışkanlığı olduğunu anladım.

O kadarını söylemediler. Ama beni nelerin beklediği konusunda inceden inceye uyarmaya çalıştılar. Ne ima ettiklerini anladığım anda, gelecekte neler olabileceğine dair hemen bir öngöründe bulundum.

Babam bana baskı yapmaya çalışırdı. Direnirdim çünkü hayatımı kendi yolumda ilerleyerek ve kimin hoşuna gitmediğini umursamadan geçirdim. Bu yüzden isyan ederdim. Babam sinirlenirdi. Ve zavallı annem arada kalırdı.

Mesele şu ki, onun benim tarafımı tutacağını biliyorum. Her zaman öyle oldu ve öyle olacak. Bu da ilişkisinde sorunlara yol açar. Hatta onu yok edebilir.

Benden başka yardım alabileceği kimse olmadan uzun yıllar boyunca çok çalıştı. Şimdi nihayet birisine sahip olduğuna ve mutlu, kolay bir hayat vaat ettiğine göre, bunu ondan almayacağım ya da hiçbir şeyin geleceğini mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Bu yüzden babamın torunlarıyla yaptığım o konuşmada aklıma gelen ilk şeyi söyledim. Onlara zaten nişanlı olduğumu, dolayısıyla babamın bir sorun teşkil etmeyeceğini söyledim.

Hepsi çok rahatlamıştı. Bunu yüzlerinde görebiliyordum.

Yalana hapsolmuştum ve annemin mutluluğunu mahvetmeden bu yalandan kurtulmanın bir yolu yoktu, en kolay şeyin bunu kabul etmek olacağına karar verdim.

Hayır, elbette bir nişanım yoktu. Ya da bir erkek arkadaşım. Ya da hayatımda iş ortağım Steve dışında herhangi bir erkek yoktu, ki onu böyle garip bir duruma sokmayı asla düşünmezdim. Ama ortaokul dansım için kendi yaratıcılığımı ve kaynaklarımı kullanarak bir eş bulmuştum ve şimdi de aynı şeyi yapabilirdim.

İşte buraya böyle geldim, tavuklu salatalı sandviç yerken ve tatlı çay içerken anneme nişanlı olduğum yalanını söyledim.

"Babamdan haberin olmadığını biliyorum," diyor annem, çoğunlukla bitmiş olan yemek tabağına utangaç bir ifadeyle bakarak. "Her şey çok çabuk oldu. Ben... güvenemedim."

"Benim için de öyle. Gerçek olduğuna inanmaktan korkuyordum. Ama gerçek. Nişanlandık."

Şimdi gülümsüyor. Bana inanıyor. Ailesi fakirmiş. Daha on yedi yaşındayken hamile kalmış. Babam ona çöp gibi davranmış. Ve bana hayatımda ihtiyaç duyabileceğim her fırsatı sunabilmek için canını dişine takarak çalışmak zorunda kalmış. Büyüme yıllarım boyunca mutsuz olduğunu sanmıyorum ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Onu bu şekilde tutmak için her şeyi yaparım.

Altı aylığına kocam olması için bir adam bile tutabilirim.

"Çok sevindim Mel. Bana ondan bahset. Adı ne?"

"Adı Damian." diye cevap verirken yutkunuyorum ve yüz ifademi rahat tutuyorum.

• • • •

Ertesi gün Atlanta'da bir kafeye girip hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamı gördüğümde, onun Damian olması gerektiğini anladım.

Companions for Hire'dan Aurora, ihtiyaçlarımı konuştuğumuzda bana onun resimlerini gösterdi. Uzun boylu, yapılı, geniş omuzlu, uzun bacaklı ve zayıf kalçalı. Koyu renk saçlı. Çarpıcı mavi-yeşil gözler. Lüks kolonyalar ya da lüks arabalar için kullanılan bir mankenin kusursuz hatları. Resimler harikaydı ama aynı zamanda oldukça gerçek dışıydı. Estetik olarak adamın yakışıklı olduğunu görebiliyordum ama benim için pek bir şey ifade etmiyordu.

Ve bu iyi. Bunu benim için yapacak bir adam aramıyorum. Sadece pratik ihtiyaçlarımı karşılayacak bir erkek istiyorum. Gerçek şu ki, o ana kadar, adamın çekici olduğu ama *beni* cezbetme olasılığının düşük olduğu gerçeğiyle biraz rahatlıyordum.

Yanılmışım. Vay canına, *yanılmışım*.

Köşedeki masada otururken gerçek bir insan gibi görünüyordu. Bir Pazar öğleden sonrasında mekânın kalabalık olmasına rağmen, bir şekilde en iyi koltuğu kapmayı başarmıştı. Sade giyinmişti.

kot pantolon ve siyah bir kazak giymiş, telefonuna odaklanmış. Rahatlamış. Okuyor. Boynunun arkasını ovma için elini kaldırıyor ve bu hareket kolundaki belirgin kasları ortaya çıkarıyor.

Ve tüm vücudum uyanıyor. Gözlerim. Ağzım. Ciğerlerim. Damarlarımdaki kan. Bir kafenin ortasında bu kadar uyanık olmaması gereken bacaklarımın arasındaki dişi kısımlar.

Kahretsin.

Ne oluyor be?

Kalabalık bir odada ilk bakışta bir kızın böyle hissetmesine neden olabileceğini bilseydim bu adamı seçmezdim. Benim için seksi olamayacak kadar mükemmel olduğunu düşünmüştüm.

Burada bir aptal gibi durmuş, deri çantamın askısını tutuyordum ki başını kaldırıp beni gördü. Buluşması gereken kişinin ben olduğumu nereden bildiğinden emin değilim. Evet, ona şaşkın şaşkın bakıyorum ama bu kadar seksi bir adam bunu düzenli olarak yapıyor olmalı.

Yine de ben olduğumu biliyor. Gülümseyerek ayağa kalkıyor.

Bedenimin zihnime itaat etmesi birkaç saniye alıyor ama masasına doğru yürümeyi başarıyorum.

"Melody Clarke?" diyor hoş, boğuk bir baritonla.

"Evet. O benim." Uzattığı eli işaretle uzaklaştırıyorum. El sıkın biri değilim ve bu adama dokunma riskini kesinlikle almayacağım. Onun yerine karşısındaki sandalyeye otururken küçük bir el sallıyorum. "Siz Damian Winters mısınız?"

"Evet." O da tekrar oturuyor. Bazı erkekler ellerini sıkmamamın kabalık olduğunu düşünür ama onun kaşları kalkık ve ağzının bir köşesi eğleniyormuş gibi hafifçe seğiriyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Sizinle de." Nefesim kesilmiş ve yüzüm kızarmış gibi hissediyorum, ki bu hiç bana göre değil. Açık sözlü ve soğukkanlı olmamla tanınırım. Bu yüzden ön hazırlıkları geçip hemen işe koyuluyorum. "Aurora bana sizden bahsetti. İhtiyaçlarıma mükemmel bir şekilde uyacağınızı söyledi."

"Umarım öyledir. Denemeye fazlasıyla istekliyim." Gözleri yüzümü tarıyor ve ara sıra vücuduma doğru iniyor. Yüz ifadesinden görünüşüm hakkında ne düşündüğünü anlayamıyorum.

Benimle ilgili her şey *orta düzeyde*. Her zaman öyleydi. Bu toplantı için giyinmedim, bu yüzden siyah yoga pantolonu giyiyorum.

Tişört ve gri fermuarlı kapüşonlu sweatshirt, ki bu benim hemen hemen içinde yaşadığım türden bir kıyafet. Kahverengi saçlarım (orta uzunlukta) düşük bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış. Hiç makyaj yapmadım.

Eğer bir güzellik kraliçesi ya da seks tanrıçası umuyorsa, hayal kırıklığına uğramış olmalı.

Muhtemelen işinin sonunda parasını almaktan başka bir şey ummadığını kendime hatırlatıyorum ve devam ediyorum. "Tamam. İşte ihtiyacım olan şey."

Kaşları koyu renk ve olması gerekenden biraz daha kalın. Bunu fark ediyorum çünkü vücudunda mükemmel olmadığını görebildiğim birkaç kısımdan biri bu. Sanki saçma sapan üslubum onu şaşırtmış ve eğlendirmiş gibi tekrar yukarı kalkıyorlar.

"Dinliyorum."

"Altı ay boyunca kocam gibi davranacak birine ihtiyacım var. Eminim Aurora sana söylemiştir. Aslında evlenmek zorunda değiliz. Kimse evlilik kayıtlarını kontrol etmeyeceği için bunun bir önemi yok. Sadece hafta sonları Charleston, Batı Virginia'ya annemi ve yeni kocasının ailesini ziyarete gittiğimizde kocam gibi davranman gerekiyor. Planladığı bir sürü etkinlik var. Düğünler, partiler falan. Bazen de sadece ziyarete gideriz. Sonra da düğün tabii ki. Dört ay sonra. Ondan sonra da birkaç ay daha devam etsek iyi olur diye düşünüyorum, gerçi evlendikten sonra başka etkinlik olmayacak."

Damian başını sallar. "Tamam. Kulağa yeterince kolay geliyor. Aurora ailevi bir sorunun olduğunu söyledi. Ne olduğunu sormamın sakıncası var mı? Neden bir kocaya bu kadar ihtiyaç duyuyorsun ve bunun için para ödemeye hazırsın?"

Bu son derece doğal bir soru. Herkes sorabilir. Ve ses tonunda ya da ifadesinde kaba ya da rahatsız edici bir şey yok. Ama yine de savunmamın yükseldiğini hissediyorum. Bu adam bir yabancı. "Karmaşık bir durum."

Kaşları daha da yukarı kalkıyor ve gözleri düşüyor. "Tamam."

Neden bilmiyorum ama onun bu yumuşak tepkisi kendimi suçlu hissetmeme neden oluyor. Sanki ondan sır saklamamalıymışım gibi. Bu çok can sıkıcı ve bu rahatsızlık hiç de bana göre değil. "Sadece annemin yeni kocası çok... geleneksel. Fikir sahibi. Ve biraz manipülatif,

Sanırım. Torunları bana onun insanlara baskı yapmak gibi kötü bir huyu olduğunu söyledi. Evlenmeleri için."

"Sanırım dışarıda hala böyle pek çok insan var. Bu neden önemli ki?"

"Önemli çünkü annem mutlu. Gerçekten mutlu. Ve daha önce hiç mutlu olmamıştı. Babamla benim aramda bir anlaşmazlık olursa - herkes nişanlısına böyle diyor - o zaman mutlu kalamaz. Ben de düşündüm ki..." Başımı sallıyorum ve masaya bakıyorum. "Belki de aptalcadır. Muhtemelen öyledir. Ama zaten evli olsaydım, bu hiç sorun olmazdı diye düşündüm. Bana baskı yapmaya çalışmazdı. Annem arada kalmazdı. Bu her şeyi düzeltirdi. Onun mutlu olmasına ihtiyacım var."

Bu kelimelerin ağızımdan nasıl çıktığından emin değilim. Yabancılarla asla böyle konuşmam. En iyi arkadaşlarımla ya da terapistimle bile bu şekilde konuşmam.

Damian dinliyor gibi görünüyor. Ve söylediklerimi düşünüyor. "Pekâlâ. Bu mantıklı. Yine de oldukça büyük bir yatırım. Bir süreliğine kocan gibi davranabilecek bir arkadaşın yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Arkadaşlarımdan çoğu internette. Ve sahip olduklarım da erkek değil. Steve hariç. İş ortağım. Ve ondan böyle bir şey yapmasını istemek çok garip olur. İşlerin karışmaması için bir yabancı olmasını tercih ederim."

"Dağınık mı?"

"Bilirsin işte. Tuhaf. Rahatsız edici. Duygusal olarak karışık. Ben bu tür şeylerden hoşlanmam."

Yumuşak bir of çekti. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim.

"Tamam. Anladım. Anladım.

Karmaşık duygular yok."

Sebepsiz yere bir kızarma daha hissediyorum. "Bunda yanlış bir şey olduğunu söylemiyorum. İstersen karmaşık duygulara sahip olabilirsin. Sadece *bu işin* karışması için bir neden göremiyorum. Bu yüzden sadece birini işe almak istedim."

"Anlıyorum. Yani sadece hafta sonlarını seninle geçirmemi mi istiyorsun? Bunun altı ay boyunca tam zamanlı bir taahhüt olduğunu anlamıştım."

Günlerdir üzerinde düşündüğüm soruya geri döndüğümde yüzüm buruşuyor. "Evet, bilmiyorum. Gerçekten ihtiyacım olan tek şey hafta sonları, ama eğer evleneceksek Atlanta'da da evliymişiz gibi görünsek iyi olur diye endişeleniyorum. Babam ya da ailesi şehre gelirse ya da burada bu anlaşmayı sorgulayabilecek birilerini tanırlarsa diye."

Damian bu fikre şaşırmış ya da rahatsız olmuş gibi görünmüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Kendi odam ve banyom olduğu ve kendi işimi yapmak için yeterince boş zamanım olduğu sürece iş için seninle yaşamaya karşı değilim."

"Oh, bol bol vaktin olur. Pazartesi'den cumaya kadar benim için hiçbir şey yapman gerekmeyecek. Ve mahremiyet de sorun olmaz. Evimde hiç kullanılmayan bir misafir süitim var. Eğer sana uygunsa, alabilirsin. Böylece kimse neden evli olduğumuzu ama birlikte yaşamadığımızı sorgulamaz." Her şey hakkında bu kadar soğukkanlı davranması beni rahatlatmıştı. Belki de bundan daha garip başka işler de yapmıştı.

"Pekâlâ. Bu konuda hiçbir sorunum yok."

Bir an için ona bakıyorum, bir kez daha beni iliklerime kadar sarsan o çekim dalgasını hissediyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor, kaşları birbirine yaklaşarak. "Hayır. Hayır." Ona bir sorunum olduğunu söylememin hiçbir yolu yok.

Şu anda uzanıp kıyafetlerini yırtma dürtüsüyle savaşıyor. "Her şey yolunda. Yani bunu yapmak istiyor musun?"

"Aurora'nın söylediği fiyatı ödemeye hâlâ razı mısınız?"

"Evet. Tabii ki."

"O zaman varım."

"Tamam. Güzel."

"Güzel." Gözleri neredeyse gerçek dışı. Oldukça sinir bozucu canlı bir turkuaz rengi.

Ondan uzaklaşıp tezgâha doğru bakıyorum. "Bu işi hallettiğimize göre, gidip kahve alabilirim."

"Oh, ben getiririm." Ayağa kalkıyor. "Sana daha önce sormalıyım. Ne istersiniz?"

"Sadece sade. Koyu kavrulmuş. Ama ben-" Cümlemi bitiremeden tezgâha doğru ilerlemeye başladı bile.

Uzaklaşmasını izliyorum -kotunun kışının dar kıvrımlarını nasıl şekillendirdiğini- ve sonra kendimi geri dönmeye zorluyorum.

Sorun yok. Her şey yolunda. Damian profesyonel ve nispeten az bakım gerektiren birine benziyor. Beklediğimden daha zeki. Evet, benim rahatım için fazla ateşli ama bununla başa çıkabilirim. Muhtemelen çok çabuk alışırım. Son derece sağlıklı bir cinsel dürtüm var, ancak geçmişte rastgele dürtülerden hiçbir zaman gereksiz yere rahatsız olmadım.

Şu anki ruh halim muhtemelen bu kadar yakışıklı bir adama bu kadar yakın olmaya alışık olmamamdan kaynaklanıyor.

Yoksa Damian benim ihtiyaçlarıma tam olarak uyuyor. Her şey yolunda gidecek.

Birkaç dakika sonra kahvemle birlikte dönüyor. Sandalyesine kayarken bana gülümsüyor.

Lanet olsun. Vücudumdaki tüm sinirler yeniden harekete geçiyor.

"Sorun nedir?" diye soruyor kaşlarını çatarak, belli ki yüz ifademde bir şey görmüş.

"Hiçbir şey. Gerçekten. Sadece bu kadar yakışıklı olmak zorunda mısın?" Gözlerini kırıştırıyor. "Uh..."

"Biliyorum. Bu senin hatan değil. Ve nasıl görüldüğünle ilgili hiçbir şey yapamazsın. Sadece biraz dikkat dağıtıcı."

Gözleri kısılıyor, yüzümü tarıyor ama ağzı hafifçe yukarı doğru seğiriyor. "Bu şekilde dikkatinin dağılmasından hoşlanmıyor musun?"

"Hayır. Genelde bu tür şeylerle bir sorunum olmaz." Şimdi kaşlarımı çatıyorum çünkü onu bu kadar iğrenç bir şekilde seksi bulmam gerçekten çok sinir bozucu. "Sıcaklığı biraz azaltmak için gözlük ya da başka bir şey takamaz mısın?"

Yumuşak bir oflama daha çekiyor. Bu sefer omuzlarını hafifçe sallıyor. "Tecrübelerime göre, gözlükler birinin ateşli olmasını engellemek için hiçbir işe yaramıyor."

"Sanırım. Ama belki denemeye değer."

Gülümsememeye çalışıyor. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Sessizce bilgisayar çantasına uzanıyor ve küçük bir kılıf çıkarıyor. Bir çift gözlük çıkarıp takıyor.

Bir dakika boyunca ona baktım. Şimdi yakışıklı, seksi ve inanılmaz zeki görünüyor. Yere yığıldım ve mırıldandım, "Kahretsin. Bu hiç yardımcı olmadı."

Bu seferki oflaması belli ki kahkahaydı. Gözlüklerini çıkarıp takıyor. "Bunun için üzgünüm. Denemeye değer olduğunu söylemiştin."

"Bir müşteri takmanı isterse diye her yere yanında sahte gözlük mü taşıyorsun gerçekten?" Merakım odağımı cazibeden uzaklaştırmaya yardımcı olurken soruyorum.

"Sahte değiller. Gerçekler."

"Okuma gözlüğü mü?"

"Hayır. Bunlar aslında orta mesafe gözlükleri. Birkaç yıl önce LASIK yaptırdım ve bir gözümü uzak, diğerini okuma için yaptılar. Genelde harika çalışıyor. Sadece ikisi arasında geçiş yapıyorum. Ama bazen orta mesafe sorun oluyor. Özellikle de saatlerce bilgisayar başında çalışıyorsa. O yüzden ihtiyacım olduğunda bunları takıyorum."

"Oh." Buna ne diyeceğimi bilemediğim için başka bir soru soruyorum. "Tezin üzerinde mi çalışıyorsun? Aurora'nın bana söylediği bu değil miydi?"

"Evet. Bitirmeme yaklaşık altı ay kaldı." "Ne üzerine?"

"Yirminci yüzyıl başı Amerikan edebiyatı."

Birçok şey hakkında çok şey biliyorum ama Amerikan edebiyatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. "Peki bu işe nasıl girdin? Kiralık Yoldaşlar için çalışmayı kastediyorum."

Soru karşısında şaşırılmış ya da kırılmış görünmüyor. "Garson olarak çalışıyordum, kredi almadan yüksek lisansımı tamamlamaya çalışıyordum. Bir arkadaşım Companions for Hire tarafından işe alındı ve bana bundan bahsetti. Şirket yeni kurulmuştu ama maaşı garsonluk yaparak kazanabileceğimden daha iyiydi. Ve bu işte iyi olduğum ortaya çıktı."

"Çünkü haksız yere çok ateşlisin," diyorum kederli bir ses tonuyla.

Ağzı biraz seğiriyor ama ciddi bir şekilde cevap veriyor. "Sadece bu değil. Bu tür işlerde başarılı olmak için dış görünüşten daha fazlasına sahip olmalısın. Kadınların ne aradığını anlayabilmeli ve sonra da bunu karşılamanın yollarını bulabilmelisin."

Bunu düşündüm. "Sanırım öyle. Peki seks yapıyor musun?" Kaşları yukarı kalkıyor.

"İşin bir parçası olarak yani." Yine kızarıyorum ve bu adama karşı tepkilerimi kontrol edememek beni gerçekten rahatsız etmeye başlıyor.

"Bu bir olasılık," diyor yavaşça. "Ama Kiralık Yoldaşlar için tamamen kayıt dışı kalmak zorunda. Bu konuda çok dikkatli. Bu ilgilendiğin bir şey mi?"

"Hayır!" Ben patladım. "Hayır, hayır. Bu yüzden sormadım. Yani, bunda yanlış bir şey yok. Eğer insanlar isterse... Ama bunun için para ödemek beni hiç rahatlatmaz."

"Tamam." Damian yine rahatlamış görünüyor. "Eğer fikrini değiştirirsen, bunu tartışmaktan mutluluk duyarım. Ama şimdilik bunun işin bir parçası olmadığını düşüneceğiz."

Aman Tanrım. Bu konuşmanın içine nasıl düştüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Dağınık hissettiriyor. Çok, çok karışık. Artık bitmesini istiyorum.

"Madem doğrudan sorular soruyoruz," diye devam ediyor Damian, "sana bir şey sorabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, ne diyeceğini beklerken nefesimi tutuyorum.

"Senin için çoğunlukla sadece bir kolaylık olan bir iş için bu kadar çok ödemeyi karşılayacak kadar paran nasıl var?"

Nefesimi bıraktım. Bu kolay bir soru ve kim olduğumu çok derinlemesine araştıran bir soru değil. "Oh. Çok param var."

"Bunu yapıyor olman benim varsayımımdı. Ben daha fazla ayrıntı bekliyordum. Aurora bir teknoloji şirketi yönettiğini söyledi?"

"Yönetmiyorum. Yani, artık değil. Ben yönetiyordum. Steve ve ben. Üniversiteden arkadaşlık ve projeler üzerinde sık sık birlikte çalışırdık. Her neyse, cep telefonları için çok faydalı olan bir yazılım geliştirdik. Geçen yıl şirketi çok büyük bir paraya sattık. Hayatım boyunca harcayabileceğimden çok daha fazla."

"Peki şimdi ne yapıyorsunuz?"

"Hâlâ oynuyorum, yeni şeyler geliştiriyorum. Her zaman beni yakalayacak bir proje bulmaya çalışıyorum. Çalışmayı seviyorum. Sürekli yatıp para harcayarak mutlu olacak bir insan değilim. Birkaç ay içinde sıkılırım."

Anlamış gibi başını sallıyor. "Yani hâlâ çok çalışıyor musun?"

"Evet. Çoğu zaman. Bolca vaktin ve özel hayatın olması derken bunu kastediyordum. Büyük bir sosyal hayatım yok. Günün çoğunda bilgisayar başındayım. Hafta içi benimle dışarı çıkmak zorunda kalmayacaksın. Sadece hafta sonları Charleston'daki annemi ziyaret ettiğimizde."

"Hafta sonları hep onu görmeye mi giderdiniz?"

"Her hafta sonu değil ama çoğunda. Üniversite için Atlanta'ya taşındığımdan ve burada kaldığımdan beri." Parmağımı kahve fincanımda gezdiriyorum. "Bu sana garip geliyor mu?"

"Hayır. Hiç de değil."

"Peki ya ailen?" diye soruyorum.

"Ne olmuş onlara?"

"Onları sık sık görüyor musun?"

"Elimden geldiğince sık, ama düzenli değil. Genellikle yılda üç ya da dört kez."

"Hiç kardeşin var mı?" "Hayır.

Senin?"

Başımı sallıyorum, hiçbir anlam ifade etmeyen bir nedenden ötürü onunla garip bir bağ kurma anı hissediyorum. Pek çok insan sadece çocuktur. Bu Damian'la önemli bir ortak noktamız olduğu anlamına gelmez.

"Tamam," diyorum bu tuhaf duygudan sıyrılarak. "Hâlâ aynı fikirdeysen bence bu işe yarar."

"Ben varım." Kk bir gülümseme veriyor. Bunu nefes kesici bir gülümseme olarak tanımlayabilirim ama bu tür şeyleri fark etmemeye çalışıyorum. "El sıkışalım derdim ama sen bunu yapmıyorsun gibi görünüyor."

"Hayır. Pek sayılmaz. Ama bugün ilerleyen saatlerde Companions for Hire'a uğrayıp sözleşmeyi imzalamayı planlıyorum, yani bu anlaşmayı mühürlemek zorunda kalacak."

"Nişanlandığınızı duyduğumuza ne kadar sevindiğimize inanamazsınız!"

Chelsea Masterson, Pop'un torunlarının en küçüğü. İnce yapılı, güzel, kırmızı-altın rengi röfleli, mükemmel manikürlü tırnakları ve kaşları olan muhteşem bir kız. Benden olabildiğince farklı ve ondan hoşlanmayı beklemezdim. Ama hoşlandım. Cilalı görünümünün altında takdir etmemek mümkün olmayan canlı bir samimiyet var. Benim adıma mutlu olduğunu söylediğinde, buna inanıyorum.

"Gerçekten öyleyiz," diye ekliyor Melissa. Üç kız kardeşin en büyüğü olan Melissa, genç ve çekici bir kadının profesyonel dünyada kendine bir yer edinmesinin yollarından biri olduğunu hemen fark ettiğim bir özgüvene sahip. "Mutlu olduğunuz sürece nişanlı olmanızın bir önemi yok. Ama babamla işimi kolaylaştırıyor."

"Evet," diye yanıtlıyorum. "Bunu anlıyorum. Gerçek şu ki Damian ve ben bir süredir gizli gizli birlikteyiz. Evlilik hakkında konuşuyorduk ama bu iyi bir zaman gibi geldi. Yine de büyük bir yaygara istemiyoruz. İkimiz de büyük prodüksiyonlardan hoşlanmıyoruz."

Chelsea köpüklü kahvesinin son kısmını da bitirdikten sonra, "Bunu tamamen anlıyoruz," diyor. "Hem Melissa hem de kız kardeşimiz Sam adliyede evlendi ve ben de Vegas'a kaçtım."

"Gerçekten mi?" Bu habere şaşırdım ve her zamanki gibi açık açık söyledim. "Büyük bir kilise düğününü tercih edeceğini düşünmüştüm."

Chelsea'nin güzel yüzü hafifçe buruşuyor. Altında yatan duyguyu tanımlayamıyorum. "Belki. Farklı bir durumda. Ama kaçarak evlenmek işimize geldi. En azından anlatacak bir hikâyemiz var."

"Evet. Sanırım öyle."

Babamın torunlarından ortancası olan Sam bu öğleden sonra meşgul olduğu için Melissa, Chelsea ve benimle kahve içmeye gelemedi. Sam'le şimdiye kadar iki kez karşılaştığımda ondan çok hoşlandım ama sadece iki kişi olmalarından da memnunum. İki kişiyle sohbet etmek benim için üç kişiyle sohbet etmekten daha kolay.

Nişanlandığımı "açıklayalı" sadece bir hafta oldu, bu yüzden sohbetimizin çoğunun bu konuya odaklanmasına şaşırmadım. Ama bu beni tedirgin ediyor. İyi bir yalancı olabilirim ama bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Bu beni suçlu hissettiriyor, özellikle de bu iki kadından da gerçekten hoşlandığım için.

Eğer konuyu daha kolay bir şeye çevirmeyi umuyorsam, hayal kırıklığına uğramaya mahkumum. Chelsea dirseklerini masaya dayayarak öne doğru eğildi ve "Bize Damian'dan bahset." dedi.

"İyi bir adamdır." Bunun harika bir cevap olmadığını biliyorum ama böyle genel sorulara nasıl cevap vereceğimi hiç bilemedim.

Chelsea gülüyor ve Melissa bile kuru bir gülümsemeyle ağzını yukarı kaldırıyor.

"Özür dilerim," diye ekliyorum. "Eminim onun hakkında bundan daha fazla bilgi istiyorsunuzdur. Otuz üç yaşında. Atlanta'da doğdu. Şu anda İngilizce doktorası üzerinde çalışıyor."

"Gerçekten mi? Sam de öyle. Onunla konuşacağı için çok heyecanlanacak. Uzmanlık alanı ne?"

"Yirminci yüzyıl başı Amerikan edebiyatı." Damian'la konuşmalarımızdan bu kadar çok şey hatırladığım için rahatladım. "Aslında bu konuda pek bir şey bilmiyorum ama Sam de aynı alandaysa eminim onunla bu konuda konuşmayı çok ister."

"Peki siz ikiniz nasıl tanıştınız?" Melissa soruyor.

Damian ve ben bu sabah Charleston'a uçarken basit bir hikâye planladığımız için bu soruya hazırlıklıyım. "Ortak arkadaşlarımızın evindeki bir partide tanıştık ve hemen kaynaştık. Birkaç aydır birlikteyiz."

Bu zaman çizelgesini seçtik çünkü bir yıldan daha kısa bir süre önce birkaç aylığına biriyle çıkmıştım ve bu yüzden kurgusal ilişkimizi o kadar geriye götüremedik. Damian'a göre, Companions for Hire için çalışmayı bıraktığından beri geçen yıl pek kimseyle çıkmamış.

Damian kadar seksi ve erkeksi bir adamın bir yıldır keşiş gibi yaşadığına inanmakta zorlanıyorum, bu yüzden bazı sıradan ilişkileri olduğunu varsayıyorum. Sormadım tabii ki. Bu beni ilgilendirmez. Ama o

Belli ki son bir yıl içinde ilişki hikâyemizle çelişecek herhangi bir şekilde çıkmamış.

"Peki onunla ne zaman tanışacağız?" Chelsea güneşli bir gülümsemeyle soruyor, bu da soruyu aksi takdirde olacağından daha az müdahaleci hale getiriyor.

"Bugün benimle birlikte burada," diyorum, her şeyin bu kadar yolunda gitmesinden memnun bir şekilde. "Birazdan beni almaya gelecek, onunla o zaman tanışabilirsin."

Chelsea heyecanla ellerini çırparken Melissa, "Bu harika. Sam'in burada olmaması çok kötü çünkü çok ortak noktaları varmış gibi görünüyor."

Bu çok saçma bir şey. Hiç bana göre değil. Diğer insanlar hakkında asla dar görüşlü, kıskanç ya da mantıksızca sahiplenici biri olmadım - en azından öyle olduğumu hiç düşünmedim. Ama nedense sözleri içimde küçük bir kıskançlık duygusu uyandırdı.

Sanki Sam'in Damian'la benim sahip olmadığım bir bağa sahip olması beni rahatsız ediyormuş gibi.

Sam evli, görünüşe göre de çok mutlu. Ve benim Damian'la ilişkim tamamen profesyonel. Bu da tepkimi hem mantıksız hem de utanç verici kılıyor.

Başka bir insanı tamamen kendine mal edebileceğini düşünen insanlardan biri olmak istemiyorum. Hiçbir zaman öyle olmadım ve şimdi de olmayacağım.

Özellikle de Damian üzerinde para ödemediğim hiçbir hakkım olmadığı için.

"Ah," diye nefes alıyor Chelsea ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Vay canına. Eğer nişanlının kapıdan içeri girdiğini söyleyecekse, tam burada kendimden geçebilirim."

Şaşkınlık ve merakla kafenin girişine doğru dönüyorum. Damian orada duruyor, koyu renk kot pantolonu ve gri henleyi içinde gülünç derecede seksi görünüyor. Az önce çıkardığı güneş gözlüklerini tutuyor ve rüzgârda savrulan saçları ve rahat duruşu karşısında tüm vücudum içgüdüsel bir ilgiyle geriliyor.

"Uh. Evet. Bu o." Sebepsiz yere yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Damian'ın dikkatini çekerek el sallıyorum. Gülümsüyor ve

Başını çeviriyor, gözleri karşımda oturan Melissa ve Chelsea'yi tarıyor.

İzlediğim için Damian'ın yaklaşırken yüzündeki değişimi görebiliyorum. Sanki bir şey tıklıyor. Açılıyor. Bana karşı her zaman gösterdiği kibar ama mülayim profesyonellik yerini sıcak, rahat bir çekiciliğe bırakıyor. Değişimin gerçekleştiğini gerçekten görüyorum. Farklı bir insan gibi.

Ve bu bana göğsümde bir gümbürtüyle bunun onun işi olduğunu hatırlatıyor. Yaptığı şey bu. İnsanları olduğundan başka biri olduğuna ikna ediyor.

Her şey yolunda. Tam olarak ihtiyacım olan şey bu ve belli ki bunu çok iyi yapıyor.

Sadece bunun bir rol olduğunu hissediyorum. Adam bu değil.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Melissa ve Chelsea onu selamlamak için ayağa kalktılar. El sıkışıyorlar ve tanışma faslını kendileri hallediyorlar ki bu iyi bir şey çünkü bir iki dakikalığına aklım başımda değil.

Sonunda Melissa Damian'ı masaya davet ediyor ve o da yanımdaki kabine geçip bir kolunu bana doluyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyor daha yumuşak ve samimi bir tonda. Bu tam olarak doğru. Sözde ilişkimiz hakkında büyük bir anlaşma yapmadan kulağa kolay ve sevecen geliyor.

"Hey." Acaba öpüşsek mi, daha inandırıcı olur mu diye düşünüyorum ama o hareketi yapmayacağım.

Damian da yapmıyor. Kolunu arkamda sıcak ve sıkı bir şekilde gevşekçe bırakıyor.

"Kahve ister misin?" Chelsea ona soruyor.

"Hayır, teşekkürler. Daha önce içmiştim."

"Peki biz kahve içerken sen ne yapıyordun?" Yine Chelsea. Belli ki meraklı sorular sormaktan çekinmiyor ve bunu insanları rahatsız etmeden ya da gücendirmeden yapabiliyor.

"Birkaç kullanılmış kitapçıya göz attım," diye cevaplıyor Damian. "Ziyaret ettiğim her yeni şehirde yaptığım ilk şey budur."

Bu açıklaması karşısında şaşkınlığımı ifade etmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu öğleden sonra Charleston'daki boş zamanlarında ne yapacağını hiç bilmiyordum.

"İyi bir şey bulabildin mi?" Melissa soruyor.

"Evet. Birkaç şey." Gözleri Melissa'dan Chelsea'ye kayar. "Üç kişi olduğunuzu sanıyordum. Yanılıyor muyum?" Onaylamak için bana baktı.

"Üç kişiyiz. Sam gelemeydi," diyorum ona. "O ortanca kardeş. Sen ve o muhtemelen çok iyi anlaşıyorsunuz. O da İngilizce doktorası üzerinde çalışıyor."

"Öyle mi? Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Peki ya siz ikiniz?"

Ne iş yapıyorsunuz?"

Soru bizi kariyerlerimizle ilgili sıradan bir sohbete, oradan da gelecek planlarına, üniversite ve çocukluğumuzla ilgili düşüncelere götürüyor. Damian'ın tartışmayı nasıl bu kadar sorunsuz ve kolay yönetebildiği hakkında hiçbir fikrim yok. Hem Chelsea'nin hem de Melissa'nın ondan etkilendiği çok geçmeden anlaşılıyor.

Kadınları etkilemek açıkça onun yeteneklerinden biri.

Diğerleri gitmeleri gerektiğini söyleyene kadar kırk beş dakika daha takıldık. Damian ve benim zaten annemin dairesine gitmemiz gerekiyor. Bu akşam bizim için yemek hazırlıyor - neyse ki sadece o ve ikimiz.

Biz vedalaştıktan ve Melissa ile Chelsea kafeden ayrıldıktan sonra Damian ve ben paylaştığımız kabinde oturmaya devam ediyoruz.

Damian dönüp bana bakarak, "Bence gayet iyi geçti," diyor.

"Evet." Hafifçe kayıyorum.

Koyu renk kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sence de öyle değil mi? İlişkimizi gayet iyi karşılamış görünüyorlardı."

"Aldılar. Kesinlikle anladılar. Ve senden gerçekten hoşlandılar."

"Güzel. Yani bu iyi bir ilk adımdı. Şimdi tek yapmamız gereken annenle akşam yemeğini atlatmak."

"Eminim o da iyi olacaktır." Masanın üzerinde duran ellerimden birine odaklanmış durumdayım.

"Sorun nedir?" "Hiçbir şey."

"Clarke?"

Soyadımı bu şekilde söylemesi dikkatimi çekip ona bakmamı sağladı. "Ne?"

"Neden bu kadar rahatsız görünüyorsun? Aklından geçen bu değil miydi? Nasıl davranacağımı değiştirebilirim. Kim olmamı istersen o olurum. Ama dürüst olup bana söylemelisin, yoksa uyum sağlayamam."

"Uyum sağlamak zorunda değilsin," diye itiraf ediyorum, uzun bir nefes vererek hafif utancımından vazgeçiyorum. "Bu sadece garip."

"Garip olan ne?"

"Hepsinin bir rol olduğunu. Bu konuda gerçekten iyisin."

Yine kaşlarını çatıyor. "Hepsi rol değil. Melissa ve Chelsea çok iyi insanlara benziyorlar ve onları tanımakla ilgileniyordum. Ama bu benim işim. Yaptığım şey bu. İstedığinin bu olduğunu sanıyordum."

"Evet, öyle. Tam olarak istediğim şey. Ben sadece... Bilmiyorum." Ona ne düşündüğümü söylemekten çekinmiyorum. Sorun şu ki, kaotik tepkimi kelimelere dökmekte zorlanıyorum.

"Clarke," diyor yine, daha önce kullandığı tonun aynısını kullanarak.

Bu sefer ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden bana soyadıyla hitap ediyorsun? Genelde herkes bana Mel der."

"Öyle dediklerini biliyorum. Ama sen buna alışkınsın. Seni hazırlıksız yakalamak için bir şeye ihtiyacım vardı."

"Ne? Neden?"

"Böylece beni
dinlersin." "Seni
dinliyordum."

"Hayır, değildin. Kendi düşüncelerinize dalmıştınız. Zeki olduğunu biliyorum ve zengin bir iç yaşamın var gibi görünüyor. Kesinlikle arkadaş olmak zorunda değiliz ama bana biraz izin vermezsen bu işi iyi yapamayacağım." Yumuşak ve profesyonel tavrına geri döndü. O sıcak cazibesini her zaman olduğu gibi bir kenara bıraktı.

Rahatladım. Onu böyle daha çok seviyorum. Gülümsemeyi başarıyorum. "Tamam. Benim hakkımda haklısın. Çoğunlukla içimde yaşıyorum. Ama ne yapacağını bilmeden bocalamana izin vermenin adil olmadığını biliyorum, bu yüzden bu konuda daha iyi olmaya çalışacağım."

"*Bocalamanın* doğru kelime olduğundan emin değilim." Sesi biraz kırıgın geliyor. "Ben hiç *bocaladığımı* sanmıyorum."

Kıkırdadığımı duyuyorum. "Eminim yapmıyorsundur."

"Öyleyse bana ne düşündüğünü söyle. Bu öğleden sonra seni rahatsız eden ne?"

"Hiçbir şey. Ciddiyim. Harika bir iş çıkardın ve tam olarak doğruydun. Sadece beni biraz korkutuyor. İnsanları ikna etmenin ne kadar kolay olduğunu görmek. Belki de..."

Bekliyor, kaşları hafifçe kalkık.

Kendimi cümleyi bitirmeye zorladım. "Belki de bunu benimle yapma. Rol yapma. Benimleyken. Senin tarafından kandırılmak istemiyorum."

Sanki endişelendiğim şeyin düşündüğü şey olmadığını fark etmiş gibi ifadesi rahatlıyor. "Tamam," diye mırıldanıyor, içtiğim buzlu kahve kadar soğuk ve yumuşak. "Anlıyorum. Herkese rol yapabilirim ama sana yapamam."

"Evet. Aynen öyle."

"Anlaştık."

• • • • •

İki gün sonra sabah altı buçukta, Damian içeri girdiğinde dairemin ana salonundaki çalışma masamda bir kase mısır gevreği yiyordum.

Gerçekten de yürüyordu. Rahat. Yavaşça. Sanki hiçbir amacı ya da hedefi yokmuş gibi, sabahın bu kadar erken saatinde bile yeni kalktığı belli. Kahve fincanı bile yok.

Biraz can sıkıcı bir durum.

Bir saatten fazladır ayaktayım, bu yüzden şimdiden iki fincan kahve içtim ve çok tahıllı Cheerios'uma ek olarak bir bardak portakal suyu üzerinde çalışıyorum. Her zaman bir sabah insanı olmuşumdur ve üniversiteden beri altıdan önce kalkar ve en iyi işlerimin bazılarını çoğu insan ofise girmeden önce yaparım.

Çalışma masam üç masadan, üç büyük monitörden, son model bilgisayarlardan ve kesinlikle dağınıklıktan oluşuyor. Bazı insanlar - ortağım Steve gibi- dağınıklıktan beslenir ama ben beslenmiyorum. Ben bunu

can sıkıcı ve dikkat dağıtıcı, bu yüzden Damian'ın temelde düzgün bir insan olduğunu keşfettiğimde rahatladım.

Ne yazık ki, aynı zamanda seksi biri. Bunu özellikle onun yaklaşımına bakarken fark ediyorum. Dairemde oturma odası, yemek odası ve mutfağın bir arada olduğu geniş ve havadar bir ana oda var. Gri pijama pantolonu ve düz beyaz bir tişört giymiş halde mutfağa doğru yürüyor. Yalınayak. Saçları taranmamış. Tıraş olması gerekiyor.

Tüm bu detaylar bir araya gelince fiziksel ilgim aniden artıyor ve bir anlığına donup kalıyorum.

Sıcak. Hareketsiz. Rahatsız.

Ve dikkatim dağıldı.

"Bir sorun mu var?" Damian normalde takdir ettiğim ama şu anda zihinsel uyumsuzluğumun derecesini artıran mülayim, rahat tavrıyla soruyor.

"Hayır," demeyi başarıyorum. Gözlerimi onun düz sırtından, geniş omuzlarından ve kahve fincanına dönük olduğu için bulunduğum pozisyonda bana açıkça görünen sıkı kışından ayırmayı da başarıyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten. Neden bir sorun olsun ki?" Gözlerimi özenle e-posta gelen kutumun görüntülendiği monitöre odaklıyorum.

"Bilmiyorum. Biraz gergin görünüyorsun. Kötü bir ruh hali mi?" "Hayır, kötü bir ruh halinde değilim," diye homurdanıyorum.

Kaşları havaya kalkıyor, bakışlarım odanın geri kalanından büyük, granit kaplı bir yarımadaıyla ayrılan mutfakta ona doğru kaydığı için bunu görebiliyorum. "Tamam."

"Özür dilerim," diye ekliyorum, ona çıkışmam için bir neden olmadığını fark ederek. Ondan mantıksız bir şekilde etkilenmem onun suçu değil. Belli ki bunu bana bilerek yapmıyor. "Genelde sabahları pek sohbet etmem."

"Oh, tamam." Bahanemden dolayı kırılmış ya da sinirlenmiş görünmüyor ama devam eden sohbet girişimlerinde de cesareti kırılmıyor. "Her zaman bu kadar erken mi kalkarsın?"

"Genelde. Ben daha çok sabah insanıyım."

"Evet. Ben de öyleyim. Elimden geldiğince saat yedide kütüphaneye giderim. Dünyanın çoğu uyuyormuş gibi hissettiğim zamanları seviyorum."

"Ben de öyle." Ağzımın kenarlarında küçük bir gülümsemenin oynadığını hissedebiliyorum ve Damian'ın gözleri şu anda yüzümü taradığı için bunu göreceğini biliyorum. Nedense bunu gizleme ihtiyacı hissediyorum, bu yüzden portakal suyundan uzun bir yudum alıyorum.

"Sanki güne avantajlı başlıyoruz." Damian kahvesini sade içer. Ve belli ki kahvaltıda mısır gevreği yiyor. Konuşurken bir kaseye biraz mısır gevreği dolduruyor. "Yani seni rahatsız etmek için uzun süre buralarda olmayacağım."

"Beni rahatsız ettiğini hiç söylemedim."

Bir huff yaptı. Gözlerim bu nefesli sesin anlamını araştırmak için tekrar yüzüne kayıyor ama ifadesi her zamanki gibi mülayim ve açıklayıcı değil.

Bu sinir bozucu. Adamın bana ne düşündüğünü göstermeye meyilli olmaması. İnsanları oldukça iyi okuyabilmeye alışkınım.

Bu konuşmayı uzatmanın sadece çalışma hızımı engelleyeceğine karar vererek, üzerinde oynadığım kodlamaya geri dönüyorum. Damian belli ki çalışmaya çalıştığımı fark etmiş olacak ki başka bir şey söylemiyor. Yarımada'daki taburelerden birine oturmak için etrafta dolaşıyor ve yemek yerken telefonundan bir şeyler okuyor.

Yemek

iyor.

Mısır

gevreği.

Çıtır çıtır bir yiyecek.

Çiğnediğini duyabiliyorum.

Dağınık yiyen biri gibi değil. Çiğnerken ağzı kapalı ve sütünü höpürdetmiyor ya da başka iğrenç sesler çıkarmıyor. Ama oda sessiz ve ben onun yemek yediğini *duyabiliyorum*.

Bu çok dikkat dağıtıcı.

Görmezden gelmeye çalışıyorum ama ne yaptığını görmek için sürekli gözlerimi ona çeviriyorum ve bir kase mısır gevreği yiyen normal bir insanın nasıl bu kadar gürültü çıkarabildiğini merak ediyorum.

Ona bakmak için döndüğüm yaklaşık onuncu seferde Damian telefonundan başını kaldırmadan mırıldanıyor: "Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır! Neden olsun ki?" Düşündüklerimi saklamak bana göre değil, ama mısır gevreğini çiğnemekten başka bir şey yapmayan birini azarlamak oldukça mantıksız görünüyor.

"Bilmiyorum. Bu yönde bir düşmanlık seziyorum." Hâlâ bana bakmıyor. Gözleri telefonuna odaklanmış durumda ve ses tonu yumuşak ve hoş.

"Düşmanlık değil. Sadece etrafımda başka birinin olmasına alışkın değilim. Yemek yediklerini duymaya."

Telefonunu indiriyor ve kaşlarını tekrar, bu sefer daha da yukarı kaldırarak bana bakıyor. "Mısır gevreğini çtırdatmadan yemek oldukça zor."

"Bunu biliyorum! Bu yüzden şikayet etmiyordum."

"Ah. Anlıyorum. Mısır gevreğini kendi odama götürmemi ister misin?"

Damian geçen haftanın sonunda misafir süitine taşındı. Kendi dairesini tuttuğu için içeriye hiç mobilya taşımadı. Sadece giysileri, kişisel eşyaları ve tezi üzerinde çalışmak için ihtiyaç duyduğu şeyler. Benim dairemdeki odaları geniş ve konforlu; ayrıca içinde kanepeler, televizyon, çalışma masası ve mini mutfak bulunan bir oturma odası da var. İsteseydi neredeyse tüm zamanını orada geçirebilirdi. Mahremiyeti konusunda endişeli görüldüğü için bir yanım bunu bekliyordu.

Bir yanım da orada kalmasını istiyor.

Ama bu hoşuma giden bir yanım değil. Önümüzdeki altı ay boyunca hayatının benim dairemdeki birkaç odayla sınırlı olmasını beklemek adil değil. Eğer burada yaşayacaksa, burada yaşamasına izin vermeliyim. Sadece dikkat dağıtıcı şeylere alışmam gerekecek.

Çok kısa bir tereddütten sonra ona "Hayır," dedim. "Bunu istemiyorum. Üniversiteden beri yalnız yaşıyorum, bu yüzden alışmam biraz zaman alacak. Ama bu benim sorunum. Senin değil. Buna alışacağım."

"Tamam." Bana bir bakış attı. "Teşekkürler."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sana altı ay boyunca odanda kalmanı söyleseydim çok büyük bir pislik olurdu."

Yarım bir omuz silkti. "Tam olarak değil. Hizmetlerim için çok para ödüyorsun ve karşılığında benden pek bir şey istemiyorsun. İsterseniz yolunuza çıkmayayım."

"Gerek yok. Çiğnemeye alışacağım."

Bir kez daha ofladı. Bunun bir eğlence olduğuna neredeyse eminim. "Daha yumuşak çiğnemeye çalışacağım."

Bu konuşmayı çözmüş gibi görünüyor, ben de işime geri dönüyorum. Belki Damian çığneme sesini azaltmaya çalışıyordur ama işe yaramıyor. Onu hâlâ duyabiliyorum.

Birkaç dakika sonra durup dururken "Ben seni smoothie'ci sanırdım" dedim.

Kaşığını indirdi. Zaten neredeyse bitirmiş gibi görünüyor. "Neden böyle düşündün ki?"

"Bilmiyorum. Sürekli spor yapan ve içinde bir sürü lahana falan olan bir tür süper gıda organik smoothie içen adamlardan birine benziyorsun."

Başını hafifçe sallıyor. "Ben o adamlardan değilim."

"O zaman bu vücuda nasıl sahip oluyorsun?" Bu, daha dikkatli insanların içlerinde tutacakları şeyleri ağızından kaçırmamın bir başka örneği.

Sanki kendi vücudunun durumunu hatırlıyormuş gibi kendine bakıyor. Gözlerini benimkilerle buluşmak için tekrar kaldırıyor. Gözlerinin mavi-yeşil rengi o kadar yoğun ki buradan bile görebiliyorum. Oldukça sinir bozucu.

"Yani, şu haline bir bak," diyorum ona açıklama olarak. "Bana doğal olarak böyle göründüğünü söyleyemezsin."

"Çoğu gün spor yapıyorum. Ama her zaman değil. Eskiden Companions for Hire için çok çalışırken daha çok yapardım ama onlarla çalışmayı bıraktığımdan beri kendimi o kadar adamıyorum. Temelde sağlıklı olmaya çalışıyorum ama normal yemekler yiyorum. Mısır gevreğini severim."

"Ben de severim."

"Tahminimce, hazırlaması zaman ya da çaba gerektirmediği için seviyorsun."

"Neden böyle düşündünüz?"

"Doğru değil mi?"

Tabii ki doğru. Yemek pişirmek için çok az sabrım var ve temelde yemeye hazır yiyecekleri tercih ediyorum. "Doğru olup olmaması önemli değil. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü başka türlü kullanmayı tercih edeceğin zamanını aldığı için yemek pişirmekten rahatsız oluyorsun gibi görünüyor. Haksız mıyım?"

Ona kaşlarını çatıyorum. O da bunu olumlu bir cevap olarak algılıyor ve bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıyor.

Ben yine kaşlarımı çatıyorum.

"Sanırım bu evet demek." Kendine bir fincan kahve daha almak için ayağa kalkıyor ve yürürken gözlerim poposuna takılıyor.

Kesinlikle spor yapıyor. Hiçbir erkek çalışmadan böyle bir popoya sahip olamaz.

Onu gerçekten sıkmak istiyorum. Sadece nasıl bir his olduğunu görmek için.

Kahveyi koyarken omzunun üzerinden bakıyor, neredeyse beni bakışları arasında yakalayacaktı. "Çalıştığını sanıyordum."

"Çalışıyordum. Ama biraz dikkat dağıtıyorsun."

"Hiçbir şeyin dikkatini dağıtabileceğini düşünmezdim." Elinde kahvesiyle bana d ö n ü y o r ve yarımadanın üzerine eğiliyor.

"Neden böyle düşündün?"

"Çünkü bu çok açık. Sen tamamen odaklanabilen insanlardan birisin. Sanki üzerinde çalıştığın şey dünyadaki en önemli şeymiş gibi. Ve seni yoldan çıkaran şeylerden hoşlanmıyorsun."

"Olabilir. Ama bu konuda mantıksız olduğumu düşünmüyorum." Kaşlarını kaldırıyor.

"Sana çiğnemeye alışacağımı söylemiştim!"

"Biliyorum. Ama bence asıl mesele çiğnemek değil. Sadece birinin senin alanına girmesi. Alışkın olmadığın şey bu."

"Ben de sana buna alışacağımı söylemiştim." "Alışacak mısınız?"

"Evet! İnsanların benim biraz tuhaf ve eksantrik olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama aslında bir münzevi değilim ve tamamen mantıksız da değilim." Bir kez daha yüz ifadesini okumaya çalışarak gözlerimi kısıyorum. "Tüm müşterilerinize karşı böyle misiniz?"

"Ne gibi?"

"*Bunun gibi.* Biraz iğrenç."

Ağzı kısa bir süreliğine yukarı doğru seğiriyor. "Daha önce hiçbiri bana iğrenç dememişti, o yüzden hayır demeliyim. Ama doğal olmamı istediğini sanıyordum. Gerçek."

"İstiyorum."

"Bu benim için gerçek."

"Yani gerçek sen biraz iğrenç misin?"

"Sanırım öyle."

Hafif meydan okuyan ifadesi karşısında uzun bir iç çekiyorum. "Sanırım buna alışacağım."

Kıkırdıyor - ondan duyduğum ilk gerçek kahkaha - mısır gevreği kasesini durularken, sonra kahvesini alıp uzaklaşıyor.

• • • •

Damian odada yokken çok daha iyi odaklanabiliyorum ve geçici ev arkadaşım yaklaşık yarım saat sonra duş almış, giyinmiş ve dizüstü bilgisayarıyla birkaç kitabını koyduğu deri bir heybe taşıyarak yeniden ortaya çıktığında Steve'le görüntülü sohbet ediyorum.

Mutfakta durup bir seyahat kupasını cezvede kalan kahveyle dolduruyor.

"Biraz daha yapmamı ister misin?" diye soruyor boş cezveyi kaldırarak.

"Hayır. Teşekkürler. Şimdilik yeterince içtim."

"Tamam. Günün büyük bölümünde kütüphanede olacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz." Steve bilgisayar ekranından bana bakarken Damian'la bu konuşmayı yapmak garip geliyor. "Özür dilerim," diyorum Steve'e.

"Ne için özür diliyorsun?" Damian soruyor.

"Hayır. Özür dilerim. Steve'le konuşuyordum." Monitörü işaret ediyorum. "Sana ondan bahsetmiştim. O benim ortağım."

"Oh." Damian görüntülü sohbetten Steve'e bakmak için etrafından dolaşıyor. "Selam. Ben Damian."

"Biliyorum," diyor Steve gülümseyerek. O da benim yaşımda ve benzer mizaçta, bu da yıllar boyunca çok iyi anlaşmamızı sağladı. Pek çok insan Steve'le neden birbirimizden hiç hoşlanmadığımızı merak ediyor ve ben bunun nedeninin birbirimize çok fazla benzememiz olduğuna eminim. Çok uzun dalgalı kahverengi saçları ve gerçekten güzel kahverengi gözleriyle yeterince sevimli, ama onu hiçbir zaman cinsel olarak düşünmedim. O benim için bir kardeş gibi. Aileden biri gibi. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Damian gözlerini bana çeviriyor. "O zaman bu akşam görüşürüz, Clarke."

"Tamam. Görüşürüz."

Steve'e dönmeden önce Damian'ın daireyi terk etmesini bekliyorum. "Bunun için üzgünüm."

Başını bana doğru sallıyor. "Ne yapıyorsun Mel?" "Ne yaptığımı ve neden yaptığımı biliyorsun."

"O adamla mı?"

Nedense sırtım savunmacı bir tavırla sertleşiyor. "Onun nesi var?"

"Oyun oynayacak birine benzemiyor. İstedliğini elde etmeye alışmış birine benziyor."

"Ama ödediğim para dışında benden hiçbir şey istemiyor. Bu bir iş anlaşması. Ne tür bir adam olduğu önemli değil."

"Onunla birlikte yaşıyorsun. Tabii ki önemli."

"Aslında onunla yaşıyorum. Yani, daha çok oda arkadaşı gibi. Zaten neredeyse hiç yanımda olmayacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Öyle olduğunu biliyorum. Her şeyi hallettik. Ve bu tamamen güvenli. Kiralık Yoldaşlar'ın insanları nasıl bir incelemeden geçirdiğine inanamazsın. Damian'ın da bir yığın referansları var. Aptalca bir şey yapmıyorum."

"Belki aptalca değil ama sana daha önce de söyledim, bu duruma aşırı tepki gösteriyor olabilirsin. Annen olsa-"

"Annem her zaman benim tarafımı tutacaktır!" Sesim biraz boğuk çıkıyor. "Babamla mutlu. Ben onu sevmiyor olabilirim ama o seviyor. Hiçbir şeyin bunu engellemesine izin vermeyeceğim."

Steve başını sallar. "Her şeyden sen sorumlu değilsin Mel. Bütün dünyayı kontrol edemezsin. İnsanlar birer proje değil. Doğru kodu bulup onlara istediğin şeyi yaptıramazsın."

"Bunu biliyorum." Yüzümü ona döndüm. "Ve sen konuşmayı seven birisin."

Tam olarak kaç tane ilişkin oldu?"

"Hiç," diyor gözünü kırpmadan. "Benim hiç olmadı. Ama bu bilgisiz olduğum anlamına gelmiyor. Ve hâlâ tüm bu olanların biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum. Canının yanmasını istemiyorum. Dr. Hillside bu konuda ne düşünüyor?"

Dr. Hillside üniversiteden beri ara sıra gittiğim bir terapist. "Onu birkaç aydır görmüyorum."

Steve şaşırmış görünüyor. Biraz da kızgın. "Neden görüşmedin?"

"Çok meşguldüm. Ve seanslarla uğraşacak enerjim yoktu. Annemle olanlarla uğraşmak yeterince zor zaten. Yakında bir randevu alacağım. Bu konuda dırdır edilmeme gerek yok."

"Birinin senin başının etini yemesi lazım. Geçen sene ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Geçen yıl, şirketimizin satışını gerçekleştirmeden hemen önce kötü birkaç ay geçirdim. Aklımda bunun doğru karar olduğunu biliyordum ama kontrolü bırakmak çok zordu. Steve ile bir akşam panik atak geçirdim. Beni tekrar iyi bir zihinsel konuma getirmek için Dr. Hillside ile çok yoğun seanslar yapmak gerekti.

"Geçen yılı hatırlıyorum. Bu öyle bir şey değil. Söz veriyorum." "Tamam. Peki ne yaptığını gerçekten biliyor musun Mel?" "Evet. Ne yaptığımı biliyorum."

Doğruyu söylüyorum. Aslında kendimi kontrol altında hissediyorum. Belki bir yanım önümüzdeki altı ay boyunca Damian'a bu kadar yakın olma düşüncesiyle gergin ve telaşlı ama bu yanım küçük ve önemsiz.

Geri kalan kısmım her zaman beynimi, irademi ve kaynaklarımı kullanarak bir şeyleri gerçekleştirebilmiştir. Bu özel şeyin gerçekleşmesine ihtiyacım var ve bunun planladığım şekilde gerçekleşmeyeceğini varsaymak için hiçbir neden yok.

• • • •

BİRKAÇ GÜN SONRA akşam yemeği saatinde yürüyüşten dönerken üniversiteden tanıdığım biriyle karşılaştım.

Geçen yıl yeni, lüks bir binada bu daireyi satın aldım. Şirketimizin satışından gelen paradan payıma düşenle yaptığım birkaç savurganlıktan biri. Sessiz, bakımlı bir bina ve uzun yürüyüşlere çıktığımda otoparka açılan bir kapıyı kullanıyorum - ki bunu egzersiz ve temiz hava almak için neredeyse her gün yapıyorum.

Onu gördüğümde içeri giriyordum. Lori Harris. Üniversitedeyken kaldığım yurttaki en sevmediğim kız.

Liseden mezun olup üniversiteye başladığımda heyecanlıydım, sonunda kötü kızlardan ve sürekli sataşmalardan kurtulacağımı düşünüyordum. Bazı açılardan haklıydım. Üniversitede benim gibi çok daha fazla insan buldum. Uyum sağlayabileceğimi hissettiğim bir yer buldum. Ama kötü kızlar da üniversiteye gidiyordu ve Lori de onlardan biriydi. Belli ki lisedeki sosyal hiyerarşideki yerini korumaya çalışıyordu. Benimle hiçbir zaman açıkça alay etmese de, bana söylediği her sözde ve bana attığı her bakışta bu tavır açıkça görülüyordu.

Şimdi on yıl geçti. Kariyerimde her türlü dünya standardına göre başarılı oldum. Ama onu ziyaretçi noktalarından birinde bir arabanın yanında dururken gördüğümde midem hala bir kaya gibi düşüyor.

Fark edilmeden geçip gitmeyi umarak başımı eğiyor ve hızımı artırıyorum.

"Mel? Mel, sen misin?"

Lanet olsun. Hatırladığım aynı sahte kibar ses tonu. Durup arkamı döndüğümde bir gülümseme yapııştırıyorum. "Ne? Merhaba, Lori. Burada ne işin var?"

Üniversiteyi Atlanta'da okuduk ve onun da benim gibi şehirde kalmayacağını varsaymak için bir neden yok. Ama benim binamın garajında ortaya çıkması bir tesadüf. Bu yüzden sorum gayet doğal.

"Ziyarete geldim," diyor içindeki kibri zorlukla bastıran bir gülümsemeyle. "Görüştüğüm adam burada yaşıyor. Yirminci katta."

Ben yirmi dördüncü kattayım ama bu oyunu kesinlikle oynamayacağım. Tamamen yüzeysel nedenlerle benden daha iyi olduğunu düşünmesi önemli değil. "Oh, tamam. Seni gördüğüme sevindim."

Yolları ayırma girişimim fiyaskoyla sonuçlandı. "Peki ya sen?" diye sordu.

"Oh. Burada yaşıyorum."

"Öyle mi? Oh, ne güzel. Her zaman çok zekiydin. Kendin için iyi şeyler yaptığına eminim."

Bunu başka biri söyleseydi, sorun olmayabilirdi. Ama ondan gelince, yüzüme bir tokat gibi geldi. Bir bilgisayar ineği olarak kalacağımı hatırlatan bir şey. Duygularımın yükseldiğini hissettiğimde boğazım sıkılıyor ve midem bulanıyor.

Artık büyüdüm. Kim olduğumu kabul ettim. Hatta çoğu zaman kendimi seviyorum. Ama sanırım içimde her zaman insanların onu sevmesini isteyen yalnız, güvensiz küçük bir kız olacak. Ait olmak isteyen.

Belki de bu herkes için geçerlidir.

"Peki birlikte olduğun biri var mı?" diye soruyor.

Kahretsin. Bu konuşmayı bitirmeyi o kadar çok istiyorum ki ellerim kenetlendi. Ve birden izinli olduğumu hatırladım. Bu kadınla konuşmak zorunda değilim. Sadece yürüyüp gidebilirim. Ondan hiç hoşlanmadım ve muhtemelen onu bir daha hiç görmeyeceğim. "Gitmem gerek, Lori," diyorum. "Kendine iyi bak."

"Tamam. Seninle asansöre binerim."

İnlememeyi başarıyorum. Az önce girişten bir araba girdi, ben de otomatik olarak yoldan çekildim.

Araba benimkinin yanındaki yere park ettiğinde şaşırıyorum, ta ki Damian'ın orta fiyatlı SUV'si olduğunu anlayana kadar. Kütüphaneden dönüyor ve biz asansöre yaklaşırken şoför mahallinden iniyor.

Lori ona küçük bakışlar atıyor. Tabii ki bakar. O her zaman başka biriyle ilişkisi olsa bile seksi erkekleri radarında tutan kadınlardan biri olmuştur.

"Selam," diyorum, asansör kapılarının önünde durduğumuz yere geldiğinde ona el sallıyorum.

Gözleri benden Lori'ye kayıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. Ne gördüğünden emin değilim ama her ne ise bana yaklaşmasına neden oluyor. "Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor, başını eğiyor ve bana bir öpücük veriyor.

Derin bir öpücük değil. Hafif ve kısa bir öpücük ve ortama tamamen uygun. Ama yine de omurgamdan aşağıya doğru akan zevk ürpertileri gönderiyor. Kocaman gözlerle ona bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Merhaba," diyorum aptalca.

Damian doğruldu ve Lori'ye baktı. "Bu kim?" "Bu Lori. Onunla aynı üniversiteye gittim."

"Oh. Tamam." Lori'ye başıyla selam veriyor ve bir kolunu bana doluyor. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Damian. Nişanlısı."

Lori'nin nutku tutuldu. Gerçekten nutku tutuldu. Asansörün kapıları açıldı ve hepimiz içeri girdik. Yirminci kata çıkarken Damian kolunu bana doluyor.

Lori inmeden hemen önce, "Seni görmek harikaydı, Mel! İrtibatta kalmamız gerekecek."

"Elbette." Kapılar kapandığında rahatlamış bir şekilde ona el sallıyorum. "Ugh."

"Bunu doğru mu okudum?" Damian hemen benden bir adım uzaklaşıp kolunu indirerek sordu. "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?" "Doğru. Ona katlanamıyorum. Tam olarak doğru okudun." İçimi çektim ve

Asansör tekrar yukarı çıkmaya başladığında gözlerimi kapatıyorum. "Beni hep küçük hissettirdi. Yine de onunla baş edebilmek için seksi bir erkeğe ihtiyaç duyacak kadar özgüvensiz olmamalıyım."

"Seksi bir erkeğe ihtiyacın yok. Ama neden elindeki tüm araçları kullanmayasın ki?" Bana kıkırdamama neden olan alaycı bir bakış fırlatıyor.

"Emrime amade olduğunu mu söylüyorsun?"

"Elbette öyleyim. Başka ne için buradayım?" Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ama onun yanında güvensiz olmana inanamıyorum. Ne kadar zeki, başarılı ve muhteşem olduğuna bir bak."

Küçük bir kahkaha attım. Ses tonu gerçekçiydi -beni pohpohlamaya çalışıyor gibi değildi- bu yüzden bunu kastettiğine inanmamak zor. "Evet. Sanırım. Ama güvensizliğin bu şekilde işlediğini sanmıyorum. Bu koşullarla ilgili değil."

"Hayır. Değil." Bizim kata geldiğimizde asansörden ilk benim çıkmamı işaret ediyor. "Ama dürüst olmak gerekirse senin güvensiz olduğunu fark etmemiştim. Sen her zaman çok..."

Koridorun ortasında durup ona bakıyorum. "Ben her zaman neyim?"

"Çok kontrollü. Kendinden emin. Ne istiyorsan onu söylüyorsun, ne istiyorsan onu yapıyorsun ve kimsenin beklentilerinin seni durdurmasına izin vermiyorsun."

Benim hakkımda bu şekilde düşüneceğini hiç tahmin etmemiştim ve bu göğsümde yeni bir heyecan yarattı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm o zaman."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın," diyor, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Aslında senin de ara sıra bizim gibi olduğunu bilmekten memnunum."

Ona bakıyorum, gülünç bir şekilde nefesim kesilmiş. "Diğerleriniz gibi mi?"

"Hâlâ okuldaki bir çocuk gibi hissediyorum, doğru yeri arıyorum. Otur."

Kalbim küt küt atıyor. Elimi onun elinin üzerine koymamak için mücadele ediyorum.

Göğüs. Sıcaklığını ve sertliğini hissetmeyi o kadar çok istiyorum ki. "Böyle hissettiğini mi söylüyorsun?"

"Öyle hissettim. Öyle hissetmek." Yüz ifadesi derin ve sıcak. "Sanırım herkes öyle hissediyor. Her zaman kendimizi ait hissettiğimiz o yeri ararız..."

"Aitmişiz gibi."

"Evet."

Hâlâ koridorda duruyoruz, gözlerimiz ne yapacağımı kesinlikle bilmediğim bir sıcaklıkla buluşuyor. Koridorun sonunda bir kapı açılıp dikkatimizi dağıtmasaydı ne olurdu emin değilim.

Boğazımı temizliyorum, gözlerimi indiriyorum ve daireme doğru ilerliyorum, Damian da hemen arkamda.

BİR HAFTA SONRA, bir Perşembe akşamı kanepede kitap okuyordum ve Damian eve döndüğünde bir kadeh Riesling'i yarılamiştım.

Bütün gün kütüphanede çalışıyordu. Hafta içi her gün aynı programı takip ediyor. Sabah yedide evden çıkıyor ve en az on iki saat dönmüyor. Gittiğinde başka şeyler yapıyor olması mümkün olsa da, bütün gün kütüphanede oturup tezi üzerinde çalıştığını, sadece bir şeyler yemek ya da bacaklarını esnetmek için yürüyüşe çıktığını iddia ediyor.

Ona inanmamak için hiçbir nedenim yok.

Benim kadar sürekli çalışan biriyle hiç tanışmadım ama Damian kesinlikle yaklaşıyor.

Bazen ben yatana kadar dönmezdi, bu akşam da oldukça erken döndü. Odaya girip heybesini tezgâhın yanındaki taburelerin yanına bıraktıktan sonra buzdolabını açmak için mutfığa doğru yürürken ona bakıyorum.

Her zamanki gibi kot pantolon ve gündelik bir gömlek giymiş ve yüz ifadesi karakteristik olarak açıklayıcı değil. Ama nedense yorgun görüldüğünü düşünüyorum. Sanki basit hareketleri bile yapmak onun için çaba gerektiriyor.

"Hey," diyorum kanepeden.

Şaşırdığı her halinden belli olan bir bakış fırlatıyor. "Selam. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Gerçekten mi? Bunca zamandır kanepedeydim."

"Evet, ama orada olmanı beklemiyordum, o yüzden bakmadım. Ben eve geldiğimde hep çalışıyordun ya da yataktaydın."

Bu doğru, sanırım. Daha önce hiç düşünmemiştim ama o döndüğünde akşamları gittiğim iki yer bunlardı. Belli ki alışkanlıklarım var. O kadar ki pozisyon bile değiştirmiyorum. "Bugün buradayım."

Gözleri büyük boy tişörtümü, tozluklarımı ve kalın, rahat çoraplarımı tarıyor. "İyi misin?"

"Evet. İşten dolayı hayal kırıklığına uğradım ve bugünlük pes ettim." Sorgulayan bakışları karşısında ekliyorum: "Geçtiğimiz yıl boyunca bana ilham verecek yeni bir şeyler aradım. Farklı projelerle uğraşıp duruyorum ama bir türlü heyecanlanamıyorum. Bu yüzden başka bir şeye geçip duruyorum. Bu can sıkıcı bir durum."

"Öyle görünüyor. Neden hiçbir şey sana ilham vermiyor?"

"Kim bilir?" Onunla zaten başkasıyla paylaşacağımdan daha fazlasını paylaştım. Bu yüzden her zaman bir konuşmayı sonlandırıyormuş gibi görünen boş bir cümle kullanıyorum. "Neyse o."

Ne yaptığımı biliyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım. Ne içiyorsun?"

"Riesling. İstersen şişe buzdolabında."

Şişeyi çıkarıp etiketini inceliyor ve bir bardak alıp kendine dolduruyor. Bardağı oturma odasına taşıırken ve deri koltuğa otururken yarı gülümsüyor. "Seni bir Riesling insanı olarak düşünmemiştim."

Kaşlarımı çattım. "Riesling insanı ne demek?"

"Riesling seven biri. Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Ona bakabilmek için doğruluyorum, her zamanki gibi yakışıklı yüz hatlarının ardında ne düşündüğünü okumaya çalışıyorum. "Ne tür bir şarap seveceğimi düşünüyordun?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bilmem. Daha kuru bir şey. Daha keskin bir şey."

"Neden böyle düşündün? Kuru şeyler moda olduğu ve benim de sürüyü takip ettiğimi düşündüğün için mi, yoksa ısırığımı düşündüğün için mi?"

Şarabından bir yudum alırken kaşlarını kaldırıyor. "Sürüyü takip etmediğini biliyorum."

İfadesine hafifçe gülmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım bu benim bir ısırığım olduğunu düşündüğün anlamına geliyor." İçimi çekerek kanepeye yaslanıyorum ve ayaklarımı cilalı büyük sehpanın üzerine koyuyorum. "Muhtemelen haklısın. Ama kendimi ısırılmaya yatkın hissettiğim için değil. Daha çok ben..."

"Dikenli," diye tamamladı sözümü.

Omurgam dramatik bir şekilde sertleşiyor. "Dikenli mi? *Dikenli mi?*"

Şarabından bir yudum daha alırken kıkırdıyor. "İyi bir kelime değil mi?"

"Dünyada kendisine dikenli denmesinden hoşlanan biriyle tanıştın mı hiç?"

"Hayır. Doğruyu söylemek gerekirse, tanışmadım."

"Bu kelimeye nasıl tepki vereceğimi gayet iyi biliyordun. Bu yüzden söyledin, değil mi?" Ses tonum hafifçe öfkeli olsa da kızgın ya da özellikle sinirli değilim. Bu konuşmadan keyif almam için hiçbir neden yok ama alıyorum.

"Bunu neden yapayım ki?"

"Bilmiyorum. Çünkü beni kızdırmakla iyi vakit geçiriyor gibisin. Sadece kaba olmak için."

"Kaba olmak için değil." "O zaman neden?"

"Seni anlamak için."

"Neden beni anlamaya çalışıyorsun ki?" Birden kendimi rahatsız hissettiğim için uzun bir yudum alırken şarap kadehime odaklanıyorum.

"Sen benim müşterimsin. İşimi iyi yapabilmem için seni anlamak benim işim." "Gayet iyi gidiyorsun. Sana daha önce de söyledim, tek ihtiyacım olan

Arada sırada kocam gibi davranan biri var ve sen de bunu gayet iyi yapıyorsun. Her neyse, beni anlamak o kadar da zor değil."

Terasa açılan büyük cam kapılardan içeri süzülen ışıktaki gözleri n o r m a l d e n daha mavi görünüyor. Öne doğru eğiliyor, belli ki benim kıpır kıpır bakışlarımla buluşmaya çalışıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Clarke, seninle yaşadığım gibi biriyle başa çıkmakta hiç bu kadar zorlanmamıştım."

Yanaklarım ısınıyor, bu gerçekten çok can sıkıcı. "Başa çıkmaya gerek yok..." Birden onun vücudumun her yerinde gezinen zayıf ve güçlü elleri gözümün önüne geliyor. Yutkunarak düşüncemi yeniden ifade ediyorum. "Burada çözülecek bir şey yok. Ben sadece sıradan, pratik, içe dönük, insanlarla arası pek iyi olmayan ama elinden geldiğince iyi olmaya çalışan bir işkoliğim. Bunu anlamakta bu kadar zor olan ne?"

"Olduğun tek şey bu değil."

"Belki de. Ama ben genellikle düşündüğümü söylerim. Senin için bu kadar kafa karıştırıcı olmamalıyım."

"Ama söylediklerinin çoğu söylemeni beklediğim şeyler değil. Aslında bu biraz sinir bozucu." Ağzı belli belirsiz bir kaş çatmaya dönüşüyor. "Ben

Genelde insanları ölçüp biçme ve ne söyleyip ne yapacaklarını tahmin etme konusunda çok hızlıyım. Bu yüzden Kiralık Yoldaşlar konusunda her zaman iyi olmuşumdur."

"Doğru. İşte bu yüzden." Mantıksız derecede utangaç ve mahcup hissettiğim için ses tonum normalden daha alaycı. "Bir aşk romanının kapağından fırlamış gibi görüldüğün için değil."

Oldukça onursuz bir şekilde homurdandı. "Çok teşekkür ederim." "Hakaret etmedim."

"Elbette öyleydi." Ben itiraz edemeden devam etti. "Hakaret etmek istememiştim ama görünüşümden başka bir şey olmadığımı söyledin."

"Öyle demek istemedim-"

"Bunu kastetmediğini biliyorum. İşimin belli bir görünümünden fazlasını gerektirdiğini düşünmediğini de biliyorum ama gerektiriyor. Müşterilerim neredeyse her zaman olgun, başarılı, ne istediğini bilen ve benim özel hizmetlerimi karşılayabilecek kaynaklara sahip kadınlardır. Siz de o kadınlardan birisiniz. Beni işe aldıklarında aradıkları tek şeyin yakışıklı olmak olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır." Her zamankinden daha da kötü durumdayım. Burada neler olduğu ya da neden birdenbire dünya ayaklarımın altında sallanıyormuş gibi hissettiğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Haklısın. Muhtemelen bütünlüklü bir deneyim arıyorlar ve birkaç ucuz hamleye kanacak değiller."

"Kesinlikle. Çoğu senin gibi yanlarında oturacak boş bir takım elbiseden daha fazlasını istiyor. Belli bir deneyim yaşamak istiyorlar. Bu da onları anlamam gerektiği anlamına geliyor. Onları inanılmaz derecede hızlı tanımalıyım ki onlara gerçekten a r a d ı k l a r ı şeyi verebileyim. Bu hiç kolay değil. Ve sığ, aptal bir adam bunu yapamaz."

"Senin sığ ya da aptal olduğunu hiç düşünmedim!"

"Biliyorum. Yapmadığını biliyorum. Sadece işimde her zaman iyi olmamın nedeninin kadınları gerçekten iyi tanımam olduğunu anlatmaya çalışıyordum. Kurgulanmış bir kolektif olarak değil, birey olarak. İşte bu yüzden seni anlayamamak benim için sinir bozucu."

"Oh." Gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. Benimkinde ne göreceğinden korkuyorum. "Sanırım sadece hayal kırıklığıyla yaşamak zorunda kalacaksın."

o zaman."

"Ya da daha çok çabalayabilirim."

Yutkunuyorum ve bunu gizlemek için şarabımın son yudumunu bitiriyorum.

Ne söylemem gerektiğine karar vermeye çalışırken uzun bir duraklama oluyor.

Damian "Ne okuyorsun?" diye sorarak beni kurtarıyor. "Ne mi? Bir kitap."

Bana onaylamayan bir kaş çatıyor. "Kitap olduğunu biliyorum. Hangisi olduğunu bilmek istedim."

"Bunun ne önemi var?"

"Az önce söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? Seni tanımaya çalışıyorum. Seni neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalışıyorum. Ayrıca yüksek lisans derecem ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Ne zaman elinde bir kitap olan birini görsem, ne olduğunu sormak zorunda kalıyorum. Bu yüzden ne okuduğunu bilmek istiyorum. Gerçekten bana söylemeyecek misin?"

Gerçekten sinirlenip sinirlenmediğini anlayamıyorum. Yüzü her zamanki gibi okunmaz halde ama ses tonu aşırı sabırlı. Kitabı görebilmesi için ona e-okuyucumu uzatıyorum. Popüler bir gerilim romanı.

"Steve çok beğendi ve benim de okumam gerektiğini düşündü." "Nasıldı?"

"Fena değil. Steve beğendi çünkü olay örgüsü karmaşık ve zekice. Ve öyle de. Ama ben olay örgüsünden ziyade karakterler için okurum ve bu karakterlerden herhangi birini sevmek çok zor. Sen okudun mu?"

"Hayır. Son bir yıldır boş zamanlarımda okumak için pek vaktim olmadı. Birincil işiniz okumak olduğunda, diğer rahatlama biçimlerine yöneliyorsunuz. Çok fazla kurgu okuyor musunuz?"

"Neden?"

Bana gözlerini deviriyor. "Sana her soru sorduğumda aynı sorgulamayla yüzleşmek zorunda mıyım? Cevabım hep aynı olacak. İlğimi çekiyorsun. Ayrıca seni anlamaya çalışıyorum."

E-okuyucuyu yanımdaki kanepeye bırakırken inledim. "Özür dilerim. Bu kadar savunmacı olmak istememiştım. Sadece insanların beni dürtmesine, içime girmeye çalışmasına alışık değilim."

"Bunu görebiliyorum." Ağzı tamamen ayık, ama gözleri sessizce gülüyor gibi görünüyor. "İnsanların onları dışarıda tutma girişiminize çok uzun süre boyun eğdiğini düşünüyorum. Birileri

uzun zaman önce dürtmeye başlamıştım." Bu çirkin iddiaya cevap vermeden devam ediyor: "Her neyse, sana hiç cevaplamadığın bir soru sordum. Çok kurgu okur musun?"

"Evet. Okuduğum zaman hep kurgu okurum. Bu sizi şaşırttı mı?"

"Biraz. Bazen senin gibi bilgisayar tiplerinin dünyayı anlamaktan ziyade bir şeyler öğrenmek için okuduğunu düşünüyorum. Hangi türleri okumayı seviyorsunuz?"

"Her türden okurum. Gözüme ne çarparsa." "En sevdiğin kitaplar hangileri?"

Tuhaf bir an yaşıyorum. Kendinizi bedeninizin dışından görebiliyormuşsunuz gibi hissettiğiniz o gerçeküstü anlardan biri. Ve o birkaç saniye içinde, Damian'ı ya tamamen uzaklaştırıp korunaklı iç dünyamda güvende kalabileceğimi ya da bırakıp onu biraz içeri alabileceğimi fark ediyorum. Sonuçta, ne zararı olabilir ki? Sorular sormaya devam edecek ve şu anda sadece kitaplar hakkında sorular soruyor.

Onlara cevap vermemek aptalca görünüyor ve ben de kendimi aptal bir insan olarak görmekten hoşlanmıyorum.

Damian'ın sorusuna cevap veriyorum ve bu ikimizin de okuduğu kitaplar hakkında daha uzun bir sohbele yol açıyor. Bir süre sonra yemek yiyip yemediğimi soruyor çünkü acıkmaya başlamış. İkimiz de bir şey yemediğimiz için mutfağa gidip makarna ve salata yapıyoruz. Yemek yerken kitaplar hakkında daha çok konuşuyoruz.

Saatın geç olduğunu fark ettiğimde akşamın onunda hala konuşuyorduk.

Neden bilmiyorum ama bu beni korkutuyor. Damian'la bu kadar uzun ve keyifli bir sohbet yapmış olmak. Bu yüzden ona yatmam gerektiğini söyleyip kaçıyorum.

Ama uyumaya çalışırken o akşamı tekrar tekrar yaşıyorum.

• • • • •

Ertesi akşam, yemek yemek için yedi buçuğa kadar bekliyorum, belli belirsiz Damian'ın dönüp dönmeyeceğini ve akşam yemeğini tekrar paylaşıp paylaşamayacağımızı merak ediyorum.

Bunu istiyorum. Bunu bilinçli olarak kendime itiraf etmedim ama içten içe istediğimi biliyorum.

Yedi buçukta, dün döndükten yarım saat sonra, ne yaptığımı fark ediyorum ve tüm vücudum utançtan ısınıyor.

Böyle biri olmak istemiyorum. Bir erkeğin onu mutlu etmek için dönmesini nefesini tutarak bekleyen biri. Hiç öyle biri olmadım ve şimdi de olmayacağım.

Belirsiz hayal kırıklığını üzerimden atıp kendime bir sandviç yapıyorum.

Saat sekiz oldu, hâlâ dönmedi ve ben de daha fazla umutla oyalanmayacağım. Bir kitap ve bir kadeh şarapla uzun bir banyo yapıyorum. Sonra saçlarımı tarıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, losyon sürüyorum ve geceliğimi giyiyorum.

Saat erken ama yorgunum, o yüzden yatmaya karar verdim.

Damian belli ki bugün geç saate kadar çalışacak, ki bu da iyi bir şey. Yarın Charleston'a gittiğimizde onu göreceğim. Bugün onu görmeme gerek yok.

Şarap kadehimi mutfığa götürüp bir şişe su alıyorum. Odama doğru yürürken ön kapının açıldığını duyuyorum. O kadar irkiliyorum ki aniden duruyorum ve Damian gri pantolonu ve siyah kazağıyla içeri girerken ona bakıyorum. Bir önceki günden daha da yorgun görünüyor. Gözleri ağırlaşmıştı. İçeri adımını atar atmaz çantasını yere bırakıyor.

Orada olduğumu fark etmesi birkaç saniyesini alıyor.

"Oh. Hey." Varlığımı fark edince gözlerini kırptırıyor. Sonra gözleri garip bir yoğunlukla yüzümü arıyor. Bakışları yüzümden gevşek saçlarıma, üzerimdeki küçük ipek elbiseye, çıplak bacaklarıma ve ayaklarıma doğru ilerliyor.

Tüm vücudum birden ısındı. Ve garip bir şekilde dolu. Muhtaç. Sanki aniden ilgi istiyor ve hayır cevabını kabul etmiyor.

Meme uçlarım sıkışmış gibi hissediyorum. Damian'ın gözleri onlara takıldığında daha da fazla. Bir ayağımdan diğerine geçiyorum ve neden tüm dişi uzuvlarımdan kendilerini göstermek için bu anı seçtiklerini merak ediyorum.

"Merhaba," diyebildim olması gerekenden çok daha kalın bir sesle ol.

"Merhaba."

Kendime bunu yapmamamı söylüyorum. Sesini ve bedenini kontrol edebilen, zeki ve konuşkan bir kadın olduğumu. Ama belli ki dünya bu gece bana yanıldığımı kanıtlamaya çalışıyor. Aptalca "Merhaba." dediğimi duyuyorum.

Boğuk bir nefes alıyor ve gözlerini tekrar yüzüme diyor. "Misafirin mi var?" Sesinin dokusu tuhaf. Şaşırdı mı yoksa kızdı mı anlayamıyorum.

"Hayır! Tabii ki yok. Bunu neden sordun ki?"

"Bilmiyorum. Sen..." Vücuduma doğru belli belirsiz bir hareket yapıyor.

Kendime bakıyorum ve sorusuna neyin yol açtığını anlıyorum. Elbisem dantelli askıları olan ve göğüslerimin altından bağlanan koyu lavanta tonunda. Açıkça seksi değil ama gündüz giydiğim kıyafetlere de benzemiyor.

"Oh." Kendi kendime bunun aramızdaki tuhaf havayı açıkladığını söylüyorum. Elbette Damian bu kıyafeti giymemi beklemezdi. "Hayır, öyle bir şey değil. Bunu erkekler için giymiyorum. Kendim için giyiyorum. Hoşuma gidiyor. Neden bilmiyorum ama güzel gecelikleri severim. O yüzden hep giyiyorum."

"Oh. Tamam." Gözleri tekrar aşağıya düşüyor ama bu sefer oyalanmıyor. "Bu mantıklı. Ben sadece... beklemiyordum."

"Biliyorum. Normalde çok sıkıcı kıyafetler giyerim. Neden böyle giyindiğimden emin değilim. Yani, sanırım küçükken hep çok güzel olduklarını düşünürdüm. Ve büyüdüğümde böyle güzel şeyler giymeme izin verileceğini düşündüm. Yani şimdi..." Boğazımı temizliyorum. "Her neyse. Misafirim yok. Bunu yapamam."

"Yapabilirsin. Sanki gerçekten evliymişiz gibi."

"Biliyorum. Ama bu..." Gerçek şu ki, bu bana yanlış gelirdi ama bunu Damian'a itiraf etmek istemiyorum çünkü bu, aramızda gerçekte olduğundan daha fazlası olduğunu düşündüğüm anlamına gelebilir. "Bütün bunların amacı insanların bizim gerçekten evli olduğumuzu düşünmesi olduğu için bu ters etki yaratır."

"Doğru. Ben de bunu varsayıyordum. Bu yüzden..." Gözleri benimkileri biraz fazla uzun süre tuttu. "Benim de misafirim olmayacak."

"Tamam. Güzel." Kahretsin, yanaklarım yine yanıyor. Daha önce hiç yüzüm kızarmamıştı, bu yüzden Damian'ın yanında aniden yüzümün kızarması hiç adil değil.

Şu anda benden sadece birkaç santim uzakta duruyor. Hareket ettiğini bile hatırlamıyorum ama daha önce kesinlikle bana bu kadar yakın olmadığına göre hareket etmiş olmalı. Hâlâ aynı yoğunlukla bana bakıyor.

"Saçlarını daha önce hiç böyle görmemiştim," diye mırıldanıyor. Sesinde hâlâ o sert doku var.

Saçıma dokunmak için elimi kaldırıyorum. Normalde ensemden düşük bir atkuyruğu şeklinde duruyor. "Evet. Geceleri arkaya doğru çekmiyorum."

Elini kaldırıyor ve parmaklarını saçımın uzun bir bölümünde gezdiriyor. Kıpırdamadan duruyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Bacaklarımın arasında derin bir titreşim uyandı ve beni boğmakla tehdit ediyor.

Damian elini bırakıyor, boğazını temizliyor ve geri çekiliyor. "Peki, iyi geceler o zaman." Çantasından bir şey çıkarmak için eğiliyor.

Ruh halimdeki ani değişim içime bir darbe yemiş gibi hissediyorum. "Evet," demeyi başarıyorum. "İyi geceler."

Damian şu anda asla gerçekleşmeyecek bir şey umduğunu fark etmeden önce su şişemi alıp hızla oradan çıkıyorum.

• • • • •

ÇOCUKLUĞUMDAN BERİ, sürekli tekrarlayan kaygılı bir rüya görürüm. Ne zaman stresli, üzgün ya da herhangi bir şekilde duygusal olarak rahatsız olsam, bu rüya her gece beni korkmuş, sinirli ve nefessiz bırakarak gelir. Bazen de gözyaşları içinde.

Hep aynı şey. Çorak bir arazide duruyorum, etrafım ölü otlar ve kapalı bir gökyüzünden başka bir şeyle çevrili değil. Uzakta bir figür görüyorum ve ona ulaşmak için koşuyorum. Koşuyorum, koşuyorum, koşuyorum ve koşuyorum. Bazen düşüp ellerimi ve dizlerimi sıyrıyorum. Bazen yerdeki rastgele deliklerde bileğimi burkuyorum. Bazen yaklaşıyorum, neredeyse, neredeyse oradayım. Ama kovaladığım kişiyi asla yakalayamıyorum.

Ben küçük bir kızken, peşinden koştuğum isimsiz figür babamdı. Uzun, dik ve her zaman yüz­süz. Yaşım ilerledikçe

Figürün kimliği bazen değişiyordu. Bazen rastgele, hayatımdaki önemsiz bir adam oluyordu. Bir süreliğine Steve'di. Çoğu zaman da hiç kimse.

Bu gece yine rüya gördüm ve peşinde olduğum adam Damian'dı.

Rüya normalden daha yoğun. Koşarken ciğerlerimin yandığını hissedebiliyorum. Kemik gibi kuru zemine düştüğümde çıplak dizlerimin derisinin kırıldığını hissediyorum. Terliyorum, nefes nefese kalıyorum ve uzaktaki geri çekilen figürü kovalarken "Hayır! Hayır! Bekle!" diye bağıriyorum.

Ona ulaşamıyorum. Asla ulaşamıyorum. Genelde sonlara doğru, dokunacak kadar yakın olmaktan bir nefes uzaktayken gevezelik ederek ve sarsılarak uyanıyorum.

Ancak bu gece farklı. Rüyamı bölen bir ses duyuyorum. Adımı söylüyor.

Melody. Melodi. Clarke!

Ve omzumda orada olmaması gereken güçlü bir el hissediyorum. Bu beni korkutuyor. Tutuşa karşı mücadele ediyorum.

Dur! Sadece benim. Melody, uyan!

Bu sefer ses tanıdıktı, çılgın bilincimi kırıyordu. Sese ait bir yüz olup olmadığını görmek için gözlerimi açıyorum.

Var. Bu Damian. Çoğunlukla karanlık olan yatak odamda onu belli belirsiz tanıyorum. Her zaman yatak odamın kapısı bir aralık açık uyurum, koridordaki ışıkla rahatladığım çocukluğumdan kalma bir kalıntı. Damian içeri girdiğinde kapıyı sonuna kadar açık bırakmış olmalı, çünkü şimdi her zamankinden daha fazla ışık var.

"Ne? Damian mı? Ne?" Zihnim sakinleşmeye başladığında kelimeleri boğuk bir şekilde çıkarıyorum. Eli hâlâ omuzlarımdan birini tutuyor. Terden ıslanmışım ve yüzümden akan gözyaşları yüzünden yüzüm daha da ıslak. Dökülen saçlarım tenime yapışıyor.

"Kabus falan görüyordun," diye açıklıyor, saçlarımdan bir kısmını nazikçe gözlerimden geriye iterek. "Seslendiğini duydum ve endişelendim."

"Beni odandan duydun mu?" Zihnim henüz tam olarak çalışmıyor, yoksa bu en önemsiz şeye takılıp kalmazdım.

Detaylar. Ama o kadar yüksek sesle ılık attım ki, beni dairenin diğ er tarafındaki odasından duyabileceğ i fikrinden nefret ediyorum.

"Hayır. Mutfağ a giderken yanından geçiyordum. Sesin o kadar yüksek değ ildi ama seni duydum. Endişelendim. Umarım seni uyandırmış olmam sorun değ ildir."

"Oh. Evet." Damian yatağ ın kenarına otururken kendimi yayılmış bir şekilde çok savunmasız hissettiğ im için oturur pozisyona geçiyorum. "Tabii ki sorun yok. Teşekkürler."

"Kulağ a tam bir kâbus gibi geliyor." Yorum hafif ama daha fazla bilgi istediğ ini anlayabiliyorum.

Lütfen Tanrım, uykumda onun adını sayıklamama izin verme.

"Bu sadece bir anksiyete rüyası. Her zaman görüyorum. Ve ne yazık ki her zaman uykumda konuşuyorum." Kuru bir kahkaha atıyorum, rahatlıyorum ve iki elimle yüzümdeki nemi siliyorum. "Bir zamanlar bir erkek arkadaşım vardı ve her zaman gevezeliğ imin televizyon açıkken uyumak gibi olduğ undan şikayet ederdi. Onunlayken bu rüyayı çok görürdüm."

"Belli ki böyle bir pislikle ilişkide olmak seni endişelendirmeye yetiyor." Sesi hafifçe tiksiniมิ g bi çıkıyor, bu da gülünç derecede rahatlatıcı. "Rüya neydi?"

Gözlerim artık alıştı, bu yüzden onu daha iyi görebiliyorum.  zerinde pijama pantolonu ve beyaz bir atlet var, ya uyurken giyiyor ya da bana olan saygısından dolayı odasından çıkmadan önce giyiyor. Tıraş olması gerekiyor. Yüzünde ayık bir ifade var.

Omuz silkiyorum ve dağ ınık yorganıma bakıyorum. Rüyalarımda arşafı gevşetmiştim. "Bu bir kovalamaca rüyası."

"Biri seni kovalıyor mu?"

"Hayır. Ben birini kovalıyorum." "Kimi?"

Omuz silkerek yüz ifadesini kontrol ediyorum ama ne düşündüğünü gösteren hiçbir şey yok. "Değ işiyor. Genelde rastgele biri olur. Rüyamda karşıma çıkan, hayatımdan biri." İ ekiyorum. "Eskiden hep babam olurdu."

"Babanı hiç tanımadığ ını sanıyordum."

"Ben yapmadım. Aslında neye benzediği hakkında bile hiçbir fikrim yok. Ama rüyalarımnda hep oradaydı. O olduğunu bilirdim. Şimdi herhangi biri olabilir. Sadece kovalıyorum, kovalıyorum, kovalıyorum ve asla o kişiyi yakalayamıyorum."

"Kulağa korkunç geliyor."

"Daha kötüsü de olabilirdi, sanırım. Sadece..." Uygun bir kelime bulamadığım için düşüncemi yarım bırakıyorum. Sonra ona hızlıca bir bakış fırlattım. "Birinin adını mı söyledim?"

"Hayır. Sadece hayır ve dur diye sesleniyordun. Ben... endişelendim."

Rüyamdaki varlığı bir sır olarak kaldığı için rahatlamış bir şekilde ona, "Sabahın ikisinde neden mutfağa gidiyordun?" diye soruyorum.

"Uyuyamadım, o yüzden sıcak çikolata yapacaktım." "Neden sıcak çikolata?"

Omzunu kaldırıyor ve ağzını kıvırıyor. "Neden olmasın?" Bir süre sonra ekliyor: "Annem kötü bir rüya gördüğümde ya da uyuyamadığımda hep bana yapardı, o yüzden hâlâ öyle yapıyorum. Gel hadi. Sana da biraz yapayım."

Başımı sallayıp yataktan çıkmadan önce sadece birkaç saniye tereddüt ediyorum. Darmadağın olmuş ve vücudumu tam olarak örtmeyen elbisemi hızla yeniden düzenlerken garip bir an yaşıyorum. Sonra ona uyan küçük ipek bornozu alıp Damian'ı mutfağa kadar takip ederken üzerime geçiriyorum.

O süt ve kakao getirip ocağı yakarken ben de tezgâhtaki tabureye oturuyorum. "Büyürken annen de baban da yanında mıydı?" Birkaç dakika sonra sessizliği doldurmak için alışılmadık bir ihtiyaç hissederek soruyorum.

"Evet, hâlâ hayattalar ve evliler. Birkaç yıl önce Savannah yakınlarında bir emekliler topluluğuna taşındılar."

"Onlarla yakın mıydınız?"

"Evet. Sanırım öyle. Onlar iyi ebeveynler." Tencereyi sürekli karıştırıyor ama belli ki uygun sıcaklık seviyesine ulaşmış çünkü ocağı kapatıyor ve sıcak çikolatayı iki bardağa dolduruyor. Yanıma oturuyor ve kendininkinden bir yudum alıyor. "Sıcak çikolata bana hep annemi hatırlatıyor."

"Evet." Sıcak, tatlı içeceği yutarken memnun bir ses çıkarıyorum.
"Bu çok güzel."

"Şaşırmış gibisin."

"Ben hep sıcak suyla toz haline getirilmiş şeyleri kullanırdım."

"Ah. O zaman kesinlikle mahrum kalmışsın." Kesin bir parıltıyla bana doğru kayan gözleri dışında gülümsemiyor.

Sessiz alayının farkında olduğumu kanıtlamak için yüzümü ona doğru çeviriyorum.

"Çocukken kâbus gördüğünde annen sana ne yapardı?" Ses tonu şimdi değişti.

"Pek bir şey yok." O cevap vermeden devam ediyorum: "Onları görmezden geldiğinden değil. Sadece bana yiyecek ya da içecek bir şey hazırlamadı. Benimle yatağa girer ve bana masal okurdu. Aslında o da uykuda konuşurdu. Bazen kötü rüyalar görür ve beni uyandırırdu."

"Sen ne yapardın?"

"Onunla yatağa girer ve *ona* bir hikaye okurdum." Bu anıya hafifçe gülüyorum. "Bundan hoşlanıyor gibiydi."

"Eminim öyledir."

Sesinde bir şey var, ben de anlamaya çalışmak için yüzünü tarıyorum. Neredeyse... onaylamama gibi. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey." İlk tepkisi otomatik gibi görünüyor, ama sonra tekrar düşünmüş olmalı çünkü ekliyor, "Annene ne zaman bakmaya başladın?"

Soruyu düşünürken ağzım bir karışık açık kalıyor. "Ben... Yani, bana çok iyi baktı."

"Baktığını biliyorum. Bakmadığını söylemiyorum. Ama ona bakmakla kendini sorumlu hissettiğin de çok açık. Ve bu genç yaşta başlamış olmalı."

"Sanırım öyle. Ama ne önemi var ki? Hepimiz birbirimize sahiptik."

"Biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Sanki ani bir sesle beni ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça konuşuyor. "Ama şimdi hâlâ bunu yapmaya çalıştığına göre ömür boyu sürecektir bir alışkanlık olmalı."

"Ben-" Kısa kesiyorum.

İkimiz de Damian'ın haklı olduğunu biliyoruz. Tabii ki hâlâ anneme bakmaya çalışıyorum. Yeni ilişkisinde mutlu ve rahatsız edilmemiş olmasını sağlamak için bu çılgın planı yaptım.

Başımı birkaç saniyeliğine ellerimin arasına gömüyorum. "Şimdi Steve gibi konuştun."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü bana her zaman bu sahte evlilik olayının duruma aşırı tepki vermek olduğunu söylüyor."

Damian kıkırdar. "Haklı olabilir." "Ne hakkında şikâyet ediyorsun?"

"Hiçbir şeyden!" Ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırır. "Şikâyet etmiyorum. Neredeyse hiçbir şey yapmadan bu işten çok para kazanıyorum. Ama yine de... Görünüşe göre annene bakmak için büyük çaba sarf ediyorsun ama kimsenin seninle ilgilenmesine izin vermeye meyilli değilsin."

Artık utanıyorum. Yanaklarım ısınıyor. Yarısı boş bardağıma bakıyorum. "Benimle ilgilenecek kimseye ihtiyacım yok."

"Herkesin birine ihtiyacı vardır."

Ruhumun o kadar derinlerine inmiş gibi hissediyorum ki bu tehlikeli. Korkuluklarım aniden havalanıyor. "Senin kime ihtiyacın var? Kimin seninle ilgilenmesine izin veriyorsun?"

Kaşlarını kaldırıyor.

"Bana öyle bakma! Eğer bana tavsiye verebileceğini düşünüyorsan, o zaman tavsiyemi dinlesen iyi edersin. Peki seninle kimin ilgilenmesine izin veriyorsun?"

"Ailemle hâlâ birkaç günde bir konuşuyorum. Ve iyi arkadaşlarım var."

"Öyle mi?"

"Evet. Buna neden şaşırdın? Arkadaşı olmayan biri gibi mi görünüyorum?" Bu fikir onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çatıyor.

"Hayır. Tabii ki değilsin. Sadece seni kimseyle takılırken görmedim."

"Arkadaşlarım çoğunlukla yüksek lisans öğrencileri. Onları kampüste görüyorum. Birlikte sık sık öğle yemeği yiyor ya da kahve içiyoruz." O parıltı var

gözlerinde yine. "Ama varlar. Söz veriyorum. Bana inanmazsan seni onlarla tanıştıtırırım."

"Sana inanıyorum! Bu bir hakaret değildi. Ama her neyse, bana üstünlük taslamak için bir nedenin yok gibi görünüyor. Anneme yakınım ve arkadaşlarım da var. Yani aynı gemideyiz gibi görünüyor."

"Arkadaşlarının çoğunun çevrimiçi olduğunu sanıyordum."

"Öyle. Ama bu gerçek olmadıkları anlamına gelmez."

Damian başını sallar. "Evet. Ama yine de haklı olduğumu düşünüyorum. Kabul etmek zorunda değilsin ama bu doğru."

Doğru olduğunu biliyorum. Onun haklı olduğunu biliyorum. Her zaman insanların yardımına koşmaya hazır olduğumu biliyorum ama onların benimle ilgilenmesine izin vermeyi reddediyorum.

Ama bunun nasıl değişeceğini anlamıyorum. Bu sadece benim

Sab

ah. Sessizlik içinde sıcak çikolatamı bitiriyorum. "Bana kızgın mısın?" diye soruyor sonunda.

"Hayır, sana kızgın değilim! Neden kızayım ki?"

"Çünkü insanların duvarlarını kurcalamasından hoşlanmıyorsun."

"Duvarlarım gayet iyi." Gözlerimi deviriyorum ve kaşlarımı çatmaya çalışıyorum ama

onun yerine bir gülümseme olarak biter. "Sana hiç iğrenç olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Şey, sen söyledin. Hem de birden fazla kez." Gerçekten gülümsüyor. Nefesimi kesiyor. "Çünkü öylesin."

Beni sinirlendirene kadar birbirimize gülümsüyoruz. Sonra ayağa kalkıp boş kupalarımızı lavaboda durulayıp bulaşık makinesine koymak üzere alıyorum.

"Bana Steve'den bahset," diyor Damian hiç uyarmadan.

"Ne olmuş ona?"

"Ne kadar yakınsınız?"

"Çok yakın," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak sorusunun amacını anlamaya çalışıyorum. "O benim en iyi arkadaşım ve iş ortağım."

"Aranızda başka bir şey yok mu?" "Hayır."

"Aranızda daha önce hiç bir şey olmadı mı?"

"Hayır. Pek sayılmaz." İtiraf etmeden önce geriye dönüp düşünüyorum: "Onunla üniversitede ilk tanıştığımda bir potansiyel olabileceğini düşünmüştüm. Ama hiçbir şey yolunda gitmedi. Bence birbirimize çok benziyoruz. İyi arkadaşız, hepsi bu."

"Tamam."

"Bunun ne önemi var?"

"Önemi yok. Sadece merak ediyorum." Yüz ifadesi son derece mülayim. "Kız arkadaşı var mı?"

"Hayır."

"Erkek arkadaşı?"

"Hayır, heteroseksüel. Sadece... pek sosyal değil. Benden bile daha fazla." Gülüyorum. "Romantik olarak çalışamayacak kadar birbirimize benzediğimizi söylemiştim. Ama o harika bir adam. Zeki ve kocaman bir kalbi var ve insanlara ısındığında gerçekten çok komik oluyor. Eğer bir hamle yapacak kadar kendini toparlayabilirse, eninde sonunda harika bir erkek arkadaş olacaktır."

Damian yeniden rahatladı. Dinlerken ağzının kenarları yukarı kalktı. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?"

"Gerçek bir ilişki yaşamak gibi bir planın var mı?"

Soru beni ürkütüyor, bu yüzden cevap verebilmem için bir dakika geçmesi gerekiyor. "Bunun planladığın bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Belki de. Belki de değil. Bir ilişki istiyor musun? Bir ilişki?"

"Bilmiyorum. Ben... bilmiyorum."

"Yeterince adil."

"Sanırım gerçek şu ki, bunun nasıl olduğunu hiç anlamadım."

Dirseğini granit bara dayamış, başını elinin üzerine koymuş, düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Ne nasıl oluyor? İlişkiler?"

"Evet. Diğer insanların otomatik olarak bildiği şeylerden biri gibi görünüyor ve ben sadece bir şekilde dersi atlamışım." Neredeyse boşalmış kupamdaki ılık sıvının hafifçe şırıldamasına bakıyorum. "Diğer insanlara bakıyorum. İlişkilerdeki. Sanki bir film izliyorum gibiyim. Sanki benim hayatımdan tamamen ayrılmış gibi. Bu diğer insanların yaptığı bir şey, ama benim değil. Ve her seferinde

Denedim, daha çok bir rol oynuyormuşum, o filmlerden birindeki bir rolü canlandırıyormuşum gibi. Bu muhtemelen mantıklı bile değil."

"Mantıklı. Bence öyle." Sesi inanılmaz derecede yumuşak.

"Yani işin özüne indiğimde, sanırım her zaman bunun benim için asla gerçekleşmeyeceğini varsaydım. Belki de bunun için biçilmiş kaftan değilimdir."

"Ya da belki aşık olduğunda farklı hissedeceksin."

"Belki de." Bunu gerçekten inandığım için değil, aniden bu konuşmayı bitirme ihtiyacı duyduğum için söylüyorum. Bu kadar çok şey söylediğime inanamıyorum. Öncekinden daha da gerginim ve korkarım ki çok yakında Damian bunu görebilecek. Bu yüzden kaçma vaktim geldi. "Sıcak çikolata için teşekkürler. Daha iyi hissediyorum."

"Güzel."

"Şimdi yatağıma döneceğim."

"Tamam." Sessiz hava şimdi bozuldu ve gözleri normalden daha fazla parlıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" "Ne gibi?"

"Biraz... kendini beğenmiş. Sanki benim hakkımda bir sır biliyormuşsun gibi."

Gözleri görünürdeki masumiyetle genişliyor. "Senin hakkında ne gibi bir sır bilebilirim ki?"

Mutfaktan çıkarken ona kaşlarını çatıyorum. "Hiçbir sırrı bilemezsin ama bildiğini sanabilirsin. Ve bu kendini beğenmişliğin hiç de çekici olmadığını söylemeliyim."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor arkamdan.

Arkamı dönüp ona son bir kez bakma isteğine direniyorum. "Evet. Ben de öyle düşünüyorum."

Bu bir yalan, açık bir yalan ama umarım Damian bunu fark etmez.

O.

Dört

Ertesi gün CHARLESTON'a uçuyoruz. Cumartesi öğleden sonra annemin düğün partilerinden birine katılmam gerekiyor ve ertesi gün de kalmaya karar verdik, böylece babamın evinde kaçırılmaması gereken bir aile kurumu olan "Pazar yemeğine" gidebileceğiz.

Bu partiye Grayson kardeşler ev sahipliği yapıyor, yani Chelsea'nin evinde. Owen ile birlikte şehrin dışında lüks bir semtte geniş bahçeli tuğla bir evde yaşıyorlar.

Uçuşumuz oldukça erkendi, bu yüzden Damian kiralık arabamızı eve giden uzun yola çektiğinde öğlen bile olmamıştı. Arabayı o kullanmayı teklif etti ve ben de bu öneriyi geri çevirmeye gerek görmedim. Charleston'a yaptığımız yolculuklarda her zaman olduğu gibi, o uçuş sırasında kulaklıklarından sesli bir roman dinledi (her zaman araştırması için yeniden okuması gereken bir romandır - bugün Faulkner) ve ben de tabletimde çalıştım.

Hâlâ arabada tabletimde çalışıyorum.

Eve ulaştığında uzun bir araba yoluna saptı. "Bu güzelmiş." Bu kibar, genel bir yorum ama gözleri evi ve çevre düzenlemesini tarıyor, bu yüzden bunu kastettiğini varsayıyorum.

"Evet. Chelsea'nin kocası Chelsea'nin kocasına bölgesel bir mağaza zinciri miras kaldı, sanırım biraz parası var." Tabletimi çantama yerleştiriyorum ve arabayı ön kapının yanına park ettiğinde kayışı koluma takıyorum. "Ne kadar kalacağımdan emin değilim. Duş saat 1'de başlıyor ama bazen biraz uzun sürüyor, sonra da muhtemelen annemin ganimetleri eve götürmesine yardım etmek için kalacağım."

"Endişelenme. Sen ne kadar istersen o kadar oyalanabilirim. Seni almak ve ganimete yardım etmek için buraya gelmemi ister misin, yoksa seninle annende mi buluşalım?"

Bir an düşünmem gerekiyor. "Emin değilim. Bu duş mutfak eşyaları için, o yüzden babamın evine götürmek isteyebilir. Sana sonra haber versem olur mu?"

"Elbette." Sanki soruma nasıl cevap vereceğinden emin değilmiş gibi bana hafif şaşkın bir gülümseme veriyor. "Bir kahve dükkânı bulup bu kitabı dinlemeye devam edeceğim, ne yapmamı istersen yaparım."

"Tamam." Arabadan inmek üzereydim ki sabahtan beri yapmayı düşündüğüm bir şeyi hâlâ yapmadığımı hatırladım. "Oh. Uh."

Damian yüzünü bana dönmek için koltuğunda dönüyor. "Ne oldu?"

Birden dehşete kapıldım. Hareket edemiyorum. Neyim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu önemli bir şey değil. Hem de hiç.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece unutup duruyordum." Elimi çantamın küçük fermuarlı cebine sokuyorum ve iki altın yüzük çıkarıyorum. İkisi de sade ve zarif, avucumun üzerinde dururken parlıyorlar. "Bunu takabilir misin?"

Birkaç saniye boyunca yüzüklere uzun uzun bakıyor. Mavi-yeşil gözleri garip bir şekilde derin.

"Sorun olur mu?" Aceleyle soruyorum, yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum, ancak ne olabileceğini hayal bile edemiyorum. Bu bizim her zamanki anlaşmamızdı. "Düşünüyordum da, eğer bu gerçek olsaydı, şu sıralar evleniyor olurdu. Büyük bir olay yaratmayacak kadar gösterişsiz bir şekilde ve annemin düğününü engellemeyecek kadar erken. Bunu daha sonra da yapabilirdim ama o zaman herkes bu işe dahil olmayı beklerdi ve bu da çok garip olurdu. Bu şekilde daha çok kendimiz yapmışız gibi olacak, yani artık bitmiş bir anlaşma ve kimse... bunu merak edemez." Böyle saçmalamama neyin sebep olduğunu merak ederek yutkundum.

"Evet, bu mantıklı," diyor Damian usulca. Yavaşça.

"Yüzüğü takmanın bir sakıncası var mı? Onlara her şeyi açıklayacağım. Senin sadece buna uyman gerekecek."

"Tabii. Elbette."

Hâlâ hareket etmediğinde sabırsızlanmaya başlıyorum. Küçük yüzüğü parmağıma sıkıştırıp diğerini Damian'a doğru itiyorum.

Sanki kırılacakmış gibi dikkatle yüzük parmağına takıyor.

"Uyuyor mu?" Birkaç hafta önce yüzük ölçüsünü sormuştum, bu yüzden yüzüğün uymamasını beklemek için bir nedenim yok. Ama garip davranıyor. Sanki ona sürpriz yapmışım gibi.

Bu beni tedirgin ediyor.

"Evet." Sol elindeki altın yüzüğe bakıyor. "Tam oturdu."

"Tamam. Güzel. Çarşamba günü adliyede evlendik diyelim. Tantana yok. Arkadaşlarımız ya da ailemiz yok. Sadece o sabah uyandık ve bunu yapmak istediğimize karar verdik."

"Kulağa hoş geliyor." Boğazını temizliyor, birkaç kez daha parmağındaki yüzüğe ve bir kez de benimkine bakıyor. "Sanırım soyadını koruyacaksın? Yani, Bayan Winters gibi davranmak istemezsin, değil mi?"

"Evet. Clarke olarak kalıyorum."

"Clarke o zaman." Bana gülümsüyor, onu etkileyen her neyse sonunda rahatlamıştı. "Yüzükleri sevdim."

"Sen beğendin mi?" Bu basit iltifattan bu kadar memnun olmamalıydım. "Sadece bir şey seçtim."

"Mükemmeller."

"Oh. Tamam.

Güzel."

Bu kadar yeter. Arabanın kapısını açtım. "Tamam. Neler olduğunu ve nerede buluşacağımızı sana mesajla bildiririm. Sanırım annem bu akşam onunla ve babamla yemek yememizi istiyor, sonra da yarın, Pazar akşam yemeğine kadar emin değilim."

"Anladım. Sorun değil. Her konuda hizmetinizdeyim."

Son cümlemin alaycı olduğu çok açık ama yine de yüzüm kızarıyor.

Keşke Damian bunu yapabilecek kapasitede olmasaydı.

• • • • •

DÜĞÜN DUŞU çok hoş ve keyifli ve neyse ki aşırı büyük değil. Annem hayatında bu kadar köklü bir yere sahip olduğu ve hem kendisinin hem de babamın mutfakları zaten tamamen dolu olduğu için çok fazla temel ya da pratik alete ihtiyaç duymuyor, bu yüzden çoğumuz ona benim aldığım çiçeklerle süslü kristal kadeh takımı gibi eğlenceli ya da güzel mutfak eşyaları verdik.

Harika vakit geçiriyor gibi görünüyor ve hediyelerini kendi dairesine götürüp birkaç hafta sonra tekrar babama götürmek yerine daha sonra babamın evine götürmemizi öneriyor.

Sonunda babamlarda kalıyoruz -verandada çay içiyoruz- ve Damian'a hazır olduğunda gelebileceğini ama akşam yemeğine kadar takılacağımız için acelemiz olmadığını yazıyorum.

Mesaj atar atmaz kafeden çıkmış olmalı çünkü yirmi dakika sonra geldi, taba rengi pantolonu ve siyah düğmeli bluzuyla her duruma uygun ve çok yakışıklı görünüyordu.

Annem ona çay yapıyor, sonra da bir saat boyunca düğün törenimiz ve neden ailemizden kimseyi çağırmadığımız hakkında bizi sorguluyor. Bu tepkiyi beklediğim için buna hazırım. Damian konuşmanın çoğunu bana bırakıyor, ara sıra tereddütlerimi gidermek için araya giriyor.

Babam öğleden sonra her ne işle meşgulse oradan geldiğinde, annem evlendiğimi öğrenmiş ve bunu onsuz yapmış olmama ne şaşırmış ne de gücenmiş görünüyordu.

O beni tanıyor. Ve eğer gerçekten evleniyor olsaydım, büyük ihtimalle bu şekilde yapardım zaten.

Hep birlikte akşam yemeğini hazırladık ve sonra ılıman bir akşam olduğu için verandada yedik. Şaşırtıcı derecede iyi vakit geçirdim.

Pop ile ilk kez bu kadar uzun süre etkileşime girdim. Onunla tanıştığım diğer tüm zamanlar, onu gerçekten tanıyamadığım büyük gruplar halindeydi. Bu gece misafirperver ve rahat. Evet, biraz huysuz ama bu sadece onun tarzı gibi görünüyor ve beni hiç rahatsız etmiyor. Damian'a ve bana gerçek sorular soruyor ve cevapları dinliyor gibi görünüyor.

Damian - insanları okuma konusundaki karakteristik becerisiyle - onu Pop's Home Cooking'i nasıl kurduğu ve zincirin bugünkü başarısına nasıl ulaştığı hakkında konuşturuyor. Bu konu Pop'un açılmasını sağlamakta çok işe yarıyor.

Tatlı olarak çilekli kurabiye yerken ve babamın yaptığı kafeinsiz kahveyi içerken, kendi torunlarının adamı gerçekten tanımayıp tanımadığını merak etmeye başlıyorum. Huysuz tavırlarına rağmen

Kötü bir adam gibi. Annemin onda ne bulduğunu anlayabiliyorum ve ona daha önce hiç görmediği eski moda bir nezaketle davranıyor.

Gerçeküstü bir bilgi ve utanç dalgasına kapıldım.

Belki de Steve ve Damian haklıydı. Belki de bu sahte evlilik boşuna çaba ve para kaybıdır. Belki de babam benim bekar olmamdan gayet memnun olurdu. Belki de hiçbir çatışma, gariplik ya da zorluk olmazdı. Belki de anneme boşuna yalan söyledim.

Belki de aşırı tepki gösterdim.

Bu belli belirsiz dehşet verici bir düşünce ve Damian ve ben bulaşıkları yıkarken, annem ve babam da annemin hediyelerini mutfakta nereye koyacaklarına karar verirken beni tüketiyor.

Birkaç dakika sonra Damian bana hafifçe dirsek attı. Şaşkınlıkla ona baktığımda, "Sorun ne?" diye mırıldandı.

Başımı sallıyorum.

"Anlat bana."

Yüzümü ona dönerek fısıldıyorum, "Bir şey yok. Hiçbir sorun yok."

Bana inanmıyor. Bunu açıkça görebiliyorum. Sorgulamasına devam etmek üzereyken annem odanın diğer ucundan, "Damian, bulaşıklara yardım ettiğin için çok nazıksın," diyor.

"Elbette hanımefendi." Lavaboya yaslanmak için arkasını döndü. "Başka ne yapabilirim ki?"

"Şey, diğer seçenek bulaşıklara yardım *etmemek* olurdu ve bu birçok insanın tercih ettiği bir seçenek." Annem mutfak masasına oturdu. Yorgun ama mutlu görünüyor. "Bulaşık yıkamak da çocukken yaptığın işlerden biri miydi?"

"Aslında öyleydi. Her gece yapardım." "O zaman tek çocuksun?"

"Evet," diye kolayca cevaplıyor Damian. Belli ki kişisel sorulardan rahatsız olmuyor. Anladığım kadarıyla anneme doğru cevap veriyor. "Öyleyim."

"O zaman Mel ile ortak bir noktanız var. Bazen keşke bir erkek ya da kız kardeşi olsaydı da kendini hep yalnız hissetmeseydi diyorum." Bu ifadeye itiraz edemeden annem devam ediyor. "Büyürken kendini yalnız hissettin mi?"

"Bazen." Hâlâ lavaboya yaslanmış durumda ve gözleri odanın karşısındaki boş bir noktaya odaklanmış. "Her iki yılda bir taşındık, bu yüzden hiçbir zaman ömür boyu sürecektir arkadaşlarım olmadı. Sürekli insanları tanımak zorunda kalıyordum ve bazen keşke bir kardeşim olsaydı da hayatımda sürekli biri olsaydı diyordum."

"Yine de kolayca arkadaş edinmiş olmalısın." Annem ona sevgiyle gülümsüyor. "İnsanlarla aran çok iyi."

Biraz omuz silkiyor. "Bilmiyorum. O zamanlar farklıydım. Utangaç değildim ama popüler bir çocuk da değildim. Çürük dişlerim ve kalın gözlüklerim vardı, sürekli kitap okurdum ve sanırım bir tür..."

"İnek." Kıkırdamamaya ve şaşırması gibi görünmemeye çalışıyorum. Geçmişinin bu kısmı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu hem büyüleyici hem de keyifli.

Gözlerini kısıyor. "Evet. Bir inek. Bu kadar açık sözlü olduğun için teşekkürler."

Annem bu küçük oyuna gülüyor. "Yani çok fazla arkadaşın yoktu."

"Her zaman birkaç tane vardı ama çoğunlukla birlikte bir şeyler yaptığım çocuklardı. Hiçbiriyle gerçekten yakın olduğumu sanmıyorum. En azından uzun bir süre." Kuru kuru kıkırdıyor, sanki kendi kendine gülüyormuş gibi. "Yine de denedim. İkinci sınıftayken, yeni okulumdaki ilk günümü hatırlıyorum. Teneffüste neredeyse her çocuğun yanına gidip benimle arkadaş olup olamayacaklarını sormuştum. Hepsisi tuhaf olduğumu düşünmüştü."

Göğsüm anlayamadığım bir nedenden dolayı ağrıyor. "Damian," diyorum kısık sesle.

Gözleri yüzümden yere kayıyor. "Kulağa geldiği kadar acınası değil. O yıl birkaç arkadaşım oldu. Ve bilirsiniz, kitaplarda çok şey yaşadım. Annemle babam da ellerinden geleni yaptılar. Ama bazen bir erkek ya da kız kardeşim olmasını diledim."

Bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyorum. Bir şeyler yapmak. Eskiden olduğu yalnız küçük çocuğu rahatlatmak için. Benim eskiden olduğum küçük kızla hayal ettiğimden çok daha fazla ortak noktası olan bir çocuk. Onun kocam olması gerektiğini düşünerek uzanıp ellerinden birini tutuyorum ve sıkıyorum.

Parmakları kısa süreliğine benimkilerin etrafında kenetleniyor ve elimi tutmaya devam ediyor.

Annemin yüzü sempati içinde buruşuyor. "Zavallı küçük şey. Çocuklar kötü olabiliyor, değil mi?"

"Bence çocuklar çoğunlukla yetişkinlerin özel olarak düşündüklerini yapıyor ve söylüyorlar. Yani çocuklar kötüyse, bunun nedeni yetişkinlerin de kötü olması ama bunu göstermek istememesidir." Damian boğazını temizliyor. "Ama artık arkadaşlarım var. İyi arkadaşlarım."

"Ve senin de Mel'in var."

Bana nasıl okuyacağımı bilmediğim bir bakış fırlatıyor. "Evet. Ona sahibim."

Elini tutmaktan çok keyif alıyorum, bu yüzden elimi nazikçe çekiyorum. "Sanırım geç oluyor. Damian ve ben otele gitmeliyiz. Henüz giriş yapmadık."

Babam mutfak masasının başında oturmuş, konuşmaları dinliyordu. Bunun üzerine, "İkinizin otelde kalmasına gerek yok. Burada kalabilirsiniz. İyi bir misafir odam var ve evli olduğunuz için paylaşmanız sorun olmaz."

Gözlerimi kırptırdım. Damian hala yanımda büyüyor.

Annem gülücükler saçıyor. "Ne kadar iyi bir fikir! Henüz giriş yapmadığınıza göre, boşa gitmez. Neden hepiniz burada kalmıyorsunuz?"

"Hayır. Babamın başını belaya sokmak istemem."

"Sorun değil. Ne de olsa artık ailedensiniz. Oda merdivenlerin başında. Misafirler için her zaman hazırdır. Sen ve Damian kendinizi evinizde hissedin yeter."

Damian'a bakmak için dönüyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Normalde hayır derdim ama babam bu fikre takılmış gibi görünüyor ve işler bu kadar iyi giderken onu kırmak istemiyorum.

Ama Damian benimle aynı odayı paylaşmak istemeyecektir. Biz aslında evli değiliz. Ona para ödüyorum ve özel hayatının gizliliği konusunda net olduğu şeylerden biri de bu.

"Benim için sorun değil," diye mırıldanıyor usulca, gözleri açıkça bir mesaj veriyor. "Bu sana bağlı."

Sertçe yutkunuyorum ve bana endişeli bir şaşkınlıkla bakan anneme bakıyorum.

Bu ifade beni kararlı kılıyor.

Onun hiçbir konuda endişelenmesine izin vermeyeceğim.

"Tamam," diyorum, doğal görünmesini umduğum bir gülümsemeyi zorlayarak. "Gerçekten çok nazıksın. Damian ve ben gidip arabadan eşyalarımızı alacağız."

Bu sözleri söyledikten sonra odada sadece bir yatak olacağını fark ediyorum.

Bizi neye bulaştırdım böyle?

• • • •

Arabamın açık bagajının arkasında dururken, sonunda Damian'ın yüz ifadesini kontrol etme isteği duyuyorum. "Özür dilerim."

"Gerek yok."

"Evet, gerek var. Bu çok garip ve bunu tahmin etmeliydim. Ama annemin evinde yeterince yer olmadığı için otelde kalacağımız çok belliydi. Ve babam hiç misafirperver görünmüyordu. Onu buna neyin zorladığından emin değilim-"

"Clarke, dur."

Dişlerimi sıkarak söylediğim bu ani sözler beni durdurdu.

Ona bakarken gözlerim açılıyor.

"Sorun değil," diyor Damian, şimdi daha yumuşak ve daha rahat. "Aynı odayı paylaşmak gerçekten umurumda değil. Babam belli ki bizden hoşlandığına karar vermiş ve bu yüzden iyi davranmaya çalışıyor. Büyütülecek bir şey değil."

"Ama büyük bir mesele gibi geliyor. Yani, sadece bir yatak olacak." Gerçeklik tekrar yüzüme çarptığında yutkundum.

Hem benim hem de kendisinin gecelik çantasını çıkardı ama parmaklarını üst koluma dolayabilmek için onları yere bıraktı. "Clarke, eğer benimle aynı yatağı paylaşmaktan rahatsız oluyorsan bunu hemen söyle. Bundan kurtulabiliriz. Makul bir bahane bulurum ve otelde kalmaya gideriz."

Ayık ses tonuyla irkildim. "Ben değilim! Sensin." "Ne olmuş bana?"

"Mahremiyete ihtiyacı olduğunu söyleyen sendin. Ben de istemeyeceğini düşündüm-"

"Oh." Yüz ifadesi yumuşuyor ve kıkırdıyor. Hâlâ kolumu tutuyor ama tutuşu gevşedi. "Bir gece umurumda değil. Yeterince mahremiyetim var. Asıl sen..."

Sözünü bitirdiğinde, savunmaya geçmem hemen tetiklendi. "Neyi yapan benim?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey söyleyecektin. Neydi o?"

Artık gözlerimin içine bakmıyor. "Söylemek istediğimi söyledim. Çantaları içeri getirmemi ister misin, yoksa buradan çıkmak için bir bahane bulalım mı?"

Bitmemiş yorumunu hâlâ merak ediyor ve endişeleniyorum ama daha önemli olan endişe Damian'la bu gece aynı yatak odasını paylaşmak. Ama o aldırıyor gibi görünüyor. Onun için bir sorun olsaydı elbette bana söylerdi.

Ve tahmin ettiğinin aksine, benim için sorun değil. Gerçekten değil. Sonuçta ikimiz de yetişkiniz. Oldukça olgunuz. Ortaya çıkabilecek garipliklerin üstesinden gelebiliriz.

Bu konuda geri adım atan ben olmak istemiyorum. Bu bir yenilgi gibi hissettirir.

"Clarke?"

"Sorun değil," diyorum, sorunu çözdüğüm için artık kararlıyım.

"Hadi yapalım şunu."

• • • • •

MİSAFİR YATAK ODASI, bahçeye bakan büyük pencereleri, gömme pencere koltuğu ve büyük yatağın üzerinde mavi-beyaz bir yorganı olan hoş, ev gibi bir alan. Bir odanın olabileceği kadar huzurlu ve zararsız, ama tek yatağı görünce içim titriyor.

Titremeyi kendime saklıyorum. Başka kimsenin görmesine gerek yok.

Annem bizi odaya yerleştirecek kadar uzun süre kalıyor ve sonra babamla birlikte iyi geceler dileyip kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Saat daha dokuz ama annem eve gidiyor ve babam da belli ki yatmaya gidiyor.

Bizi yalnız bıraktıklarında biraz daha iyi hissediyorum. Şimdi endişelenmem gereken tek kişi Damian.

Heybesini koyduğu küçük masanın yanında duruyor. Ellerini ceplerine sokuyor ve yere bakıyor.

Daha iyi bilmesem, gergin olduğunu söylerdim ama bu hiç mantıklı değıl. Damian sinirlenmez ve böyle bir durumda da kesinlikle sinirlenmez.

Takıntıları ve sorunları olan benim. Beklenmedik bir yakınlaşma ihtimali bile olsa, sebepsiz yere kendini zihinsel düğümlere sokacak olan benim.

O hiç böyle olmadı.

Böyle hissettiğimde yapmam gereken tek şey zihnimdeki duygusal karmaşanın kontrolünü ele almak. Ona kimin patron olduğunu göstermek.

Tabletimi çıkardım ve cam kenarındaki koltuğa oturdum. "Bir süre mesajlara bakacağım."

"Tamam." Bir dakika daha hareketsiz durur; sonra elleri ceplerinden çıkar. "Hızlı bir duş alabilirim. Kendimi biraz..."

Cümlesini bitirmeyince başımı kaldırıp bakıyorum.

"Sıcak," diyor beklediğimi görünce.

Bu gayet makul ve doğal bir durum olduğu için başımı sallıyorum. Gün boyunca gelen mesajlara dikkatle odaklanıyorum ve Damian'ın ne yaptığını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Gece çantasını açıyor. Bir tuvalet çantası ve birkaç giysi çıkarıyor. Bir tişört ve pijama pantolonuna benziyor. Sonra bağlantılı banyoya gidiyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Hâlâ ona dikkat etmiyormuş gibi davranıyorum ama banyoda kaybolması için geçen bir iki dakika içinde bana birkaç kez baktığını biliyorum.

Artık benimle odada olmadığı için daha güvende hissetmeliyim ama hissetmiyorum. İçeride hareket ettiğini duyabiliyorum. Tuvalet sifonunu. Lavabodaki suyu. Sonra duş açılıyor.

Ve şimdi onu çıplak hayal ediyorum. Onu o şekilde hiç görmedim elbette, ama oldukça iyi bir hayal gücüm var. Nasıl görünebileceğini gözümde canlandırabiliyorum, çıplak ve erkeksi ve duş spreyi tarafından ıslatılmış.

Daracık teninden aşağı su akıyor.

Kahretsin. Bu hiç iyi değil. Burada oturup böyle hayaller kuramam. Birincisi, duşta çok uzun süre kalmayacaktır. İkincisi, onunla ilgili hayaller kurarak kendimi tahrik edersem gerginliğimi azaltmamın hiçbir yolu yok.

Saçma sapan bir zihinsel çaba gerektiriyor ama zihnimi bu kıskırtıcı düşüncelerden uzaklaştırmayı başarıyorum.

Gelen kutumda ilerliyorum. Steve ile özel mesaj yoluyla birkaç dakika sohbet ediyorum. Damian'ı yine duşta hayal etmiyorum.

Beklediğimden daha uzun süre orada kalıyor ama sonunda suyun kapandığını duyuyorum.

Yine gerginleşmeyeceğim. Bunların hiçbirisi büyük bir mesele değil ve öyleymiş gibi davranmayacağım.

Damian sabun kokusu eşliğinde yatak odasına geri döner. Hâlâ saçlarını havluyla kuruluyor ve pijama pantolonu kalçalarına kadar inmiş. Yürürken tişörtünü çekiştiriyor.

Çok uzun süre bakmama izin vermiyorum. Karın kaslarının düz ve sıkı kesimini fark edebilirim. Bel kuşağının üzerinde, kasıklarına doğru inen koyu renk kıllar.

"Oldukça iyi bir duş," diyor bugün giydiği kıyafetleri çantasına geri koyarken. "İyi basınç."

"Oh. Bu iyi. Muhtemelen ben de bir tane alacağım."

Göz ucuyla Damian'ın telefonunu aldığını ve yatağın bir tarafına uzanmadan önce kulaklıklarını tekrar taktığını görüyorum. Muhtemelen bütün gün okuduğu kitabı dinlemeye geri dönecek.

Faulkner'ı saatlerce dinlemekten daha az çekici bir şey düşünemiyorum, ama bana kitabın yüksek sesle okunduğunu duymanın yardımcı olduğunu söyledi. Bu ona başka türlü sahip olamayacağı fikirler veriyor. Bu yüzden onu kendi haline bırakıyorum, Steve'le biraz daha sohbet ettikten sonra huzursuzlanıp vazgeçiyorum.

Geceliğimi ve banyo malzemelerimi toplayıp banyoya gidiyorum.

Güzel bir banyo. Küvet yok ama geniş bir duşakabin var. Giysilerimi çıkarırken ısınmak için suyu açıyorum.

Ne yazık ki bu bana Damian'ın *kıyafetlerini* çıkardığını düşündürüyor. Giysiler.

Ve sonra Damian'ın kıyafetlerimi çıkardığını düşünüyorum.

Bu kez zihnimin ısrarla izlediği rotayı kontrol edemiyorum.

Onun şu anda banyoya girdiğini hayal ediyorum. Beni burada çıplak gördüğünü. Nefesim kesilene kadar beni öpüyor ve sonra bizi duşa götürüp ben inleyip nefes nefese kalana kadar vücudumu okşuyor. Gerçek hayatta seks yaparken pek ses çıkarmam ama fantezilerimde hep çıkarırım. Sonra beni duvara doğru çeviriyor, domaltıyor ve sertçe sikiyor, gevşeyip doyana kadar tekrar tekrar boşalmamı sağlıyor.

Bunu hayal etmekten kendimi alamıyorum. Her zamanki gibi sabunlanıp durulanmaya çalışıyorum ama sonunda ellerimi vücudumda uygun olandan çok daha fazla dikkatle gezdiriyorum. Meme uçlarım gergin. Tenim sıcak. Bacaklarımın arası neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyor.

Bu çok saçma.

Damian bu kapının diğer tarafındaki yatak odasında ve ben burada onun düşüncesiyle o kadar tahrik olmuş durumdayım ki çığlık atmak üzereyim.

Başka seçeneğim yok. Bu halde dışarı çıkamam. Hangi utanç verici, muhtaç şeyi yapacağımı bilemem.

Bu yüzden bir elimi duş duvarına dayayarak bacaklarımı ayırıyorum ve hafifçe eğiliyorum. Diğer elimi kendimi ovmak için kullanıyorum.

Evde fiziksel ihtiyaçlarımı karşılamak için bir vibratör kullanıyorum. İyi bir vibratörüm var ve genellikle bir dakikadan kısa sürede işimi görüyor. Elimi uzun zamandır kullanmadım ve zaten ne kadar açık olduğum göz önüne alındığında beklediğimden daha uzun sürüyor.

Bir süre klitorisime odaklanıyorum, ama bu yeterli olmuyor, bu yüzden iki parmağımı içime kaydırmak ve sertçe pompalamak için yeniden konumlandırıyorum.

Bu daha iyi. Açıyı değiştirmek için daha fazla eğildiğimde nefes almaya başlıyorum. Kuvvetli pompalamam ıslak emme sesi çıkarıyor ama duş spreyi yüzünden duyulmuyor. Damian zaten sesli kitabını dinliyor. Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikri olmayacak, ama aniden bildiğini hayal ediyorum.

Bir şekilde beni duyuyor. Beni görüyor. Utanmadan kendi elimle kendimi becerirken beni izliyor.

Gerginlik derin, lezzetli bir baskıya dönüşürken nefes alışlarım yüksek sesli soluklara dönüşüyor. Boşalacağım. Çok yaklaştım. O kadar yakınım ki

İyi.

Henüz bitmesini istemiyorum.

Elimi son saniyede geri çekiyorum, neredeyse yoksunluktan inliyorum. Klitorisimi ovarken sessiz kalmak için alt dudağımı ısıyorum, diğer elimi göğüslerimle oynamak için kullanabilmek için doğruluyorum.

Duygular değişiyor. Yoğunlaşıyor. Damian'ın beni izlediğini ve kendime yaptığım şeyden t a h r i k olduğunu hayal ederken başım duş spreynin içine düşüyor.

Seksi olabileceğim hakkında hiçbir fikri yok. Muhtemelen kendimi bu şekilde şımartamayacak kadar tutucu olduğumu düşünüyor. Muhtemelen beni hiçbir şekilde seksi olarak düşünmüyor.

Ama ben öyleyim. Bunu yapıyorum ve kendimi vahşi, özgür ve sınır tanımaz hissediyorum.

Orgazm yeniden oluşurken bir iniltiyi bastırıyorum. Hemen boşalmamak için klitorisimi çok sert ovalamamak için kendimi tutmam gerekiyor.

Sahip olduğumu bilmediğim bir irade gücü gerektiriyor. Kendimi daha önce hiç bu şekilde geliştirmemiştim. Sallanmak ve zıplamak istiyorum ama kendimi kalçalarımı pompalamakla tatmin etmek zorundayım.

Düşük inlemeler ağızımdan çıkmaya çalışıyor ve ben onları ısırmaya devam ediyorum. Tam sınıra geldiğimde tekrar geri çekiliyorum. Bir dakika hareketsiz duruyorum ve zonklama ihtiyacının derin bir baskıya dönüşmesine izin veriyorum, şu anda vücudumun ilkel fizikselliğini zar zor fark ediyorum.

Sonra eğilip kendimi destekliyorum ve tekrar elimle kendimi becermeye başlıyorum. Bu sefer kendimi tutmuyorum. Yapabildiğim kadar sert yapıyorum. Çiğ hissini seviyorum. Duş spreynin altındaki özensiz sesi. Görüşüm bulanıklaşmaya başlarken tenim ateş gibi sıcak.

Çok yaklaştım. Neredeyse oradayım. Duygular, günlük saçma sapan mastürbasyon seanslarımda nadiren yaşadığım bir yoğunlukla patlayacak.

Boğazımda boğulan bir salıverme çığlığı hissediyorum ve onu orada tutmak için savaşmak zorundayım. Sonunda doruk noktası patlak verirken parmaklarımın etrafında deli gibi spazm geçiriyorum. Tüm vücudum zevkten beceriksizce sallanıyor

içime çöküyor. Dudağımı ısıırıyorum, ama yine de çıplak bir serbest bırakmanın boğuk iniltisi dışarı sızıyor.

Elimden bir şey gelmiyor. Bedenim kontrolümden çıktı.

Orgazm beklediğimden daha uzun sürüyor ve spazmlar nihayet geçene kadar kendimi iyice okşamaya devam ediyorum.

Duş duvarına yaslanıyorum, çaresizce nefes alıyorum ve vücudumun yumuşamasının ve zevkin kalıcı viziltisinin tadını çıkarıyorum.

Az önce bunu yaptığımı inanamıyorum. Damian kapının hemen diğer tarafındayken kendimi sert, vahşi bir orgazma ulaştırdım.

Tanrıya şükür sesli kitap dikkatini dağıttı. Sanırım burada oldukça sessizdim, ama aynı zamanda oldukça uzaktaydım, bu yüzden aksi takdirde ne duyacağını kim bilebilirdi.

Aynı anda hem utandım hem de kendimden memnunum. Çok garip bir duygu.

Nefesimi tutup sakinleşene kadar duşta kalıyorum. Vücudum hala ona verdiğim zevkle uğulduyor ve normalden daha rahatım ama bunlar Damian'ın göremeyeceği şeyler.

Duşu kapatıyorum, kurulanıyorum, güzel mavi geceliğimi giyiyorum ve banyodan çıkmadan önce dişlerimi fırçalıyorum. Işığı açık ve kapıyı aralık bırakıyorum. Damian zifiri karanlığı tercih ediyorsa, bu gece bununla uğraşmak zorunda kalacak.

Damian hareket etmedi. Hâlâ yatağın aynı tarafında yatıyor, gözleri kapalı, kitabını dinliyor. Ben yaklaşıncı gözlerini açıyor ve kulaklığını indiriyor. "Selam. Duş iyi miydi?"

Yüzüm kızarıyor ama kendime bunun boş bir soru olduğunu söylüyorum. Herkesin sorabileceği bir soru. "Evet. Haklıydın. Haklıymışsın. Su basıncı gerçekten çok iyi."

Başını sallayarak kulaklıklarını çıkarıyor ve komodinin üzerindeki telefonuna takıyor.

"Bunu dinlemeye devam edebilirsin," diyorum yatağın diğer tarafına geçerek.

"Hayır, bir süreliğine yeterince dinledim. Televizyon ya da başka bir şey izlemek ister misin?"

"Pek sayılmaz. Sen istemediğin sürece. Yani, beni rahatsız etmez ama oldukça yorgunum."

"Tamam. Ben de." Ben yorganın altına yerleşene kadar bekliyor ve sonra komodinin üzerindeki lambayı kapatarak odanın karanlığa gömülmesine neden oluyor.

Yatakta bolca yer var. Damian'a dokunmaya yakın bile değilim. Ama yine de nefes alışını duyabiliyorum. Küçük hareketleriyle yatağın kaydığını hissedebiliyorum.

Hâlâ uğuldayan bedenimi uzatıyorum ve memnuniyetle nefes veriyorum. Çok uzun çıkıyor. Çok gürültülü.

"İyi misin?" Damian karanlığın içinden soruyor.

"Evet. Tabii ki iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Sadece kontrol ediyorum."

"Ben iyiyim. İyiyim. Yorgunum." "Bu iyi o zaman."

"Evet. İyi." Kahretsin, bu dünya tarihindeki en saçma konuşma ve neredeyse kesinlikle benim hatam. "Daha önce hiç müşterilerinizle yattınız mı?"

Tamam. İşleri bin kat daha kötü hale getirdim.

Damian "Sana söyledim" demeden önce hafif bir duraksama olur. Yavaş konuşuyor. Neredeyse dikkatlice. "Neden? Sen-?"

O daha sorusunu sormadan ben açıklamak için acele ediyorum. "Aynı yatakta uyumaktan bahsediyorum. Bunun gibi. Hayır... Seks hakkında sormuyordum!"

"Oh. Tamam." Şimdi gülümsüyor gibi. "Sanmıyorum. Bu şekilde değil. Ne zaman müşterilerimle seyahat etsem, her zaman ayrı bir odam oldu."

"Şimdi olmadığı için üzgünüm. Otel odalarında kalmamız için ısrar etmeliydim."

"Hayır, sorun değil. Önemli bir şey olmadığını söylerken ciddiye dim. Sadece soruna cevap veriyordum. Bu şekilde aynı yatakta uyumakla ilgili. Her zaman kendi odalarım olduğu için böyle bir şey yaptığımı sanmıyorum."

İlgimi çektiği için yan dönüyorum. Karanlıkta onu ancak belli belirsiz görebiliyorum ama en azından yönümü ona doğru çevirmiş durumdayım. "Ama bazılarıyla seks yaptın."

"Evet." O da yüzünü bana dönerken şilte hareket ediyor. "Onlarla yattıktan sonra onlarla yatmadın mı?"

"Pek sayılmaz. Geceyi hiçbiriyile geçirmediim. Sadece seks yapardık ve sonra ayrılırdım."

"Oh. Kulağa pek romantik gelmiyor."

Hafifçe kıkırdıyor. "Değildi ama öyle olması da gerekmiyordu. Seks konusunda dikkatli olmaya çalıştım. Bu paketin bir parçası değildi. Yani, bunun için para almıyordum, bu yüzden çizgileri olabildiğince net tutmaya çalıştım."

"Bunun için sana fazladan para vermiyorlar mıydı?" Belki çok kaba bir soru ama ağzımdan çıkıverdi.

"Bana bahşış verirlerdi. Ama daha önce de söylediğim gibi, Kiralık Yoldaşlar'ın kayıtlarında seks kesinlikle yer alamaz. Aurora ve Weston bu konuda son derece dikkatli. İşlerinin başlarının belaya girmesine izin vermezler. Bu yüzden bir müşteriyle sadece gerçekten istediğimde seks yaptım. Eğer uyumluysak. Onlardan hoşlanıyorsam ve ikimizin de zevk alacağını düşünüyorsam. Çoğu müşteriyle seks yapmazdım."

"Sormazlar mıydı?"

"Evet, bazıları sorardı. Ama eğer istemiyorsam, onlara hayır derdim. Elimden geldiğince kibarca."

"Yani sıradan bir seks miydi? Yani bunun için gerçekten para almıyor muydun?" Daha bilge olsaydım, muhtemelen bu özel koşullar altında bu konuşmayı sürdürmezdim, ama hiçbir zaman bilge gibi davranmadım.

Omuzları kıpırdadı ve ben de onun o umursamaz tavrıyla omuz silktiğini hayal ettim. "Eh. İlişki seksi gibi değildi. Belki bir gecelik seks gibi bir şeydi. Ama o zaman bile... sınırlar vardır ve ben onları aşmayacaktım. Sonrasında bana hep bahşış verirlerdi. Bazen çok cömertçe. Yani... işlemseldi. Ama olması gereken de buydu. Bu şekilde kalması için çok çalıştım."

"Bunu nasıl başardınız? Seks yapma şeklinizle mi?"

"Belki biraz. Yani kesinlikle kulaklarına tatlı sözler mırıldanmazdım ya da onun gibi bir şey. Ama çoğunlukla sonrasında. Her zaman iş gibi bir şekilde ayrılırdım. Romantik iyi geceler öpücükleri falan yok. Daha fazlası için söz vermek yok. Çoğu aynı şekilde hissedirdi, bu yüzden hiç sorun olmadı."

"Ama hepsi değil mi?"

"Bazıları daha fazlasını istedi. Bu kaçınılmaz. Eğer bir müşterimin bir ilişki umduğunu anlarsam, onunla asla seks yapmazdım. Ve genellikle onunla görüşmeyi keserdim. Ama bazen yanılırdım. Yani, bir müşterinin ne olduğumuzu anladığını sanıyordum, ama uzun vadeli istediğini keşfediyordum. Arada bir işler... karışıyordu."

"Sanırım bu da kaçınılmaz."

Kesin olan bir şey var. Damian'ın benimle olan ilişkisinin kötüye gittiğini düşünmesini istemiyorum. Az önce duşta onu düşünerek azdığımı bilmesine kesinlikle izin vermeyeceğim.

Daha önce ne kadar sert boşaldığımı hatırlayınca biraz ürperiyorum, bu yüzden düşüncelerimi çabucak uzaklaştırıyorum. Bu, onunla aynı yatakta olmak için kesinlikle çok tehlikeli.

"Evet." Damian'ın sesi yumuşak. Düşünceli. Gerçekten ne düşündüğünü bilmiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" "Ne gibi?"

"Eskort olmak. Ya da bir refakatçi. Ya da kendine ne isim verdiysen. Hoşuna gitti mi?"

"Bilmiyorum. Bu bir işti. Her iş gibi. Bazı bölümleri iyiydi, bazıları değildi. İyi para kazandım. Başka bir şekilde kazanabileceğimden daha iyi."

"Ama bunu yapmaya devam etmek istemedin?"

"Sonsuza kadar değil. Bir süre sonra yorucu olmaya başladı. Hoşuma gitmeyen bir şekilde beni çekti. Ayrıca lisansüstü çalışmalarla o kadar meşguldüm ki gerçekten zaman ayırmak istemedim. Bir süre için iyiydi ama hayatımın geri kalanında kendimi böyle görmüyorum."

"Bu mantıklı. Sanırım bunun da bir raf ömrü var. Çoğu insan için."

Birkaç dakika sessizlik içinde uzandık. Onun son derece farkındayım. Sabununun kokusu. Nefesinin sesini. Yanımda gerçek bir insan gibi hissediyorum. Bütün, karmaşık, derinden tanımlanmış bir insan. Seksi bir vücuttan çok daha fazlası.

"Yani müşterileri öpmez miydin?" Sonunda herhangi bir geçiş ya da giriş yapmadan sordum.

"Ne?" Onu ürkütmüş olmalıyım çünkü başını sertçe bana doğru çevirdi.

"Özür dilerim. Sanırım bu bir anda ortaya çıktı. Sadece müşterileri öpüp öpmediğini merak ediyordum."

"Evet. Öptüm. Öpüyorum. Yani, öpeceğim." Sesi hâlâ şaşkın geliyor.

"Neden?"

-"?"

"İyi geceler öpücüğü vermeyeceğini söylemiştin, ben de düşündüm..." Sertçe yutkundum.

"Ah. Anlıyorum. Evet, bir randevunun sonunda onlara iyi geceler öpücüğü vermezdim ama isterlerse randevu sırasında öperdim. Bütün bunları bana neden soruyorsun?"

Son sorusunda farklı bir rezonans var. Belki ilgisini çekmiştir. Ya da heyecanlı? Tüylerim diken diken oluyor. "Sadece merak ediyorum. Sen bana hep bir şeyler soruyorsun, ben sana neden sormayayım?"

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Ama bu gece özellikle bir şeye odaklanmış gibisin." Vücudunun üst kısmını hafifçe kaldırarak yaklaşıyor. "Denemek ister misin?"

"Denemek mi?"

"Evet. Öpüşmeyi. Madem bu kadar merak ediyorsun. Oldukça iyi öpüşürüm, biliyorsun."

Kaçan düşüncelerimin sallanan dizginlerini umutsuzca kavramaya çalışarak ofluyorum. "Kendini beğenmişin tekisin."

"Belki de. Ama kendi güçlü yönlerimi oldukça iyi değerlendiriyorum. Öpüşmek de bunlardan biri. İlginî çektiği çok açık, o zaman neden denemiyorsun?"

"Çünkü... çünkü ortalık karışabilir." Yine nefes nefese kalıyorum, duşta orgazma doğru ilk ilerlediğim zamanki gibi. Ve irademin bu sorgulamaya dayanamayacağından rahatsız edici bir şekilde eminim.

"Neden dağınık olsun ki?"

"Çünkü... dağınık."

Uzanıp saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltirken gülüyor. "Öyle olmak zorunda değil. Sadece bir öpücük. Tam bir deneyim yaşamak istemiyor musun?"

"Tam... deneyim?" Kanım damarlarımda dolaşıyor. Dudaklarımı yalıyorum. O kadar yüksek sesle nefes alıyorum ki duyuyor olmalı.

"Müşterim olma deneyimi. Benden istediğinden çok daha fazlasını yapabilirim. Öyleyse neden avantajlarından faydalanmayalım?" Sesi öyle geliyor ki

Rahat. Gösterişsiz. Sanki sadece takılıyormuş gibi. İyi vakit geçiriyor. Sanki bunların hiçbirisi onun için bir şey ifade etmiyormuş gibi.

Muhtemelen etmiyordur. Ama bu fikirden rahatsız olsaydı öpüşmemizi önermezdi. Her ne sebeple olursa olsun, bunu istiyor olmalı - sadece boşuna para alıyormuş gibi hissetmemek için.

"Peki ne diyorsun?" diye soruyor. Daha yumuşak. Biraz kalın.

"Tamam." Söylemeye niyetlendiğim şey bu değildi. Hem de hiç. Kelimenin nasıl çıktığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Öyle mi?"

Hayır demek için kendime bağıríyorum. Fikrimi değıştirdiğimi. Ama bunun yerine fısıldıyorum, "Evet."

Bir eliyle yüzümü kavrarken kıpırdamadan yatıyorum. Belli ki daha önce de erkeklerle öpüşmüştüm ama kendimi bu konuda pek uzman saymıyorum, o yüzden inisiyatifi onun alması gerekecek.

Ne de olsa bu onun fikriydi.

Nefesini tenimde hissedene kadar eğiliyor. Diş macununun hafif kokusunu alıyorum. "Clarke?"

"Ne?" Artık neredeyse titriyorum. Bunu bir şekilde saklamak istiyorum, bu yüzden uzanıp bir elimin parmaklarını kalın saçlarında gezdiriyorum.

"Beni öpmek mi istiyorsun?"

"Evet, seni öpmek istiyorum! Az önce sana istediğimi söyledim, değil mi?"

"Evet. Sadece bunu kastettiğinden emin olmak istedim." Öne doğru eğiliyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma değdiriyor.

O kadar iyi hissettiriyor ki, tüm vücudum tepki olarak sarsılıyor.

"Sadece denemek için," diye ekliyorum, ondan çok kendime hatırlatarak. "Tüm deneyimi yaşamak için."

"Kesinlikle. Tüm deneyimin yanlış bir tarafı yok," diye mırıldanıyor beni tekrar öpmeden önce.

Bu seferki de nazik ama uzun sürüyor. Dudakları dudaklarıma bastırıyor ve sonra dilini hissetmeye başlayana kadar yavaşça bir yandan diğer yana hareket ediyor. Hafif dokunuştan yayılan hislere karşılık olarak boynumu yukarı kaldırıyorum ve başını daha sıkı kavriyorum.

Gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve yastıktan kaldırabilmek için başımın arkasını kavriyor.

Daha önce hiçbir şey böyle hissettirmemişti. Öpücük her şeyi bastırıyor, zevk karıncalanmaları vücudumdan parmaklarıma doğru akıyor

ve ayak parmaklarım ve bacaklarımın arasında merkezleniyor. Yanaklarım yanıyor. Başım heyecandan zonkluyor. Öpüşürken utanç verici bir inilti çıkarıyorum.

"İşte bu," diyor, bir an için ağzını çekip yanağını yanağıma sürtüyor. "Sadece bu deneyime kendini bırak. Hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Uh... huh." İfade edebildiğim tek şey yumuşak bir homurtu. İki elimle başını tutmak için uzanıyorum ve dudaklarını tekrar kendime getiriyorum.

Çıplak hevesime karşılık veriyor. Öpücüğü derinleştiriyor ve dilini ağzımın içine kaydırıyor.

Altında huzursuzca sallanırken burnumdan zevkle nefes alıyorum. Dilini emmeye çalışıyorum. Göğüs uçlarımı göğsünde hissedecek kadar derine iniyorum. Ağzına karşı her türlü sınır tanımaz sesi çıkarıyorum -yumuşak ama acil. Tamamen cinsel.

Sonra birden kendimi duyuyorum. Kendimi görüyorum. Ondan sertçe geri çekiliyorum.

O da hemen geri çekildi. "İyi misin?"

"Evet. Evet. Evet. İyiydi. Sadece..." Boğuk bir nefes alıyorum. "Çok fazla içine girmek istemedim."

"Bunun nesi yanlış olabilir ki?"

"Hiçbir şey. Ben sadece... Her neyse, güzel bir öpücüktü. Denememe izin verdiğin için teşekkürler."

Tamam. Kulağa o kadar da kötü gelmedi. Şu anda bedenimde ve zihnimde nasıl bir kargaşa yaşandığını bilmesine gerek yok.

"Bir şey değil." Sesi de biraz soluksuz geliyor. Yatağın kendi tarafına geri dönüyor. "Sana iyi öpüştüğümü söylemiştim."

Öfkeyle soluyorum ve göğsüne vurmak için uzanıyorum. Gülüyor ve kendimi daha iyi hissediyorum.

Hayatımın en güzel öpücüğü olabilirdi ama bundan daha ileri gitmesine izin vermek benim için tehlikeli olurdu.

Tam zamanında durdurdum.

Beş

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda odanın içi aydınlıktı. Mışıl mışıl ve normalden daha uzun uyumuşum. Güneş doğduktan çok sonra uyanmaya alışık değilim.

Bu yüzden ilk başta kafam karışıyor, neler olduğu ya da buraya nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yok. Birkaç kez göz kırpiyorum ve sonra Damian'ın tanıdık yüzünü tepemde gördüğümde nefesim kesiliyor.

Sonunda tanıyabildiğim o kuru, zeki mizahla parlayan gözleri dışında gülümsemiyor.

Sersemlemiş ve düşkün bir halde ona gülümsüyorum. Kalbim göğsümde genişliyormuş gibi hissediyorum.

O da gülümsüyor, yüzü yumuşuyor. "Günaydın."

Tekrar göz kırpiyorum, zihnim açılıyor. "Ne?"

"Günaydın dedim."

"Ne dediğini biliyorum. Burada ne haltlar dönüyor?" Doğrulmaya başlıyorum, Damian'ın çok yakınımda olduğunu, yatağın kenarında yanımda oturduğunu görünce irkiliyorum. "Saat kaç? Hangi gündeysiz? Hangi cehennemdeyim ben?"

Gülüyor ve bana daha fazla yer açmak için aşağı kayıyor. "Babamlardayız. Ve Pazar sabahı saat yedi buçuk."

Gözlerimi ovuşturarak inliyorum. "Nasıl bu kadar uzun uyuyabildim?"

"Bilmiyorum. Her zamanki gibi altıdan önce kalkmadığına şaşırdım ama kiliseye kadar bir planımız olmadığı için seni kaldırmaya gerek görmedim."

Boğuk bir nefes daha vererek tekrar yastığa uzandım. "Ne zaman kalktın?"

"Yaklaşık otuz dakika önce."

"Bu sabah çok neşeli görünüyorsun," diye homurdanıyorum.

Gerçekten de doğal olmayan bir şekilde neşeli görünüyor. *Yaşam sevincini* açıkça ifade ettiği pek söylenemez ama sakın tavrının altında bir şeylerin kaynadığını hissedebiliyorum. Kaçmaya çalışan ve bu nedenle kenarlardan hafifçe dışarı doğru itilen sıcak bir güç.

"Uyudum. Bugün kütüphaneye gidip bütün gün tezim üzerinde çalışmam gerekmiyor. Duş aldım ve harika bir yemek yedim."

bir fincan kahve. Neşelenmeyecek ne var?" Ben de ona gönülsüz bir hırıltıyla karşılık veriyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor, yüzü benimkine çok yakın olacak şekilde eğilerek, "dün gece seni öperken çok eğlendim ve muhtemelen bugün tekrar yaparız diye düşündüm."

Öfkelendim ve onu kendimden uzaklaştırdım -çok fazla güç ya da istek olmadan. "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Bilmiyorum. Belki senin de hoşuna gittiğinden şüphelenmişimdir."

Ona dilimi çıkarmak o kadar cazip geliyor ki, bu çocukça dürtüye karşı koyamıyorum.

Bu onu sınırsızca güldürüyor. "Dikkatleri o tatlı ağzına çekmeye devam edersen, çok geçmeden yeniden öpüşmeye başlarız."

"Saçmalıyorsun." Tekrar doğruluyorum, bu sefer bacaklarımı yatağın kenarından geçirmeyi başarıyorum. Damian'ın gözlerinin dağınık geceliğine kaydığını yakalıyorum, bu yüzden askıları düzeltiyorum ve yakayı daha saygın bir konuma çekiyorum. "Her neyse, bugün tekrar öpüşeceğimizden emin değilim."

"Neden olmasın?" Yine bana çok yakın olmak için kenara çekildi. Sabun, kahve ve diş macunu gibi kokuyor. Uyurken giydiklerini giymiş, duştan sonra tişörtünü ve pijamasını tekrar giymiş olmalı.

"Çünkü bu... bu garip." "Neden garip?"

"Neden tuhaf olduğunu biliyorsun. Biz birlikte değiliz. Ben senin müşterinim."

Sadece numara yapıyoruz. Öpüşmek..."

Kaşları yukarı kalkıyor. "Anlaşmanın getirilerinden biri."

Neden bilmiyorum ama bu sözler beni daha iyi hissettiriyor. Karmakarışık duygularımı ve ona verdiğim tepkileri yerleştirebileceğim bir bağlam sunuyorlar. Belki de haklıdır. Eğer bu sadece anlaşmanın faydalarından biriye, neden bundan yararlanmayayım?

Ne de olsa hangi kadın Damian kadar yetenekli ve karşı konulmaz bir erkekle şahane bir öpüşme seansı teklifini geri çevirir ki?

"Gerçekten mi? Bu sadece avantajlardan biri mi?"

"Elbette. Bana bir servet ödüyorsun ve benden neredeyse hiçbir şey istemiyorsun. En azından sana bir şeyler göstermem için bana bir şans verebilirsin."

Böylece boş yere para alıyormuşum gibi hissetmem."

Mantıklı. Belki tamamen saçma ama şu anda bana mantıklı geliyor. Bu konuda çok pratik ve açık sözlü davranıyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Belki de değildir. Belki de fazla düşünüyorum ve her zaman yaptığım gibi kendimi zihinsel düğümlere bağlıyorum.

"Ooookay."

Yüzümü incelemek için başını eğiyor. "Bu gerçek bir tamam mı?" "Evet, gerçekten tamam."

"Yani tekrar öpmüşmek mi istiyorsun?"

"Sanırım. Yani, istemiyorsan yapmak zorunda değiliz, ama sanırım bunu denememek için bir neden yok-"

Son kelimeyi tamamlayamadan yüzümü iki elinin arasına aldı ve beni şaşırtıcı bir aciliyetle öpmeye başladı.

Nefesimi kesiyor. Heyecan ve zevkten felç olmuş gibiyim, bu yüzden orada öylece oturup bir dakika boyunca beni öpmesine izin veriyorum.

Sonra o kadar iyi hissettirmeye başlıyor ki zihnim yetişmeden bedenim karşılık veriyor. Omzunu tutuyorum ve dilinin sorgulayıcı ilerleyişine dudaklarımı açıyorum.

Boğazından sert bir ses çıkarıyor ve ağzımın içine kayıyor, aynı anda beni sırtüstü yatırıyor. Öpmeyi daha da derinleştirdiğinde omurgam dikleşiyor ve ellerinden biri elbisemin ince kumaşı üzerinden vücudumu aşağı yukarı okşamaya başlıyor.

Ayağımı yatağa dayayabilmek için bir bacağımı yukarı doğru büküyorum ve ağzı nihayet yanağımdan boğazıma doğru öpücükler bıraktığında nefesim kesiliyor. "Damian!" Adı nefes nefese, yumuşak ve iradesiz bir şekilde çıkıyor.

Boğazımda zonklayan nabızı okşarken tenime karşı mırıldanıyor. Zaten o kadar tahrik olmuşum ki kalçalarımı onun ağırlığının altında sallıyorum.

"Damian," diye tekrar boğuluyorum tırnaklarımı sırtında gezdirirken, gömleğinin kumaşı ellerimin altında sertleşiyor.

"Doğru," diye mırıldanıyor kalın kalın, sesi o kadar boğuk ki kelimeleri zar zor seçebiliyorum. "Bırak. Sadece bırak. Yapabilirsin. Çok iyi hissedeceksin."

Bırakmak *istiyorum*. Kendime ve dünyaya olan sıkı bağılılığımı bırakmaya o kadar yakınım ki ihtiyaçtan titriyorum. "Damian, lütfen." Kendi sesimin yalvaran tonunu tanıyamıyorum.

Ben daha dramatik bir şekilde doğrulunca ağzı aşağı doğru iniyor, meme uçlarım utanmazca elbiseme çarpıyor. Boynumdaki dekolteyi okşuyor, sonra göğüslerimden birini o kadar hızlı ısıyor ki, zevkin keskin sarsıntısıyla haykırmaktan başka bir şey yapamıyorum.

"Evet, bebeğim. Aynen böyle. Sonuna kadar bırak. Çok iyi yapıyorsun." Boynuma doğru ilerliyor, içimi kavuran öpücükler bırakıyor. "Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Sözleri beni en az öpücükleri ve okşamaları kadar ateşlendiriyor. Bunun neden ya da nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Vücudumu sabit tutamıyorum. Altında kıvranıyorum ve şimdi hevesle boynunun arkasını tırmalıyorum. "Lütfen. Lütfen. İhtiyacım var... çok kötü."

"Biliyorum. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu biliyorum. Bırak sana vereyim. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağıma söz veriyorum."

Meme uçlarımdan birini ağzına alıp elbisemin kumaşının arasından sertçe emerken yumuşak bir hıçkırık çıkarıyorum. Bunun verdiği yoğun zevk beni yataktan yukarı kaldırıyor.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor, gözleri sıcak, sahiplenici ve garip bir şekilde vahşi. "Sen gördüğüm en ateşli küçük şeysin. Benim için kendini bırakışına bak. Bu ateşin senin içinde olduğunu hep biliyordum." Diğer meme ucumu ağzına almak için eğiliyor ve ona da aynı muameleyi yapıyor.

Bu memeyi ilkinden daha uzun süre ve daha ustaca emerken "Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Oh, Damian. Oh lütfen. Oh lütfen. Oh lütfen!"

Tam o anda neden olduğundan emin değilim ama birden kendimi duyuyorum. Kendimi görüyorum. Sanki bedenimi terk etmişim ve aşağıya bakıyormuşum gibi.

Şu anda ne yaptığım çok açık. Nasıl görünmem ve ses çıkarmam gerektiği. Kıvranan, gevezelik eden bir ihtiyaç ve uyarılma karmaşasıym. Hiçbir anlam ve neden olmaksızın yalvarıp yakarıyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyor. Bu kadarı her zaman açıktı.

Ve benim ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece körü körüne uzanıyorum. İsteyebileceğimi düşündüğüm şeye tutunuyorum.

Bu ben değilim. Bundan hoşlanmıyorum. Hiç olmadığım kadar kontrolden çıkmış durumdayım ve hayatımı asla bu duruma düşmemek için harcadım.

Şimdi başlamayacağım. Hayatıma girip çıkacak bir adam için değil. Bana zaten parasını ödediğim "avantajlardan" birini sunmaktan başka bir şey yapmayacağını açıkça belli eden biri için.

Şu anda kontrolden çıkmış tek kişi olmayı reddediyorum. Ya da hiçbir zaman.

Duşta tek başıma onu düşünerek kendimi bırakmak başka bir şey. Bu benim kontrolümde.

Bunun kontrolü bende değil.

"Hayır! Damian, bekle!" diye bağırıyorum.

Birkaç saniye donup kalıyor ve sonra yavaşça geri çekilip tekrar yatağın kenarına oturuyor. Yanakları kızarmış ve saçları dağılmıştı. "Sorun nedir?" diye soruyor sesinde çakıl taşlarıyla.

Kendimi yataktan kaldırıp ayağa kalkmak için sahip olduğum tüm irade kırıntılarını harcıyorum. "Ben... bunu yapmak istemiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Biz..." O da ayağa kalkıyor, sanki kendini uyandırmaya çalışıyormuş gibi iki eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Hoşuna gidiyor gibiydi."

"Öyleydim. Yani, bir bakıma. Ama ben istemiyorum. İstedığım bu değil." Bu tamamen doğru değil ama kısmen doğru ve söyleyebileceğim tek şey de bu.

"Tamam."

"Sana daha önce işlerin karışmasını istemediğimi söylemiştim. Beni zorlamaya çalışmamalısın-"

"Şimdi bir dakika bekle," diye araya giriyor, soğukkanlı ve kaba. "İstemediğin bir şeyi yapman için sana asla baskı yapmadım. Sana asla baskı yapmazdım. Az önce yaptığımız şey hoşuna gidiyordu. Bana bunu istemediğini söylemeye kalkma."

Bana kızgın. Sanırım. Damian gibi biriyle bunu söylemek çok zor. Bu beni suçlu hissettiriyor ve bu beni daha da üzüyor. "Öyle demiyorum. Ama kafam karışık ve şimdi kafam karışık değil. Bunu istemiyorum. Belki anlaşmamızın bir avantajıdır, ama benim istediğim bir avantaj değil."

"Tamam." Gözlerindeki ateş, sıcaklık ve mizah kayboldu. Gitmiş olmaları keder gibi geliyor. "Sorun değil. Tek söylemen gereken hayır. Sana asla baskı yapmayacağım. Gerçekten istediğini sanmıştım."

"İstiyordum. Ama artık istemiyorum." Kendimi kaybetmek üzereyim. Şimdiye kadar kaybettiğimden de fazla. Ve bunu Damian'ın önünde yapamam. "Şimdi duş alacağım."

"Tamam."

"Tamam."

"Tamam."

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. İkimiz de o kadar düzensiz nefes alıyoruz ki sessiz odada bile duyabiliyorum.

Sonra utanç verici bir inleme sesi çıkarıyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve aceleyle banyoya giriyorum.

Sadece kapıyı kapatıp kilitledikten sonra güvendeyim.

• • • •

Günün geri kalanı hayal ettiğim kadar korkunç değildi.

Annem ve babamla kiliseye gittiğimiz ve sonrasında hafif bir öğle yemeği için dışarı çıktığımız için Damian'la aramız biraz gergin ve garip. Ancak birbirimize karşı nazik davranıyoruz ve o sabah olanları tartışmıyoruz.

Bir yanımda bunu istiyor. Normalde bazı şeylerin söylenmeden geçmesine izin verecek bir insan değilim. Söylenmesi gereken sözleri kendime saklamak için harcadığım çabaya değdiğini hiç düşünmedim. Ama aynı zamanda hayatımın çoğunu her türlü duygusal karmaşadan kaçınarak geçirdim ve bu da olabildiğince dağınık.

Dağınıklık korkusu, havayı temizleme ihtiyacına galip geliyor. Gerçek şu ki, bunu konuşmaya çalışırsam, aşırı paylaşımda bulunacağımdan korkuyorum. Damian'ın onun hakkında ne hissettiğini bilmesine izin vereceğim.

Ve bundan iyi bir şey çıkmayacak.

Böylece günümüzün rutinini yaşarız ve kimse bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etmez. Etrafta genellikle çok fazla insan olması da buna yardımcı oluyor. Kalpten kalbe konuşmak istesem bile bunun için ne yerimiz ne de mahremiyetimiz var.

Öğle yemeğinde oyalanıyoruz, annem ve babamla, ayrıca bize katılan Melissa ve kocası Trevor'la sohbet ediyoruz. Hem Melissa'yı hem de Trevor'ı severim. Zeki, hırslı, kıvrak zekâlı ve takdir ettiğim sivri uçları var. Damian yanımda oturup kolunu sandalyemin arkasına rahatça sarkıtmasaydı yemekten daha çok keyif alırdım.

Başladı. Pürüzsüz, çekici, zorlayıcı ve herkesin onu sevdiğinden emin. Rolünü mükemmel oynuyor. Bu işte çok iyi.

Ama bu gerçek değil. Hoşuma gitmiyor.

Sonunda bu beni o kadar rahatsız ediyor ki yüzündeki o yapmacık gülümsemeyi söküp atmak istiyorum.

Annem endişeyle bana bakarak, "Yorgun görünüyorsun Mel," diyor. Belli ki duygularımı gizleme çabalarım başarısız olmaya başlıyor. "Dün gece iyi uyuyamadın mı?"

"İyi uyudum." Kendimi gülümsemeye zorluyorum. Gözleri yüzümü taramaya devam ettiğinde, gördükleri için bir bahaneye ihtiyacım olduğunu biliyorum, bu yüzden ekliyorum, "Bu hafta işle biraz meşgul ve stresliydim."

"Kendini strese sokmamalısın. Çok fazla çalışıyorsun ve bunun için bir neden yok. Artık çalışmak zorunda değilsin, değil mi?"

"Çalışmayı seviyorum." Gülümsemem her geçen saniye daha da zoraki bir hal alıyor. "Öylece oturup hiçbir şey yapmadan durmaktan nefret ediyorum."

Annem uzanıp masanın üzerindeki elimi okşuyor. "O hep böyleydi. Küçük bir kızken bile. Zihni her zaman meşguldü. Etrafta vızıldardı. Sorunları çözer, bir şeyler inşa eder ve enine boyuna düşünürdü."

Masanın geri kalanı bundan hoşlanmış gibi görünse de ben gözlerimi deviriyorum.

Annem devam ediyor: "Çalışmak istemen güzel. Oturup kendini şımartmak yerine hâlâ dünyada iyi şeyler yapmak istiyorsun. Ama bu her zaman çalışman gerektiği anlamına gelmiyor." Dönüp Damian'a bakıyor. "Tatile çıkmasını sağlayamaz mısın?"

"Anne."

"O kendi kararlarını kendi verir," diyor Damian kolayca, annemin hoşuna gideceğinden emin olduğu bir şekilde kıkırdarak. "İşi ve izinleri hakkında. Ama eninde sonunda balayına çıkacağız."

"Doğru ya!" Annem küçük bir kız gibi ellerini çırpıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim ama tabii ki bir balayına ihtiyacınız var. Ne zaman olacak? Nereye gideceksiniz?"

"Hâlâ ayrıntılar üzerinde çalışıyoruz. Ama iyi olacağına eminim." Belki de annemin başımın etini yiyebileceği bu yeni şeyi eklediği için Damian'a kızmalıydım, ama daha çok onu çalışma alışkanlıklarım ile ilgili sorgulamasından uzaklaştırdığı için mutluyum. "Damian'ın tezinde önce ara verebileceği bir noktaya gelmesi gerekiyor."

İşte bu. Bu iyi oldu. Tezler hakkında hiçbir şey bilmiyor -Damian'ın ya da bir başkasının. Hayali balayı için kesin bir zaman çizelgesi çıkaramayacak.

Benim yorumum dikkat dağıtmak için daha da işe yarıyor, çünkü Trevor araya girip Damian'a yüksek lisans çalışması hakkında sorular soruyor ve yemeğin geri kalanı sorunsuz geçiyor.

• • • •

ÖĞLEDEN SONRA Damian biraz ara verip dinlenmeyi öneriyor ama bu onunla birkaç saat yalnız kalmamı gerektiriyor ve ben bunu istemiyorum. Bu öneriyi annemin önünde yaptığı için, onunla geçireceğim zamanı kaçırmak istemediğimi söylemek kolay.

Bunun yerine onun evine gidip küçük verandasında takılıyoruz, çay içiyoruz ve yemliklerindeki kuşları izliyoruz. O bunun dinlendirici olmasından memnun, ben de Damian'la yalnız kalmaktan kurtulduğum için rahatladım.

Bana kalırsa her iki taraf da kazanıyor.

Babamın Pazar akşam yemeği belli ki büyük bir olay. Hafta içinde hala yemek yaptığı tek zaman. Her zaman onun evinde olur ve tüm ailesi katılır -bazen kendi başlarına, bazen de diğer misafirlerle birlikte.

Bugün sadece ailem var. Artı ben, annem ve Damian. Üç torunu da evli olduğu için yine de küçük bir grup sayılmaz.

Kalabalığın içinde kaybolmama yetecek kadar insan var, ki ben de böyle olmasını tercih ederim. Annemin yanından ayrılmıyor, babamın eski günlere dair anlattığı hikâyeleri dinliyor ve Chelsea'nin kırklı yaşlardaki yakışıklı kocasıyla şakalaşmasına gülüyorum. Damian'ın dikkatini ilk kez tanıştığı Sam çekiyor. O da İngilizce doktorası yapıyor, belli ki konuşacak çok şeyleri var.

Sam güzel - tüm Grayson torunları öyle - ama o da benim kadar bakımsız, uzun saçları gevşek bir örgüyle arkaya toplanmış, sade kıyafetleri var ve makyaj yapmıyor. Sessiz görünüyor. Belki biraz utangaç. Ama Damian'la kitaplar ve araştırma hakkında konuşurken yüzü aydınlanıyor.

Biz yemek tabaklarını kaldırırken grup dağılıyor ve Pop ile Melissa tatlı hazırlamak için mutfağa gidiyor. Sam hala Damian'la konuştuğu için onları kendi hallerine bırakıyorum, uzaklaşıyorum ve sanki aklımı okumaya çalışıyormuş gibi bana doğru hızlı, dikkatli bakışlarını görmüyormuş gibi yapıyorum.

Damian'ın aklımı okumaya hakkı yok. Kimsenin yok. Özel düşüncelerim sadece bana aittir. Bu hep böyleydi.

Tatlı olarak şeftalili turta ve ev yapımı dondurma var ve babam herkese hazır olduklarında mutfağa gelip kendilerininkini almalarını söylüyor. Önce diğerlerinin almasına izin veriyorum ama kendi payıma düşen şeftalilerin kaymamasına dikkat ederek kendi porsiyonumu aldığımda hala bol miktarda kalmıştı.

Bir tanesini almaya çalışıyordum ki omzumdan bir ses "Sam kavga ettiğimizi sanıyor" dedi.

Şaşkınlıkla irkiliyorum, büyük kaşığı bırakıp dönüyorum. Damian tam orada duruyor, ayık gözlerle bana bakıyor. Hem de çok yakından. "Ne?"

"Kavga edip etmediğimizi sordu."

"Neden böyle düşünsün ki? Bizi daha önce hiç birlikte görmedi bile."

"Bilmiyorum. Ama sana haber vereyim dedim. En azından bir kişi titreşimleri algılıyor."

Endişeliyim, kafam karışık ve bu bilgiyle ne yapacağımdan emin değilim, bu yüzden doğal olarak Damian'dan çıkarıyorum çünkü o her şeyin kaynağı gibi hissediyor. "Ortada titreşim falan yok," diye tıslıyorum.

Soğukkanlı ve kırılmış, mükemmel kontrolündeki çatlaklardan yayılması gereken sıcaklığı hala tutuyor. "Kesinlikle titreşimler var."

"Yok! Ne titreşiminden bahsediyorsun?"

Bir elini tezgâha dayayarak vücudunu benimkine daha da yaklaştırıyor. Gözleri yapay ışıktaki neredeyse yeşil. Canlı, sinir bozucu ve fazlasıyla gözlemci. "Tam olarak hangi titreşimlerin olduğunu biliyorsun. Bu sabah için üzgünsün. Belki de bana kızgınsın. Emin değilim. Ama hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyorsun ve bu işe yaramıyor."

"Kızgın değilim," diye homurdanıyorum.

Kuru bir of çekti. "Pek ikna edici bir iddia değil."

Keşke bu kadar sakin olmasaydı. Bu kadar soğukkanlı. Bu kadar açık sözlü ve dokunulmaz. Bu beni daha da berbat hissettiriyor. "İğrençleştğin için şimdi kızgıyım. Sam'e bir sorun olmadığını söylediğini varsayıyorum."

"Tabii ki söyledim. Bir bahane uydurdum. Önemli bir şey değil. Ama olanlar hakkında konuşabilirsek buradaki performansımızın daha iyi işleyeceğine dair bir işaret olmalı."

"İkimiz de ne olduğunu biliyoruz."

"Biliyor muyuz? Çünkü ben hâlâ tam olarak emin değilim."

Şaşkınlığım ve öfkemden neredeyse boğulacaktım. "Neden emin değilsin? Bir şeyler yapmaya başladık ve sonra ben istemediğime karar verdim. Oldukça açıldı. Hayal kırıklığına uğradıysan ya da erkeksi baştan çıkarma gücüne bir darbe olduysa özür dilerim ama kendimi o ana kaptırdım. Olur böyle şeyler. Düşündüğümde, bunu istemediğimi fark ettim. Bu da olur."

Bunların hepsi tamamen doğru. Kimse duymasın diye alçak sesle konuşuyorum ama bunları söylemek daha iyi hissettiriyor. Hâlâ vahşi bir duygu ve hisler karmaşası gibi hissettiren şeyin etrafında tutarlı bir anlatı şekillendirmek.

"Olduğunu biliyorum. Benimle fiziksel bir şey yapmak istemiyorsan da sorun değil. Bu neden bu kadar üzgün olduğunu açıklamıyor." O kadar alçak sesle konuşuyor ve o kadar yakınıma eğiliyor ki nefesi yüzüme çarpıyor.

Her zamanki gibi ona doğru çekiliyorum. İliklerime kadar işleyen bir çekim. Ama bundan daha fazlası da var. Beni durmadan ona doğru çeken daha derin bir manyetizma. Ona dokunmamak için ellerimi iki yanımda kenetliyorum. "Neden üzgün olduğumu düşünüyorsun? Bu sadece... üzücü. Bu şekilde kontrolü kaybetmek. Bu kadar... sınır tanımaz olmak. Ben böyle yapmam. Ben öyle biri değilim. Bu üzücü."

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ama neden olamıyorsun? İşin bu yönü hoşuna gidiyor gibi görünüyordu. Bu seninle ilgili herhangi bir şeyin değişeceği anlamına gelmek zorunda değil. Bu sadece bir deneyim olabilir. Sana verebilirim."

"Kadınlara deneyim yaşatmakta ne kadar iyi olduğumu biliyorum." Her zamankinden daha çok korkmaya başladım. Nefesim hızlı hızlı kesiliyor ve parmaklarım üşüyor. "Ama sana bunu istemediğimi söyledim. Neden zorlayıp duruyorsun? Sana en başından beri hiçbir şeyin sahtesini yapmanı istemediğimi söyledim. Beni baştan çıkarıyormuş ya da romantikmiş gibi davranmanı. Bunu istemiyorum. Her şeyin gerçek olmasını istiyorum. Olabildiğince gerçek. Sonra da sanki seksiliğinle, erotik sesinle ve o ürkütücü Damon Salvatore gözleriyle ayaklarımı yerden kesecekmişsin gibi çekici ve baştan çıkarıcı oluyorsun. *Bunu istemiyorum!*" Sesim son iki kelimedede kesiliyor.

Hareket etmiyor ama içindeki bir şey donmuş gibi görünüyor. Gözleri hâlâ yüzümde sabit ama beni gerçekten görüyor gibi görünmüyor. Uzun bir tereddütten sonra huysuzca "Tamam," diyor.

"Özür dilerim." Lanet olsun. Ağlamak üzereymişim gibi hissediyorum ve bu en sinir bozucu şey. Boğazımı temizliyorum ve tekrar deniyorum. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Eğer beni hayal kırıklığına uğrattıysan ya da her neyse. Senin... senin..." Bir elimi bedenlerimiz arasında gezdirerek benden kaçan kelimeyi yakalamaya çalışıyorum. "Senin şeyin normalde olduğu gibi çalışmadı."

"Bu değil-" Başını sertçe sallıyor. "Özür dilerim. Her şeyi berbat eden bendim. Bu benim hatam."

"Hayır, değil." Onun suçu üstlenmesine, suçu bana yüklemiş olsaydı benim duyacağım kadar öfkelenmem. "Bu senin hatan değil. Tüm sorunları olan benim. Kafa karıştırıcı davranan bendim. Bir şey istiyormuşum gibi davranan ama sonra vazgeçen. Ama bunların hepsi yeni."

benim için. Daha önce hiç kimseyle müşteri olarak birlikte olmadım. Ve ben gerçekten istemiyorum... istemiyorum..."

"Anladım." Doğruldu. Geri çekildi. Sanki benden milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi hissediyorum. "Anlıyorum. Her şeyi berbat ettim. Düşünemedim. Profesyonel değildim. Gerçek olmamı istediğini söyledin, ben de senin gerçekte ne olduğuna yeterince dikkat etmedim-" Kendini tekrar durduruyor ve başını yana sallıyor. "Her neyse, bu benim hatam ve özür dilerim."

Ağzım kurudu ve gözlerim yanıyor. Burada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama vücudumdaki her kemik Damian'a uzanmak istiyor. Onu kucaklamak.

Neden?

Hiçbir fikrim yok.

"Yani." Tekrar boğazını temizliyor ve sonunda gözlerimle buluşuyor. "Bu şekilde devam etmek istiyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle çalışmaya devam etmek istiyor musun? Belli ki seni mutlu etmekte iyi bir iş çıkaramıyorum ve bu benim hatam. Bu yüzden eğer istersen anlarım..."

"Seni *kovmak* mı? Bundan mı bahsediyorsun?" O kadar şaşırdım ki bir an için görüşüm bulanıklaştı.

"Evet. Elbette. Bu sizin hakkınız. Eğer istediğiniz hizmeti vermiyorsam, o zaman Kiralık Yoldaşlar'a geri dönebilir ve-"

"Aman Tanrım, Damian, kapa çeneni! Kapa şu lanet çeneni hemen." Gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Tuhaf bir gün geçirdik diye elbette seni kovmayacağım. Bunu nasıl düşünebilirsin? Ne tür şımarık, kalpsiz, hak sahibi bir prenses olduğumu sanıyorsun?"

Şimdi kaşlarını çatıyor. Omuzları gevşedi. "İyi bir nedenin yokmuş gibi değil. Anlardım."

O kadar öfkeliyim ki ona vurmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ben anlamazdım. Seni kovmayacağım. İyi bir iş çıkardın. Senden yapmanı istediğim şeyi yapmaya çalıştın. Gayet de iyi yaptın. Ne istediğimden her zaman emin olamamam senin suçun değil."

Gözleri tekrar sıcaklıkla parlamaya başladığında gülünç bir rahatlama oldu. "Kimsenin her zaman ne istediğini bildiğini sanmıyorum. Bunu sana karşı kullanacak değilim." Gözlerini indiriyor ve sonra tekrar kaldırıyor. "Yani biz... biz iyi miyiz?"

"Evet. İyiyiz. Bunu konuştuğumuza sevindim."

"Ben de." Omzumun üzerinden bakıyor. "Şimdi, şu şeftalili pastadan biraz alabilir miyim, yoksa onu benden korumaya devam mı edeceksin?"

"Ben değil koruma o gelen Sen, Buna rağmen Ben değil
Bunu hak ettiğine tamamen ikna oldum. Umarım dondurmanın hepsi erimemiştir."

Erimemiş. Tatlılarımızı alıp mutfaktan çıkarken Damian bana yan gözle bakıyor. "Damon Salvatore mu?"

"Ne? Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Neden bileyim ki? Kim o?" Yüz ifadesi tamamen boş.

Nefes nefese koluna sert bir dirsek attım. "Bir de kadınlar konusunda uzman olduğunu iddia ediyorsun! Damon Salvatore'un kim olduğunu bile bilmiyorsun. Ha! Uzmanlık alanındaki bu acınası hatan için seni patronuna şikayet etmek zorunda kalacağım."

Belli ki dalga geçtiğimi biliyor çünkü diğerlerinin çoğunlukla bitmiş tatlılarıyla takıldığı oturma odasına doğru yürürken kıkırdıyor.

"Yani bana söylemeyecek misin?" diye soruyor. "Hayır," diyorum burnumu çekerek. "Anlatmayacağım."

Boş bir aşk koltuğuna doğru ilerliyoruz ve odanın diğer ucundan bir hışırtı duyduğumuzda tatlılarımızı yarılamiştık. Sam'in kocası Hunter nihayet gelmişti. İri yarı, sakallı ve bir kolunda güzel, sanatsal bir dövme var.

Böyle bir aileye gelin gitmesini hiç beklemezdim.

Sam onu karşılamak için ayağa kalktı ve onu oturduğumuz koltuğa doğru götürdü. "Bu Melody," diyor, ben onu normal tanışma el sallamamla selamlarken.

Damian da ayağa kalktı. Sam onu tanıştırdığında, Hunter'a elini uzatarak "Merhaba" diyor. Sonra da bana doğru sinsi bir bakış fırlatarak, "Kardeşim," diye ekliyor.

Belli ki Hunter bu selamlaşmada bir tuhaflık olduğunu düşünmüyor. Merhaba diyor ve elini sıkıyor.

Ama kelimeler ve Damian'ın onları söyleme şekliyle ilgili bir şey içimde bir tanıma tetikliyor. Bildiğim bir şey. Hatırlıyorum.

Kelimeleri tekrar duyuyorum. Damian'ın bana sanki bekliyormuş gibi yan yan, gülerek baktığını fark ediyorum.

Sonra bu kelimeleri neden bildiğimi anlıyorum.

Başından beri bildiğini fark ettiğimde öfkeyle soluk soluğa kalıyorum.

Sam ve Hunter tatlı almak için mutfağa gidene kadar bir şey söyleyemiyorum. Sonra Damian'a kaşlarımı çatıyorum ve hafifçe itiyorum. "Seni pislik," diye tıslıyorum ona. "Onun kim olduğunu başından beri biliyordun!"

Damian hiç çekinmeden gülüyor. "Tabii ki biliyorum. Yıllardır çalıştığım işte Damon Salvatore'un kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? O dizinin her bölümünü izledim."

"O zaman neden bana söylemedin?"

"Beni alt ederken çok eğleniyordun. Eğlenceni mahvetmek istemedim."

"Göt herif!"

Beni gülerek kucakladı. Sarılmayı seven biri değilim ama bu tam olarak doğru hissettiriyor.

• • • • •

DAMIAN VE BEN dokuzda ayrılıyorz çünkü Atlanta'ya geç saatte bir uçuşumuz var. Uçuş sadece bir saat sürüyor ve aramızda sessiz ve rahat bir hava var. Vardığımızda, arabamı eve geri götürmeyi teklif ediyor, böylece gözlerimi kapatıp zihnimin bir süre sürüklenmesine izin verebiliyorum.

Aramızdaki şeyler şimdi daha iyi hissediyor. Mutfaktaki konuşmamızın her kelimesini ve detayını tekrar ediyorum. Tekrar tekrar.

Ve özellikle bir şeye takılıyorum. Önemli hissettiren bir şey.

Bu konuda bir şey söyleyemeyecek, cevaplamam gereken soruları soramayacak kadar kafam karışık. Eve döndüğümüzde eşyalarımızı getirdik ve ayrı odalarımıza gitmeden önce iyi geceler diledik.

Bu gece bana karşı bir hamle yapmadı. Tabii ki yapmaz. Ona açıkça yapmamasını söyledim.

Bana bir daha hamle yapmayacak.

Ama söylediği bir şeyi hatırlamadan edemiyorum.

Beni rahatlatacağını umarak kısa bir banyo yapıyorum ve ardından şampanya rengi ipek bir elbise giyip yatmaya hazırlanıyorum. Yorganın altına girip ışıkları bile söndürüyorum. Ama uyuyamıyorum.

Gözlerim sürekli açılıyor.

Sonunda daha fazla dayanamıyorum. Yataktan çıkıyorum ve Damian'ın odasının kapalı kapısına ulaşana kadar koridorda yalınayak yürüyorum.

Kapıyı dört kez çalıp bekledim.

Kapı bir dakika içinde açılır ve Damian'ın üzerinde bir çift siyah boxer külottan başka bir şey olmadığı ve yüzünde bir soru olduğu görülür. "Clarke? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Kusura bakma. Umarım seni uyandırmamışımdır." Gözlerim iç çamaşırına kayıyor ama tekrar yukarı kaldırıyorum.

"Hayır. Uyandırmadın. Sorun ne?"

Artık o an geldiğine göre, ağzımdan kaçırmaktan başka çarem yok. "Ciddi miydin?"

"Neyi kastettim mi?"

"Daha önce söylediğin şeyi mi kastettin?"

"Muhtemelen. Ama bebeğim, özür dilerim. Neden bahsettiğini bilmiyorum." Tamamen şaşkın görünüyor.

Nedense onun şaşkınlığı bana cesaret veriyor. Sevecenliği de öyle. "Senden gerçekçi olmanı istediğim için profesyonel olmadığını söyledin. Ciddi miydin? Sen... sen gerçek miydin? Beni öptüğünde. O... o sadece bir rolün parçası mıydı?"

"Hayır." Kelime yumuşak bir şekilde çıktı. Kısık sesle. Bana bir adım daha yaklaştı. "Hayır, rol değildi. İstemediğim sürece asla seks yapmadığımı söylemişim. Bu gerçektir. Seni öpmek istedim. Daha fazlasını yapmak istedim."

"Gerçekten mi?" Sesimde ne yazık ki kaçınılmaz olan küçük bir cızırtı var.

Bakışları hem yumuşak hem de sorgulayıcı, bana doğru uzanıyor ama sonra aniden elini bırakıyor. "Evet. Ben istedim. Senin de istediğini ve sadece risk almak konusunda gergin ya da gergin olduğunu düşündüm. İşaretleri yanlış okuduysam özür dilerim. Genelde bu tür hatalar yapmam. Bana ne oldu bilmiyorum. Ama yaptım."

seni istiyorum. İstiyorum. Ve eğer işlerin karışmasını istemiyorsanız hiç sorun değil. Biz sadece-"

Bu kez cümlesini tamamlayamadı, çünkü ben hiç uyarmadan ona uzandım ve başını acil bir öpücüğün içine çektim.

Sorularım artık yanıtlandı.

Damian'ın öpücüğe karşılık vermesi bir dakika sürer.

Geri çekiliyor gibi değil. Kıpırdamadan duruyor, ilerleyişime sıkıca tutunuyor. Dudakları istekli. Uysal. Ama ellerini yanlarından kaldırmıyor ya da dilini hemen hareket ettirmeye başlamıyor.

Şaşırdım. İşte bu. nasıl o hissediyor. Şaşkın ve yapamıyor neler olduğunu anlamak için.

Bu çok iyi bildiğim bir duygu olduğu için aldırıyorum. Ellerimi saçlarına doğru kaydırıyorum, kalın, yumuşak teller tenimde kışkırtıcı bir etki yaratıyor ve onu daha derinden öpmek için uzanıyorum.

Onun için tam olarak ne zaman tıklandığını anlıyorum. Öpüşürken nefes nefese bir ses çıkarıyor ve tüm vücudu harekete geçiyor. Bedenimi kavıyor ve sırtım yatak odasının duvarındaki boş bir alana yaslanacak şekilde beni hareket ettiriyor. Bir elini duvara koyuyor ve diğer eliyle enseme tutuyor. Öpüşmenin kontrolünü öyle bir ele geçiriyor ki, içim içime sığmıyor.

Üzerinde neredeyse hiç kıyafet yok, bu yüzden ellerim çıplak teninde aşağı yukarı geziniyor. Pürüzsüz sırt. Dalgalanan kas yapısı. Sert pazılar. Kalın kalçalar. Kollarında ve bacaklarında avuçlarıma sertçe değen kıllar.

Ona böyle dokunduğuma inanamıyorum. Ona dokunmama *izin verildiğine*.

Dili artık ağızımın derinliklerinde ve vücudunun sert uzunluğuna doğru eğiliyorum. Her yeri sertleşmiş. İç çamaşırında giderek büyüyen bir şişkinlik var. Aşırı istekli görünmeme neden olabileceğinden endişe etmeden kendimi coşkuyla ona sürtüyorum.

Buna karşılık tüm vücudu sarsılıyor ve öpüşmeyi keserek boynumun kıvrımına doğru yüksek sesle nefes alıyor. "Kahretsin. Clarke, kahretsin."

Öpücüğün aniden bitmesi üzerine hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Damian. Lütfen." Yüzünü görebilmek için iki elimle başını kaldırıyorum.

Bir çeşit gerginlikle titriyor. Teninde terden bir parıltı var. Gözleri - gözleri- için için yanıyor. Vahşi.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye homurdanıyor, göğsü hırıltılı nefes alış verişiyle gözle görülür bir şekilde kabarıyor.

"Evet. Burada ne halt ettiğimi sanıyorsun?"

"Çünkü tabii ki fikrini değiştirirsen bizi istediğin zaman durdurabilirsin. Ama şüphelerini zorla uzaklaştırmanı ve sonra da pişman olacağın bir şey yapmanı istemiyorum-"

"Tanrı aşkına, Damian! Takıntıları olanın ben olduğumu sanıyordum. Bundan pişman olmayacağım. En azından ben öyle düşünmüyorum. Şüphelerim, işin bir parçası olarak bana ilgi gösteriyormuşsun gibi yapmandı. Bunu kabul edemem." Kendimi "Numara yapmıyorsun, değil mi?" diye sormaya zorlarken zorlukla yutkunuyorum.

Kuru kahkahası boğuk, neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Hâlâ bir elini omzumun yanındaki duvara dayamış, kendini destekliyor. "Numara yapıyormuşum gibi mi görünüyor?"

Gözlerimi yüzünden çıplak ayaklarına kadar vücudunda aşağı yukarı gezdirirken gerçeği itiraf etmek zorunda kalıyorum. "Hayır. Biraz tahrik olmuş gibisin."

Yine gülüyor. Bu sefer daha doğal bir şekilde. Eğiliyor ve dudaklarıma doğru şöyle diyor: "Tahrik olmak şu anda hissettiklerimin yanına bile yaklaşamaz. Seni canlı canlı yiyebilirmişim gibi hissediyorum."

"Tamam. Bana uyar."

Tekrar öpüşmeye başladığımızda ikimiz de hâlâ biraz gülüyoruz. Bu sefer daha yavaş. Daha derin. Daha kasıtlı. Aynı derecede erotik. Damian belli ki yeteneklerini hatırlamış ve ağzımı yalayıp yutarken ve vücudumu okşarken hepsini kullanıyor.

Kıvrınmam ve yalvarmam uzun sürmüyor, tıpkı bu sabah babamın evindeki misafir odasında olduğu gibi. Duvarla Damian'ın vücudu arasında sıkışıp kaldığım için hem sinirli hem de heyecanlıyım. Kendimi ona sürtmeye çalışıyorum. Bir bacağımı kalçalarına dolamayı denedim. Tırnaklarımı sırtında gezdirmeye çalışıyorum.

"Damian, lütfen!" Sonunda nefes nefese kalıyorum, başımı öpücükten çekiyorum ki tam bir nefes alabileyim. "Eğer beni hemen yatağa götürmezsen, cidden çılgılık atacağım."

"Biraz sabırsızsın, değil mi?" Kıkırdıyor ve beni kollarının arasına alıyor. Beni yatağa taşıdı.

Başım dönüyor. Daha önce hiç kimse beni böyle taşımamıştı. Bundan hoşlanacağımı sanmıyordum ama hoşlandım. "Sadece yavaş olduğun için sabırsızım."

"Yavaş mı?" Beni yatağa yatırırken kaşları havaya kalkıyor. Örtüler çoktan çekilmişti. Onu yataktan daha erken kaldırmış olmalıyım. "Bana yavaş mı diyorsun?"

"Evet, sana yavaş diyorum. Yavaş *olan* insanlara yavaş derim." Yatakta yayılmış ve sıcak uyarılmayla titreşirken bu alaycı konuşmayı yapıyor olmak garip, ama aynı zamanda garip bir şekilde heyecan verici.

Geceliğimin altından tutuyor ve işkence edercesine yavaş bir tempoyla vücudumun üzerinden yukarı çekiyor. "Daha yavaşlığı görmeye başlamadın bile."

Bacaklarımın arasındaki baskı neredeyse acı verici bir şekilde zonkluyor. Giydiğim küçük gri külot dışında tamamen çıplak olan vücuduma bakarken bakışlarının sahiplenici sıcaklığı altında kayıyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum, kendimi tekrar örtmek istiyorum ama Damian'a bu zaferi vermek de istemiyorum.

Gözleri tekrar yüzüme dönüyor. "Tamam ne?" "Artık gidebilirsin. Bu kadar bakışma yeter."

"Yavaş gitmem için bana meydan okuduğunu sanıyordum." Neredeyse, neredeyse gülümsüyor. İç çamaşırındaki şişkinlik artık büyük ve bariz.

"Ben asla-"

"Her neyse." Eğilip karnıma nazik bir öpücük konduruyor. Sonra ağzıyla göğüslerime doğru ilerliyor. "Henüz yeterince bakışma olmadı."

Kendini beğenmiş tonu bir tür karşılığı hak ettiği için sözsüz bir homurtu çıkarıyorum. Ama şimdiden iki elimi de yastığa doğru uzatıyorum çünkü tenimin üzerindeki ağzı vücuduma sarhoş edici şeyler yapıyor.

Bu hareket omurgamı geriyor ve göğüslerimi kaldırıyor. Her zaman yumuşak, dolgun ve oldukça büyüktüler ama şimdi aşağıya baktığımda gergin ve sivriler. Şaşırtıcı derecede seksi.

Vücudumun seksi olduğunu düşünmeye alışık değilim ama Damian'ın ağzı dudaklarının arasına sıkı bir meme ucunu almak için yükseldiğinde öyle hissediyorum. Alay etmek için acele etmiyor. Diliyle fiske vuruyor.

Daha da yükseliyorum, yastığa tutunuyorum ve omzuma doğru inleyebilmek için başımı çeviriyorum.

Damian göğsümü bırakıp diğerine doğru sokularak, "Bunu saklamak adil değil," diye mırıldanıyor.

"Neyi saklamak?"

"Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi."

"Sen-" Bu saçma yalanı bitirmek üzere bile değilim. O yüzden konuyu değiştiriyorum. "Bunda adil olmayan ne? İstediğim her şeyi saklayabilirim."

"Ama ben seni görmek istiyorum." Göğüs ucuma hızlı ve ani bir dokunuş yapıyor ve beni sarsıp nefesimi kesiyor. "Seni duymak istiyorum."

Kaşlarımı çatmayı başarıyorum. "Elinden geleni ardına koymayacaksın." Göğsüme karşı kıkırdıyor. "Yeterince adil."

Ses tonuna kıkırdıyorum. Elimde değil. Bu yüzden ağzını meme ucuma kapatıp sertçe emdiğinde dikkatim dağılıyor ve hazır değilim.

Bunun verdiği zevkle usulca haykırıyorum ve o bakımlarını sürdürdükçe ben de miyavlama sesleri çıkarmaya devam ediyorum. Yastık tutunma ihtiyacımı karşılayacak kadar sağlam değil, bu yüzden ellerimi kaldırıp yatak başlığına tutunuyorum. Bu daha çok işe yarıyor. Damian uzun bir süre göğüslerimi okşarken ben dönüyorum, nefes nefese kalıyorum ve kendimi sıkıca tutuyorum.

Yavaş diye dalga geçtiği için direnmeye çalışıyorum, ama sonunda o kadar ileri gidiyorum ki çıplak yalvarışlarla gevezelik etmekten kendimi alamıyorum, ona buna ne kadar ihtiyacım olduğunu, ona ihtiyacım olduğunu, daha da fazlasına ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Beni sert, derin ve çok iyi boşaltması için yalvarıyorum. Tekrar ve tekrar.

Bunu duymaktan hoşlandığını biliyorum. Başını her kaldırdığında bunu ateşli gözlerinde görebiliyorum. Ve gerçek şu ki, böyle konuşacak kadar kendimi bırakmak, şimdiye kadar deneyimlediğim en ateşli şey olabilir. İçimde olduğunu hiç bilmezdim.

Dürüst olmak gerekirse, ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Damian'ın öpücükleri ve okşamaları beni sonsuzmuşum gibi hissettiren bir süre boyunca ateşliyor. Elleri nihayet uyluklarıma doğru kayıyor ve bacaklarımin arasını keşfederken tekrar ağzımı öpüyor.

Sıcak, ıslak uyarılmamı bulduğunda neredeyse rahatlayarak hıçkırıyorum. Çok sıcak. Çok ıslak. Beni soktuğu durum neredeyse utanç verici.

"Siktir," diye nefes alıyor, öpüşmeyi kesip başını aşağı eğiyor ve nabzımı emiyor. "Benim için çok hazırsın, bebeğim. Çok sıcak, ıslak, tatlı ve sıkı."

Başımı yastığın üzerinde ileri geri savuruyorum, şu anda sabit hissettiren tek şey olduğu için hâlâ umutsuzca yatak başlığına tutunuyorum. "Evet. Evet, hazırım. Senin için çok hazırım. Lütfen, lütfen gelmemi sağla."

"Yapacağım. Boşaltacağım. Çok sert boşalacaksın." Boğazımın dibini öpüyor. Sonra dudaklarımı neredeyse nazikçe öpüyor. İki parmağı içime girdiğinde bana bakacak kadar yukarı kalktı.

Parmaklarını ustalıkla G noktama doğru kıvırdığında neredeyse yataktan fırlayacaktım.

"Tam orası mı?" diye soruyor kısık sesle. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Belki cevap veriyorum ama kelimelerle değil. Islak, çaresiz zevk hıçkırıkları çıkarıyorum ve elini sürmeye çalışıyorum.

"Şşş, bebeğim. Zorlama. Bırak gelsin. Çok iyi olacak. Söz veriyorum."

Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim. Sanki erotik bir güç bedenimi istila etmiş ve benim için biraz fazla büyük. Duygular zonklıyor, itiyor, umutsuzca kaçmaya çalışıyor. Ama sesinin nazik otoritesine karşılık veriyorum ve kalçalarımı sabit tutuyorum.

"İşte böyle." Şimdi eliyle beni sertçe beceriyor. Sessiz odada ıslak gücünü ve ritmini duyabiliyorum. "Artık çok yakınsın. Sadece nefes al ve gelmesine izin ver. Çok iyi olacak."

Hayatımda yaşadığım orgazmların çoğu kendi kendime yaptığım orgazmlardı. Bir partnerle birlikte olduğumda bile, genellikle işleri yürüten bendim. Bunda yanlış bir şey yok elbette. Ne yaptığını bilmeyen ya da denemek için yeterince önemsemeyen birine güvenmektense kendi zevkimden sorumlu olmayı tercih ederim. Ama Damian biliyor ve bunun kontrolü bende değil. Tek yapabileceğim olmasına izin vermek.

Doruk noktam yükseldikçe ve yükselmeye devam ettikçe en saçma sesleri çıkarıyorum. Şimdiye kadar kopmuş olmalıydı ama kopmadı. Dürüst olmak gerekirse vücudumun bu tür bir yoğunluğu kaldırabileceğinden emin değilim.

Tüm çılgınca gerginliğimi ellerimle yatak başlığını kavramaya yönlendiriyorum, böylece Damian'ın elinin sert pompalamasına boyun eğebiliyorum, parmakları G noktama sertçe bastırıyor.

Her şey o kadar çok ki birden korkmaya başladım. "Damian, lütfen. Yapmam gerek. Yapamam. İhtiyacım var..."

"Biliyorum, bebeğim. Evet, yapabilirsin. Sadece bırak. Bırakmaya çalış." Göğsümü emmek için eğiliyor.

Hıçkırıyorum, kıvranıyorum ve umutsuzca boşalmak istiyorum ama artık çok yaklaşmışken bunu başarabileceğimden emin değilim.

"Yapabilirsin Melody. Benim için gelebilirsin. Sana söylediğimde yap. Tamam mı?"

"Tamam." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bunun ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Lütfen. Lütfen."

Parmaklarını içimde tutuyor ama pompalamasını yavaşlatıyor. Beni öpüyor, belli ki şu anki durumumun özensizliğiyle ilgilenmiyor. Nefesimi tutuyorum ve rahatlamaya başlıyorum.

Göğüslerime dönüyor ve ben tekrar ağzına doğru eğilmeye başlayana kadar bir dakika boyunca onlarla oynuyor. Sonra başparmağıyla klitorisimi ovuyor ve eliyle beni sertçe sikerek mırıldanıyor, "Şimdi gel bebeğim. Şimdi benim için gel. Hemen şimdi."

Yüksek sesli, çaresiz bir hıçkırıkla kendimden geçiyorum. Parmaklarının etrafında deli gibi spazm geçiriyorum. Zevk dalgaları içime yayılırken tüm vücudum titriyor. Bu uzun bir süre devam ediyor ve G noktama her bastırıldığında orgazm daha da uzuyor.

Sonunda eli içimde hareketsiz kaldığında terden sıırılsıklam oluyorum. Eli ve altımdaki yatak sıırılarımla sıırılsıklam. Ciğerlerim yanıyor, kulaklarım uğulduyor ve saçlarım sıcak yüzüme yapışıyor.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bundan eminim.

Aptal gibi gülümsüyorum. Elimde değil. Kanalımlı hâlâ ara sıra küçük artçı sarsıntılarla parmaklarının etrafında kenetleniyor.

Damian göğüslerimin arasındaki çukuru öpüyor. Sonra gülümseyen ağzımı öpmek için yukarı çıkıyor. Başını kaldırırken o da gülümsüyor.

"Sakın söyleme," diyorum ona.

Kıkırdıyor. "Neyi söylemeyeyim?"

"Hiçbir şey söyleme. Kendini beğenmiş ifadenden ne düşündüğünü anlayabiliyorum ve bunu duymak istemiyorum."

"Bunu duymak istemediğine emin misin? Çünkü eğer ifadesine bakılırsa, şu anda oldukça iyi bir iş çıkardım." "Oldukça iyi bir iş çıkardık."

"Evet. Biz." Beni tekrar öpüyor. Vücudu gergin. Tahrik olduğunu biliyorum. Ama şu anda gerçekten iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Eminim bunu benim iyiliğim için yapmıyor. "İnanılmazsın. Ve bu hayatımda yaşadığım en seksi şeydi."

"Gerçekten mi?" Belki de muhtaç görünüyorum. Umurumda bile değil.

"Evet. Gerçekten." Birkaç derin nefes alıyor ve bana zevk vermek için ne kadar uzun süre uğraştığını fark ediyorum.

Erkeklerin bu kadar cömert olmasına alışık değilim. Cevapsız kalmasına izin veremem. "Şimdi belki senin için küçük bir şey yapabilirim."

Gözleri genişledi. "Öyle mi? Aklında ne var?"

Onu sırtüstü yatırıyorum ve sonra vücudunu öpüyorum. Bu hareketten zevk almamak mümkün değil. Zayıf, güçlü ve güzel bir vücudu var ama cilalı, parlak ve abartılı değil. Doğal. Erkeksi. İnsan gibi.

Ağzım titreyen karnına doğru inerken nefes alış veriş hızlanıyor ve vücudu geriliyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Ben de öyle düşünüyorum. Boxer külotunu dikkatlice aşağı çekiyorum ve bacaklarının üzerinden çıkarıyorum.

Ereksiyonu serbest kalıyor. Büyük, sert ve tahrik olmuş. Birkaç dakika boyunca şaftıyla oynuyorum, kalçalarını kaydırmaya başlayana kadar keşfediyorum ve okşuyorum.

Sonra onu ağızıma alıyorum ve sertçe emiyorum.

Beni heyecanlandıran kaba, çaresiz bir sesle yataktan kalkıyor. Ben yanaklarımı ritmik bir şekilde çukurlaştırıp başımı sallarken kalçaları ve karnı hafifçe titriyor. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve bana tutunuyor. Bunu ne kadar ileri götürebileceğimi -neyi sevebileceğini düşünüyordum ki beklenmedik bir şekilde başımı geri çekti.

Şaşkın bakışlarım karşısında kısık sesle, "Cidden kaybetmek üzereyim bebeğim ve henüz kaybetmek istemiyorum. Senin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu hissedene kadar olmaz."

Bunun üzerine boğazım sıkılıyor. Başımı sallıyorum ve komodinin çekmecelerinden birine uzanıp prezervatif çıkarmasını bekliyorum.

Sonra beni yukarı çekmesine izin veriyorum, böylece kalçalarına sarılıyorum. Bu pozisyonda çok becerikli olmadığım için biraz uğraşmam gerekiyor ama sonunda kendimi onun üzerine indirip ereksiyonunu vücudumla kaplamayı başarıyorum.

Tam penetrasyonda nefesim kesiliyor. Başım geriye düşüyor. Damian inliyor ve kalçalarını yuvarlıyor.

"Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Çok iyisin. Çok iyisin."

"Evet." Derin bir ihtiyacın zorlamasıyla ona binmeye başladım. Yavaşça. Ritmik olarak. Kalçalarını benim hareketlerime uyacak şekilde sallıyor ve çıplak popomu tutuyor.

Birkaç dakika sonra bizi ters çeviriyor, böylece ben sırtüstü yatıyorum ve o da üstümde oluyor. Beni sertçe alıyor. Hızlıca. Hiç beklemediğim bir anda boşalıyorum ve o beni sikerken ben hâlâ onun etrafında kenetleniyorum. Sonunda ritmi düştüğünde bir hayvan gibi homurdanıyor. Gürültülü ve ilkel. Yüz hatları buruşuyor. Vücudu titremeye başladığında başını yana doğru sallıyor.

Kendi orgazmımdan sonra onunkini izleyecek kadar kendime geldim. Derin, sıcak ve sinir bozucu. Damian'ı hiç bu kadar kontrolden çıkmış görmemiştim.

Bu hem hoşuma gidiyor hem de beni korkutuyor.

Tüm spazmları atlatıp vücudu nihayet yavaşlayıp yumuşadığında ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Bir süre hareketsiz kalıyor, içime gömülüyor. Sonra bir iniltiyle çekiliyor.

O prezervatifle ilgilenirken ben bir tür doymuş yığın halinde çöküyorum.

Kısa süre sonra yanıma dönüyor ve boynuma sokuluyor. "İyi misin?"

"Evet." Küçük bir kahkaha attım. "İyiden de iyi." Yüzüne bakıyorum. "Peki ya sen?"

"İyiden çok daha iyi."

Ciddi gibi görüldüğü için rahatlıyorum. Yaptığımız şeyden o da en az benim kadar keyif aldı. Bu da güvenli olduğu anlamına geliyor. Eşitiz. Aptal ve omurgasız olan ben değilim.

O da zevk alıyorsa, ben de onunla seksten zevk alabilirim.

Ben kalkacak gücü bulana kadar bir süre sessizce yatıyoruz. Önlüğümü ve külotumu giyip işemek ve temizlenmek için banyoya doğru topallayarak gidiyorum.

Döndüğümde Damian yatakta çırılçıplak uzanmış yatıyordu. Bana halsiz bir şekilde gülümsüyor. "Yatağa geri dön."

Sırf o söyledi diye neredeyse dediğini yapacağım. "Neden?"

"Çünkü gece henüz bitmedi."

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. "Daha fazlası için hazır mısın?"

"Şey, hayır. Henüz hazır değilim. Ama olacağım. Gerçekten kaçırmaq istiyor musun?"

Tabii ki kaçırmaq istemem. Bu dünyada yapmak isteyeceğim son şey. Ne de olsa, saat daha bir oldu. Gece bitmeye yakın bile değil.

Ama yine de tereddüt ediyorum. Burada dikkatli olmak ve her şeyi bir perspektif içinde tutmak istiyorum. Belki seks sırasında bir süreliğine kontrolümü kaybedebilirim ama her şeyin kontrolünü kaybedemem.

Kalbimin kontrolünü kaybedemem.

Damian elini bana doğru uzatıyor ve bekliyor. Ona karşı koyamıyorum. Elini tutuyorum ve beni yatağa geri çekmesine izin veriyorum.

"Az önce olanları baştan sona anlatmayı beklemiyorsun, değil mi?" Yorganı yukarı çekerken ona hafif bir sesle soruyorum.

Kendini de örtmek için onları üzerine çekiyor. "Tabii ki hayır. Genelde oyun oynamayı sevmem. Ayrıca, sanırım ikimiz de ne olduğunı biliyoruz."

"Evet. Sana hayatının en güzel anlarını yaşattım."

Sıcak bir kahkaha patlattı. "Kesinlikle öyle yaptın."

"Belki senin de birkaç becerin ve yeteneğin vardır."

"Belki birkaç tane." Saçlarımı okşamak için eğildi. Beni kollarının arasına alsa hemen uzaklaştırdım ama sezgileri oldukça kuvvetli. Bunu denemez. "Ama kesinlikle onları ortaya çıkarıyorsun."

"Çünkü ben bir meydan okumayım. Daha önce de böyle dememiş miydin?"

"Evet. Öyle demiştim."

Loş odada ona bakıyorum. "Şimdi beni çözdüğünü düşünüyor musun, değil mi?"

Kısa süreli bir eğlence patlaması yaşadı. "Clarke, seninle ilgili bulmacayı çözmeye yaklaşamadım bile."

"Oh. Güzel." Ona gülümsüyorum. "O zaman aynı gemideyiz. Çünkü ben de seni çözemedim."

Bu mutlak gerçek ve Damian'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyor. Bir süre memnun bir sessizlik içinde uyukluyoruz. Belki bir saat kadar. Şu anda zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Tek bildiğim, sonunda yuvarlanıp üstüme çıktığı ve beni soluksuz öptüğü. Ondan sonra tekrar devam ediyoruz. Ben tekrar o özel duruma gelene kadar benimle dalga geçiyor ve okşuyor. Sonra üzerime iniyor ve parmakları ve ağzıyla beni birden fazla kez boşaltıyor.

Bunun kesinlikle tek taraflı olmasını istemediğimden, tekrar üzerine iniyorum ve bu sefer onu sonuna kadar alıyorum. Onu ağızıma aldığım için tamamen parçalanmasını izlemek çok heyecan verici. Biraz daha toparlandıktan sonra beni ellerimin ve dizlerimin üzerine koyuyor ve arkadan sikiyor. Bu pozisyon benim için gerçekten işe yarıyor. Kendimi zor tutana kadar tekrar tekrar boşalıyorum. Sonunda yorgun bir uykuya dalıyoruz, yarı birbirine dolanmış bir şekilde.

Zor ve uzun uyuyorum ve geç uyanıyorum.

Ben hiç geç uyanmam.

Tek tesellim, gözlerimi açıp güneşin doğduğunu ve yeni bir günün başladığını keşfettiğimde Damian'ın hâlâ uyuyor olması.

• • • • •

Bir saattir ayaktaydım ve çalışma masamda oturmuş bir kase mısır gevreğini bitiriyordum ki Damian içeri girdi, üzerinde pijama pantolonu vardı ama tişört giymemişti. Belki de artık onu çıplak gördüğüme göre, örtünme konusunda bu kadar dikkatli olmasına gerek olmadığına karar vermiştir.

Her zamanki gibi yürümüyor. Karıştırıyor bile olabilir. Gözleri ağır ve saçları dağınık.

Göz ucuyla baktığımda bana hafifçe kaşlarını çatıyor. "Eğer bana beşte kalktığını ve şimdiden saatlerce çalıştığını söylersen, yatağa geri döneceğim."

Kıkırdıyorum. "Daha kalkalı bir saat bile olmadı. Ben de uyuyakalmışım."

Başını sallıyor ama kendine bir fincan kahve doldurmaya odaklandığı için hemen cevap vermiyor. Birkaç yudum aldıktan sonra tezgâha yaslanıp iç geçiriyor. "Tanrım, kendimi bir savaşta savaşmış gibi hissediyorum."

"Gerçeği bilmek istiyorsan ben de. Seks yüzünden hiç bu kadar ağrımamıştı... uzun zamandır." Gerçek şu ki, hiç bu kadar ağrımış mıydım emin değilim, ama ona bu ego desteğini vermeye gerek yok.

Tezgâhtaki taburelerden birine oturabilmek için etrafımda dolaşıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Peki her şey hakkında nasıl hissediyorsun?"

"İyi hissediyorum." Mısır gevreği kâsemi bırakıp portakal suyumdan son yudumu alıyorum.

"Oldukça rahatlamış
görünüyorsun." "Neden
olmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Ertesi sabah pişmanlık duyuyor olabileceğini ve işlerin karışmasına nasıl izin verdiğin konusunda zihnini kurcalıyor olabileceğini düşündüm."

Gözlerimi deviriyorum. "Burada pişmanlık yok. İşlerin garipleşmesi ya da tuhaflaşması için de bir sebep yok. Eğer ikimiz de seks yapmak istiyorsak, neden yapmayalım? Dağınık olmak zorunda değil. Bu sadece anlaşmamızın getirilerinden biri, değil mi? Bunda dağınık bir şey yok."

Kupasını dudaklarına götürüyor, ama benim sözlerimle eli duruyor. Kupa dudaklarının hemen altında donup kaldı. Yüz ifadesi tamamen boş.

Bir an için yanlış bir şey söylediğimden endişelendim ama sonra kupasının kenarından gülümsedi. "Kesinlikle doğru. Tüm avantajlardan yararlanmamak için bir neden yok. Olması gereken de bu."

Rahatlayarak gülümsedim. "Güzel. O zaman endişelenecek bir şey yok.

Ve eğer söylemediysem, dün gece harika vakit geçirdim."

"Ben de öyle. Eğer bir daha bu avantajlardan yararlanmak istersen, bana haber ver yeter. Her gece hizmetinizdeyim."

Daha cazip bir teklif aldığımı sanmıyorum.

• • • • •

İKİMİZ DE GÜNÜ çalışarak geçiriyoruz ve Damian kütüphanede her zamankinden daha geç kalıyor. Bu beni endişelendirmiyor. Ne de olsa geç başladı ve benim de yapacak işlerim var.

Eve döndüğünde saat sekizi geçiyordu. Yemeğimi yemiş ve banyo yapıyordum ki koridordan selam verdiğini duyuyorum.

Sesinin boğukluğu beni heyecanlandırıyor ama banyodan çıkmadan önce bir şeyler düşünmek için kendimi zor tutuyorum.

Bana hizmetimde olduğunu söyledi. Anlaşmamızın faydalarından istediğim gece yararlanabileceğimi söyledi. Bu açıkça inisiyatifi bana bırakmak gibi görünüyor.

Yani bu gece tekrar seks yapmak istersem, gidip ona sorabilirim. Onu.

Bu mümkün o olacak düşünmek Ben aşırı istekli. Ya da çaresiz veya

Bir şeyler. Ama dünkü gibi nefes kesici bir geceden sonra tekrar seks yapmak istemek alışılmadık bir şey değil. Her kadın ister. Bu benim muhtaç olduğum anlamına gelmez.

Teklifini kabul etmezsem incinebilir ya da gücenebilir.

Bunu kesinlikle istemem.

Kendimi tatmin edecek şekilde bunu hallettikten sonra kurulanıp dantelli pembe bir önlük giyiyorum, dişlerimi fırçalayıp losyon sürdükten sonra odasına gidiyorum.

Kapıyı otuz saniyeden kısa bir sürede açıyor. Belli ki duştan yeni çıkmış, çünkü üzerinde havludan başka bir şey yok.

"Merhaba."

"Merhaba." Ağzının kenarları dayanılmaz bir şekilde yukarı kalktı.

"Geleceğini umuyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten."

"İşte buradayım."

Kenara çekildi. "Buna sevindim. İçeri girecek misin?" Evet.

Kesinlikle geleceğim.

Yedi

Sonraki iki hafta boyunca her gece yatmadan önce DAMIAN'IN ODASINA GİDİYORUM.

İlk birkaç günden sonra alışkanlık haline gelir. Doğal. Bütün gün güneşin batmasını, rahatlamak ve temizlenmek için banyo yapacağım ve sonra kapısını çalmak için koridorda yürüyeceğim zamanı dört gözle bekliyorum. Neredeyse yaramaz bir sır gibi geliyor. Karanlıkta yaptığım ve kimsenin bilmediği heyecan verici bir şey.

Her gece yatakta çılgınca vakit geçirdiğimizden değil. Bazen yapıyoruz, eğer ikimiz de havamızda ve enerjiksek. Ama bazen o yorgun oluyor, bazen de ben. Bazı geceler yorganın altında hızlı, sessiz bir misyoner seks turu yaparız. O asla bencil ya da düşüncesiz değildir. Her zaman en az bir kez orgazma ulaşmamı sağlar. Ama bütün gece çılgınca sevişmeye hazır olmadığımız geceler de oluyor.

O hızlı geceler bile harika. Beni doygun, mutlu ve... onaylanmış hissettiriyorlar. Gecenin ilerleyen saatlerinde bir kez daha sevişme havasında olmadığımız sürece geceyi onunla geçirmiyorum, bu yüzden gülümseyerek ve uyumaya hazır bir şekilde kendi odama dönüyorum.

Gerçekten güzel, harika bir iki hafta. Ve basit hissettiriyor çünkü yorganın altında birlikte geçirdiğimiz zaman dışında, hala kendi hayatlarımızı yaşıyoruz.

Bir Salı akşamı, ilk sevişmemizin üzerinden iki haftadan biraz fazla zaman geçmişken, saat altı buçukta işi bıraktım. On iki saatten fazladır işimin başındayım. Bu benim için alışılmadık bir şey değil, bunu her zaman yaparım. Ama hala beni cezbedecek bir şey bulamadım, bu yüzden bir şeyden diğerine atlayıp duruyorum. Sıkıldım, huzursuzum ve pek bir şey yapamıyorum.

Damian'ın odasına gitmeme sadece birkaç saat kaldı. Daha eve bile gelmedi. O da bütün gün çalışıyordu.

Bir kadeh şarapla kanepeye uzanıyorum ve akşam yemeği hakkında düşünmeye başlıyorum, mutfakta neler olduğunu ve teslimat için seçenekleri sıralıyorum. Bu süreçte fazla ilerlememiştim ki dairenin kapısının açıldığını duydum.

Damian evde. Saat tam altı kırk beş. Onu bu kadar erken gördüğüm için kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Selam Clarke," diyor oturma odasına girerken. Kot pantolon ve kiremit kırmızısı bir henley giymişti. Elinde paket servis kaplarına benzeyen plastik bir torba var.

"Selam. Bugün geç saate kadar çalışmadın mı?"

"Hayır. Sıkıldım ve yoruldum, o yüzden vazgeçtim. Yemek yedin mi?" Kanepede doğrulup boş şarap kadehimi elime alıyorum. "Hayır, yemedim.

hen

üz." "İstersen İtalyan yemeğim var."

Buna şaşırdım. Daha önce eve hiç yemek getirmemişti.

Ama yemek güzel kokuyor ve bu beni ne yiyeceğime karar vermek gibi sonu gelmez bir görevden kurtarıyor. Kaplara bakmak için acele ediyorum. "Bana yetecek kadar var mı?"

"Bir orduya yetecek kadar var. Ne isteyeceğinizi bilmiyordum, o yüzden çeşit çeşit aldım. Güzel bir şey görüyor musun?"

Gördüğüm her şey lezzetli görünüyor. Bir tabağı doldururken, kendimi ısınlanırken yakalıyorum.

Ben bir ısınlayıcı değilim. Cidden hiç ısınlanmam. Bana ne oldu gerçekten bilmiyorum.

Damian'ın bana küçük bakışlar attığını fark ettiğimde, yüz ifademi kontrol etmeye çalışıyorum. "Biraz önce prosecco açtım," diyorum ona, buzdolabına doğru başımı sallayarak. "Ya da daha erkeksi bir şey istiyorsan tezgahın üzerinde açabileceğin bir taksi var."

Prosecco'yu almak için uzanırken kıkırdıyor. "Bu iyi.

Birkaç baloncuğa dayanamayacak kadar maço bir pislik değilim."

"Hiç de maço bir pislik değilsin. Hem de *hiç*." Yemeklerle birlikte gelen yuvarlak zeytinli ekmeği dilimlerken omzumun üzerinden ona bakıyorum. "İnan bana. Maço pisliklerle tanıştım. Sen onlardan biri değilsin."

"Güzel." Şarap kadehini tutarken gülümsemesini bastırıyor gibi görünüyor. "Terasta yemek yemek ister misin? Güzel bir gece."

"Tamam. Olur." Asla terasta yemek yemem. Sevmediğimden değil ama çok fazla enerji harcıyormuş gibi geliyor. Ama istediği buysa itirazım yok. "Kulağa hoş geliyor."

Damian hem tabaklarımızı hem de şarabını etkileyici bir denge hareketiyle terasa taşıyor. Kendime onun eskiden bir

bir restoranda garson. Dilimlenmiş ekmek ve daha fazla prosecco ile sadece birkaç dakika arkasındayım, ama dışarı çıktığımda, büyük masadaki üç kasırga mumluğundaki mumları yaktı.

Manzaraya bakıyor ve tabağıımı hemen yanına koymuş, ben de oraya oturuyorum. Yılın son zamanları olduğu için güneş batmaya başladı bile. Hava serin ve sert ama rahatsız edici değil. Ortam o kadar şaşırtıcı derecede güzel ki, kendimi tekrar gülümserken buluyorum.

"Bu gerçekten çok güzel," diyor yere bıraktığım ekmekten bir dilim alarak. "Terası daha sık kullanmalıyız."

"Evet, sanırım bunu hiç düşünmedim. Bu iyi bir fikirdi. Yemek için de teşekkürler. Eğer istersen, ben-"

"Sakin buna cüret etme," diye homurdanıyor.

Yemeğin parasını hemen ödeme teklifimi geri çektim. Müşteri ben olduğum ve hizmeti o sağladığı için paylaştığımız yemeklerin parasını benim ödemem gerekiyormuş gibi geliyor ama yüz ifadesinden zorlarsam güceneceği anlaşılıyor ve bu yapmak isteyeceğim son şey.

Belli ki iyi bir şey yapmaya çalışıyordu.

"Sakin buna cüret etme," diye tekrarlıyorum, onun yaptığı gibi sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri çıkarmaya çalışarak.

Aldığı köpüklü şarap yudumunun üzerinden kaşları havaya kalkıyor. "Ben de yapabilir miyim diye bakıyorum. Çok göz korkutucu ama

tepeden. *Sakin cüret etme.* Bunu sevdim."

Şaşkın bir kahkaha patlatıyor, neredeyse prosecco'sunu tükürüyor.

Tepkisi beni gülünç derecede memnun ediyor, ben de raviolime başlarken aptal gibi gülümsüyorum.

Şimdi rahatlamış bir şekilde bana günümü soruyor, ben de ona gününü soruyorum, sonra yeni başladığım bir kitaptan bahsediyoruz ve bana arkadaşlarından birinin çıktığı tuhaf randevuyla ilgili komik bir hikâye anlatıyor, o kadar çok gülüyorum ki gözlerimden yaşlar akıyor.

Saatlerce terasta kalıyoruz. Sonra karşılıklı sessiz anlaşmayla, akşamı yatakta bitirmek için onun odasına gidiyoruz. Sorumluluğun bende olması için benimle dalga geçiyor.

Tereddüt etmeden, çaresizce inleyene kadar vücuduyla oynayarak harika zaman geçiriyorum. Sonra ona biniyorum, tekrar tekrar boşalana kadar utanmaz bir gayretle üzerinde zıplıyorum.

Çok tatmin edici ama yorucu bir seks turu. Daha sonra yanına çöküyorum, gözlerimi kapatıp vücudumun yumuşamasının ve serbest kalmasının tadını çıkarıyorum. Tesadüfen, hemen uykuya dalıyorum. Tamamen çıplaktım.

Bir saat sonra uyandım ve ne olduğunu anladım. Damian da uyuyordu. Onun yatağında kalmak istiyorum ama biz öyle yapmıyoruz, bu yüzden kendimi kaldırıp kendi odama gidiyorum ve yatağa düşüp tekrar uyuyorum.

• • • •

O AKŞAMDAN SONRA, çoğu gece akşam yemeğini birlikte yiyoruz. Genellikle mutfaktan bir şeyler hazırlıyoruz ama haftada birkaç kez bizim ya da diğerimiz eve dışarıdan yemek getiriyor.

Akşam yemeği daha güzel oluyor. Paylaşacak birinin olması. Bunun bilgisayarımın başında sandviç yemekten ne kadar daha keyifli olacağını fark etmemiştim.

Birlikte yemek yemeye başladıktan yaklaşık üç hafta sonra bir akşam Damian eve erken geldi ve benimle hızlı bir akşam yemeği yedi ama uzun kalamayacağını çünkü bir kafede arkadaşlarıyla buluşması gerektiğini söyledi. Doğum günlerinden biriymiş ve parti yerine sadece takılacaklarmış.

Bu konuda şikayet edecek değilim. İsteddiği zaman, istediği yere gidebilir. Ama yine de gecenin sadece küçük bir bölümünü onunla geçirebileceğim için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Ben olduğum için, bu hayal kırıklığının belli olmasına izin vermeyeceğim.

Tezgâhtaki taburelerde çorba ve ktır ekmek yiyoruz ve ona dışarı çıkmak isterse ortalığı toplayacağımı söylüyorum.

"Umarım arkadaşlarınla iyi vakit geçirirsin." Ses tonumda en ufak bir hüznün izi bile olmadığından eminim.

Daha önce geldiğinde taburelerin yanında yere bıraktığı heybesini almak için eğiliyor. "Sen de gelmek ister misin?"

Gözlerimi iki kez kırptıştırıyorum. "Ne?"

"Gelmek istiyor musun? Önemli bir şey değil. Gerçekten sadece bir kafede bir masada oturacağız. Yani istersen gelebilirsin." Gözlerime bakmıyor çünkü bir şey arıyormuş gibi çantasını karıştırıyor.

"Bilmiyorum. Arkadaşlarıyla geçirdiğin zamanı bölmek istemem."

"Rahatsız etmiyorum." Sonunda bana baktı. İfadesi mülayim ve açıklayıcı değil. "Eminim seninle tanışmak isterler. Umarım sakıncası yoktur ama onlara senin hakkındaki gerçeği söyledim. *Bizim hakkımızda*. Yani, müvekkilim olduğunu biliyorlar. Onlara yalan söylemek istemedim. Umarım sorun olmaz."

"Elbette sorun değil. Arkadaşlarına istediğin her şeyi anlatabilirsin. Ama birinin doğum günüyse beni orada istemeyeceklerdir."

Şimdi gülümsüyor. Daha doğal. "Ciddiyim Clarke. Aldırmazlar. Organize ya da resmi bir şey değil. İnsanlar gelir ve gider. Her zaman sevgililerini, arkadaşlarını ya da her neyse onu getirirler. Sen de gelmelisin. Bir süreliğine evden çıkmak iyi gelecek. Ama yeni bir şey denemekten korkuyorsan sorun değil."

Son iki cümlesinde hemen fark ettiğim hafif bir alay var. Ona kaşlarımı çatıyorum. Bu meydan okumayı kasıtlı olarak yaptığını bilsem de elimde olmadan karşılık veriyorum. "Evden çok çıkıyorum. Ve hiç korkmuyorum. İyi o zaman. Ben giderim."

Ağzının kenarları titriyor. "Güzel. Ayakkabılarını giy o zaman. Ve belki bir sütyen, tabii kızların serbestçe sallanmasına izin vermiyorsan. İkisi de benim için sorun değil."

"Benim kızlarım özgürce salınmaktan gayet mutlu! Ayrıca sütyen giymememden şikâyet ettiğini hiç duymadım."

"Şikâyet etmiyorum." Yanından geçip sütyen giymek için odama giderken beni yakaladı. Evde nadiren sütyen giyerim ama aslında evden sütyensiz çıkmayı da sevmem. Sonra beni hızlı bir öpücüğün içine çekti. Çekilirken tişörtümün üzerinden meme uçlarımdan birini okşuyor. "Eğer dünyanın geri kalanının vücudunun ne kadar nefis olduğunu görmesini istiyorsan, hiç durma ve yap."

Kucağından çekilirken homurdanıyormuş gibi yapıyorum ama ikimiz de bunun gerçek olmadığını biliyoruz.

• • • •

Biz geldiğimizde arkadaşları zaten kafedeydi ve bir köşedeki masanın etrafında oturuyorlardı. Orada sadece altı kişiler (ben saydım), yani korktuğum kadar kalabalık bir grup değiller. Yirmili yaşların ortalarından kırklı yaşlara kadar değişen bir yelpazede görünüyorlar. Çoğunun bir tür gösterişsiz akademik görünümü var, Damian'ın onları yüksek lisans okulundan tanıdığını öğrendiğimde bu doğrulanıyor.

Sadece biri İngilizce bölümünde. Diğerleri farklı disiplinlerden, artı bir adam muhasebeci ve bir felsefe doktora öğrencisinin erkek arkadaşı. Damian beni tanıştırdığında hepsi heyecanlanıyor. Belli ki onlara benden bahsetmiş. Kim olduğumu, ne iş yaptığımı ve onunla birlikte ne yaptığımızı biliyorlar. Hepsi bu kadar dost canlısı ve misafirperver olmasaydı kendimi garip hissederdim.

Aynı anda birden fazla isimle karşılaştığımda insanların isimlerini hatırlamakta pek iyi değilimdir. Deniyorum ama hatırladığım tek kişi, adı gibi muhteşem ve zarif olan Giselle. Benim yaşlarımda görünüyor ama onun dışında hiçbir ortak noktamız yok. Tarih alanında yüksek lisans yapıyor ve Damian onu Companions for Hire'a tavsiye etti, bu yüzden son bir yıldır orada çalışıyor. Koyu renk saçları, koyu renk gözleri, kusursuz zeytin rengi teni ve ince, zarif bir vücudu var. Günlük kıyafetler içinde bile bir şekilde göz alıcı görünebilen insanlardan biri. Tayt ve yumuşak bir kazak giyiyor - benimkinden çok farklı olmayan bir kıyafet - ama bir şekilde hala bir manken olabilecek gibi görünüyor.

En ufak bir ukalalığı yok, bu yüzden ondan hoşlanmamak benim için imkansız. Gülümsemesi sıcak ve güneşli ve beni tanımak için bariz bir çaba sarf ediyor, bana kolay sorular soruyor ve zaten arkadaşımış gibi davranıyor.

Sosyal bir insan değilim ve genellikle kalabalıklarda takılmayı sevmem. Ama kendimi bu insanlarla iyi vakit geçirirken buluyorum

Her neyse. Belli ki hepsi Damian'ı seviyor -ki bu beni gülünç derecede mutlu ediyor- ve beni de seviyor gibi görünüyorlar.

Giselle annemin yaklaşan düğününü sorduğunda onlara babamdan, onun bıyıklarından ve huysuz patronluğundan bahsediyorum. Hikaye anlatımında iyi bir iş çıkarmış olmalıyım ki sonunda hepsi kahkahalarla gülüyor. Damian'ın kolu sandalyemin arkasına gevşekçe sarkıyor ve diğerleri gibi yüksek sesle gülmese de onun da eğlenmeden titrediğini hissedebiliyorum.

Adını hatırlayamadığım adamlardan biri kravat boyalı bir gömlek giyiyor ve çenesinde bir ruh yaması var. Eğilip şöyle diyor: "Çok komiksin. Damian'ın senden bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı."

Sözleri beni o kadar şaşırtıyor ki, hareketsiz kalıyorum. Giselle'in adama masanın altından küçük bir tekme attığını fark ediyorum. Yüz ifadesinden bir şey anlayabilecek miyim diye Damian'a dönüyorum.

Vermiyor. Kaşlarını hafifçe kaldırıyor, soğuk, kendini beğenmiş ve açıklayıcı olmayan o mülayim, sorgulayıcı bakışıyla.

Belli ki derin duygularını saklayan bir adam değil. Ruh Yaması muhtemelen Damian'ın derisinin altına girmeye çalışıyor. Ya da Damian'ın beni müşterilerinin çoğundan daha çok sevdiğini kastediyor (ki sevdiğinden eminim).

Karmaşık ve endişe verici hissettirdiği için kafa karışıklığının geri kalanının üzerimden kaymasına izin veriyorum. Giselle annem hakkında bir soru sorduğu için bunu tekrar düşünecek zamanım olmuyor.

Gecenin geri kalanı kolay geçiyor. Eğlenceli. Gerçekten iyi vakit geçiriyorum. Ve Damian'ın tekrar arkadaşlarıyla takılmama izin verip vermeyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

• • • •

Ertesi haftanın PERŞEMBE günü kötü bir gün geçiriyorum ve başım ağrıyor.

Saat dörtte ibuprofen alıp kanepeye uzanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Damian eve gelene kadar daha iyi hissedeceğimi umuyorum.

Ondan geç kalacağını, bu yüzden akşam yemeğini beklememem gerektiğini söyleyen bir mesaj aldığımda saat neredeyse altı oluyor.

Harika. Sefil bir gün için mükemmel bir son. Ama iyi oldu. Baş ağrım geçmedi, bu yüzden rahat bir akşam yemeği yemek istemezdim.

ve yine de seks. Kendime bir sandviç yapıyorum ve bir şişe suyla zorla yiyorum. Sonra kendimi daha iyi hissetmekten vazgeçiyorum, duş alıyorum ve yatıyorum.

Saat çok erken ama umurumda değil. Bok gibi hissediyorum ve yarın yeniden başlamak istiyorum.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, muhtemelen bir saatten fazla olmamıştır.

-Girişte Damian'ın boğuk sesini duyduğumda. "Selam. Sonunda döndüm." Bir dakika sonra, "Clarke?" diye duydum.

Yaşam alanına girmiş ve orada olmadığımı görmüş olmalı. "Evde misin?" diye soruyor bir dakika sonra. Sesi Şimdi daha yakın.

"Evet. İçerideyim." Kapım her zaman olduğu gibi biraz aralık. Kapalıyken uyumayı sevmiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor kapı aralığından içeri girip beni yorganın altında yatarken ve ışıklar kapalıyken gördüğünde. "Saat çok erken."

"Biliyorum. Başım ağrıyor ve günü boş verdim."

Yatağa doğru yürüdü ve bana bakabilmek için kenarına oturdu. "Çok sık başın ağrımıyor, değil mi? Neden oldu?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen gerginlikten. Berbat bir gün geçirdim." Şaşkınlıkla son kelimelerde sesim biraz çatallaşıyor.

Elini uzatıp yüzüme dökülmüş saçlarımı düzeltiyor. Dokunuşu nazik. Çok iyi hissettiriyor. "Ne oldu?"

Sözsüz, mutsuz bir ses çıkarıyorum. Gerçekten bu konuya girmek istemiyorum.

"Hey." Eli yanağımı hafifçe okşamak için aşağı iniyor. "Ne oldu? Annene bir şey mi oldu?"

"Hayır. Hayır, hayır. Öyle bir şey olmadı. Önemli bir şey değil. Bu sabah Steve'le aptalca bir kavgaya tutuştuk, sonra da otoyolda lastiğimi patlattım."

"Ne oldu? Sen iyi misin?" Sesi yumuşak ve acildi.

"Evet, ben iyiyim. Önemli bir şey olmadığını söylemiştim. Sadece iki şey birden oldu ve sonra başım ağrımaya başladı ve bundan kurtulamıyorum ve bu sadece..." Yüzümü ondan çeviriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Kötü bir günden başka bir şey değil."

"Tamam." Devam etmeden önce düşünüyormuş gibi duraklıyor, "Tuvalete gideceğim, yiyecek bir şeyler alacağım ve sonra kıyafetlerimi değiştireceğim. Sonra geri geleceğim ve bana anlatabilirsin."

"Gerek yok-"

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Aspirin? Su?"

"Hayır. Gerçekten iyiyim. Geri gelmene gerek yok."

"On ya da on beş dakikaya gelirim." Ben daha fazla itiraz edemeden kapıdan çıktı.

Aslında gittiğine seviniyorum çünkü gözümde bir damla yaş akıyor. İyi bir nedeni yok. Bu aptalca. Mantıksız. Duygusallaşacak bir şey yok.

Ve burada olduğu için bu kadar sevinmemeliyim.

Neredeyse hiç vakit kaybetmeden döndü. Bir tişört ve pijama pantolon giymiş, elinde iki şişe su var. Biri onun için olmalı, çünkü diğerini komodinin üzerine koydu.

Sormadan yatağa tırmanıyor ve beni yolumdan çekerek başucuma oturuyor. Sonra başımı kucağına yerleştiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Ona bakmak için boynumu çevirmeye çalışıyorum.

ona.

"Sana kafa masajı yapacağım. Eğer gerginlikse baş ağrısı, yardımcı olabilir." "İhtiyacım yok-"

"Bana her zaman neye ihtiyacın olmadığını söylemeyi bırakıp arada sırada sana yardım etmeme izin verir misin?" diye soruyor kırpılmış, sabırsız bir sesle.

Bu ses tonu beni susturuyor. Gözlerimin yeniden dolduğunu hissettiriyor. "Tamam," diye mırıldanıyorum sonunda.

Arkamda rahatlıyor. Bir nefes verdiğini duyabiliyorum. Sonra başımı biraz hareket ettiriyor ve parmak uçlarını gevşek saçlarımdan arasından kafa derimin üzerinde kaydırıyor.

Sadece hafif bir dokunuş ama o kadar iyi hissettiriyor ki iç çekip gözlerimi kapatıyorum.

"İşte," diye mırıldanıyor bazen yatak odasında kullandığı o kalın ses tonuyla. "Bu daha iyi. Benimle sürekli kavga etmek zorunda değilsin."

"Ben-" İroniyi ben bile duyabildiğim için sözlerimi yarıda kesiyorum. "Özür dilerim."

Kıkırdıyor ve kafama daha fazla güçle bastırıyor, orada olduğunu bilmediğim tetik noktalarını buluyor. Bu beni inletiyor. "Şimdi bana neler olduğunu anlat. Steve'le yaptığın şu kavga neydi?"

"Aslında önemli bir şey değildi. Üstesinden gelmeyi düşündüğümüz bir proje hakkında aptalca bir şey. O yapmak istiyor ama ben istemiyorum. Sadece beni çekmiyor. Bu konuya nasıl girdiğimizi bile bilmiyorum ama birbirimize karşı gerçekten hırçındık ve normalde bunu yapmayız. Eminim üstesinden geliriz. Yarın onunla konuşurum. Ama bu beni biraz tedirgin etti. Bana inanmayacaksınız ama aslında çatışmayı sevmiyorum. Değer verdiğim insanlarla değil."

"Bu beni hiç şaşırtmadı. Dünyanı düzenli tutmayı seviyorsun ve çatışma dengeni bozabilir. Duygularını falan mı incitti?"

"Birazcık. Kasıtlı olarak değil. Sadece hayatımda hiçbir şey olmadığını, bu yüzden onun emrine amade olabileceğimi ima ediyordu. Bunu kastetmediğini biliyorum ama beni yanlış anladı."

"Hayatında bir şeyler olduğunu bilmesi gerekir. Olmasaydı bile, sırf o istedi diye her şeyi bırakabileceğin anlamına gelmezdi."

"Evet."

Sözleri beni daha iyi hissettiriyor. Ustaca dokunuşu da öyle. Kafatasımı acı verici bir mengeneyle kavrayan kaslar, o ovdukça ve bastırdıkça gevşemeye başlıyor.

"Peki arabana ne oldu?" diye soruyor bir dakikalık sessizlikten sonra.

"Lastik patladı. Eyaletler arası yolda neredeyse kontrolü kaybediyordum ve bankete çekmek zorunda kaldım. Her şey yolunda gitti. Ama beni korkuttu. Nasıl panik moduna girdiğini bilirsin. Sonra da tamiratla uğraşmak zorunda kaldım ve araba işleriyle uğraşmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Neden beni aramadın? Sana yardım etmek için gelirdim."

"İşini bölmek istemedim. Sorun değildi. Araba servisimi aradım ve lastiği değiştirmesi için birini gönderdiler. Beni üzen sadece bu işin zorluğuydu. Ve tamircilerle konuşmak her zaman

beni çaresiz hissettiriyor. Ya da başka bir şey. Neden bilmiyorum. Baş ağrım o zaman gerçekten kötüleşti."

"Beni aramalıydın." "Sana söyledim-"

"Bunu hallettiğini biliyorum ama en azından bana haber verebilirdin. Belki yardım edebilirdim. Sözümü kesmemiş olurdun."

Sesi neredeyse kırgın geliyor. Sanki aramamam onu rahatsız etmiş gibi. Boğazım düğümleniyor. "Ben sadece... Bütün bu karmaşayı senin kucağına atmak istemedim."

"Kucağımda bir karmaşa olması umurumda değil. Bir dahaki sefere bana haber ver."

Başımı salladım. Konuşamıyorum. Ağlamak üzere olduğumu anlamasına izin vermeden olmaz. Gözlerimi kapatıyorum ve baş ağrım neredeyse geçene kadar başıma ve boynuma masaj yapmasına izin veriyorum.

Gerçek şu ki ilk içgüdüüm onu aramaktı. Kavgadan sonra. Patlayan lastikten sonra. Ona söylemek istedim. Yardımını istedim. Beni daha iyi hissettirmesini istedim. Dürtülerime direndim çünkü yanlış hissediyordum.

Ama şimdi beni daha iyi hissettiriyor. Gözyaşlarımı görmesin diye gözlerimi kapalı tutuyorum. Ben gevşeyip uyumaya yaklaştıkça kadar masajını uzun süre sürdürüyor.

Sonra vücudumu yanıma uzanabileceği şekilde ayarlıyor. Yorganın altına giriyor ve beni kollarına çekiyor.

Bu şekilde uykuya dalıyorum, böylece gün başladığından çok daha iyi bitiyor.

• • • •

ÜÇ HAFTA SONRA annemin düğününün olduğu hafta sonuydu.

Damian ve ben Cuma öğleden sonra Charleston'a uçuyoruz ve prova ve akşam yemeğinden önce otelimize yerleşmek, duş almak ve giyinmek için yeterli zamanımız var.

Annemin tüm detaylarla ilgilenen bir düğün planlayıcısı var ve töreni ve tüm hafta sonunu basit tuttu, bu yüzden bu hafta özellikle stresli veya zor olmadı. Gerçekten mutlu görünüyordu. Heyecanlı. Buna sevindim.

Yarın hayatında ilk kez evlenecek olması çok garip.

Prova hızlı ve kolay olacak. Tek nedime ben olduğum ve babamın sağdııcı altmış yıllık en iyi arkadaşı olduğu için düğün küçük bir parti. Herhangi bir sorun yaşamadan yerlerimizi aldık ve prova yemeğini yiyeceğimiz restorana giderken herkes gülüyor ve rahattı.

Yemek de oldukça küçük. Sadece düğün ekibi, papaz, piyanist, babamın üç torunu ve onların kocaları ve Damian. Büyük bir masanın etrafında oturuyoruz. Annem çok mutlu görünüyor ve Damian bazen hissettiği gibi yapmacık hissettirmeden büyüleyici.

Kadeh kaldırma zamanı geldiğinde, kadeh kaldırmak için ayağa kalkmam gerektiğini biliyorum. Üç haftadır bir tane hazırlamıştım. Asla süslü bir şey yapmam ve herkesin böyle kadeh kaldırmaların kısa ve içten olmasını tercih ettiğini düşünüyorum.

İçtenlik konusunda iyi değilim ama neyse. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Beş yaşındayken bir cumartesi akşamı evden gizlice kaçıp sokağımızın aşağısındaki bir evin arka bahçesindeki büyük partiyi izlemeye gittiğimi anlatarak başlıyorum. Daha iyi görebilmek için bir ağaca tırmandım ve sonra çok yükseğe çıktım ve aşağı inmeye korktum.

Partideki bazı misafirlerden yardım istemek zorunda kaldım. Beni ikna etmeye çalıştılar ama korkudan felç olmuştum. Onlar da aşağı inip annemi krizden haberdar ettiler.

Gençliğimin bu utanç verici anını anlatırken tüm masa kahkahalara boğuluyor. Damian'ı beni izlerken yakaladım. Gülmüyordu. Gözleri yüzümü tarıyor, sanki orada hiç bilmediğim bir şey görmüş gibi.

Annemin beni ağaçtan indirebilmesinin tek yolu benimle birlikte ağaca tırmanmasıydı. Sonra bana dal dal nasıl ineceğimi gösterdi. Yere basarken ayak bileğini burktu ama neredeyse eve varana kadar bana haber vermedi.

Annemi incittiğimi düşündüğüm için ağlıyordum ki bana "Bir şey yok Mel. "Bir pastanın üstündeki krem şanti gibi.

Sundae. Dondurmaya ulaşabilmek için onu itiyorsun. İyi olana. Ve iyi olan şey, sana her zaman göz kulak olacağım. Küçük bir aile olabiliriz ama biz gerçeğiz, bu yüzden birbirimize göz kulak olacağız. Sonsuza kadar."

Bu kısa hikayenin tatlı ve hafif olmasını ve herkesin gülümseyerek ayrılmasını amaçlamıştım ama beklenmedik bir şekilde tıklandım. Bitirirken annemin gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünü gördüm. "Biz her zaman birbirimize göz kulak olduk. Ve ailesini kuracak başka birini bulduğu için çok mutluyum - ailemiz büyüyor. Ve bu. Elimizden geldiğince aileleri büyötmeye devam edelim."

Güzel bir kadeh kaldırmaydı. En azından alkışlardan ve masanın etrafındaki insanların yüz ifadelerinden anladığım kadarıyla. Anneme ve diğer herkese gülümsüyorum ama yerime otururken titriyorum.

Damian hiçbir şey söylemiyor. Bana bakmıyor bile, ki bu beni rahatlatıyor. Ama elini uzatıp boynumun arkasına doluyor. Bu onun normal kolu değil. Bu farklı bir şey. Koruyucu bir his. Rahatlatıcı. İhtiyacım varmış gibi.

Duygularımı kontrol edene kadar daha da titriyorum. Kimsenin - özellikle de annemin- şu anda nasıl hissettiğimi görmesini istemiyorum.

• • • • •

BİRKAÇ SAAT SONRA, Damian konuyu açmadan önce otel odasına dönmüştük.

Otelde diğer birçok şehir dışından gelen düğün misafiriyle birlikte kaldığımız için, büyük bir kral yatağı olan bir odayı paylaşıyoruz. Benim için sorun değil. İki aydan fazla bir süredir aynı yatağı paylaşıyoruz. Normalde ondan uzaklaşma ihtiyacı hissetmiyorum ve Damian da mahremiyetle ilgili herhangi bir endişesini hiç dile getirmedir.

Ama odaya girdiğimizde saat geç olmuştu ve ben yorgundum. Sessizlik ağır geliyor. Damian'ın düşünceleri olduğunu biliyorum. Yakında onları paylaşacağını da biliyorum. Ve ben onlara cevap verebilecek durumda mıyım bilmiyorum.

Duygularımı kontrol altına aldım ama hâlâ zar zor dizginlenebiliyorlar. Sanki en ufak bir itme beni uçurumun kenarına gönderecekmiş gibi.

Damian'ın beni itmemesi için dua ediyorum.

Koyu renk bir takım elbise giymiş ve ödöl törenindeki bir film yıldızı kadar yakışıklı ve zarif görünüyor. Ayakkabılarını çıkarıp kravatını gevşetiyor ve bana doğru bakıyor.

Boğazımı temizliyorum, küçük çantamı şifonyerin üzerine koyuyorum ve sonra dışarı bakmak için pencereye doğru yürüyorum. Görecek pek bir şey yok. Sadece Charleston şehir manzarası. Çoğunlukla Damian'dan başka bir şeye bakmak istiyorum. Birden kendi odam olmasını dilemeye başladım.

"Clarke."

Bu bir soru değil. Sessiz bir ifade. Şimdiye kadar soyadımı kullanmasına alışmıştım. Neredeyse her zaman öyle yapıyor. Ama yine de her seferinde dikkatimi çekiyor. Başka hiç kimse bana böyle seslenmez. Sadece o. Yüzümü ona dönüyorum.

"Bana söylemeyecek misin?" Kravatını tamamen çıkardı ve ceketini silkti. Yatağın kenarına oturdu. Neredeyse benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor.

"Neyi söylemeyeceğim?"

"Ne olduğunu biliyorsun. Bir sorun var. Kadeh kaldırdığından beri ağlamak üzeresin."

"Ağlamak üzere değilim." "Ağlamayacağım. Neden bilmiyorum çünkü bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Clarke."

"Adımı böyle söylemeyi kes." "Ne gibi?"

"Sanki seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi." Sesim çatlıyor ve bundan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum.*

"Beni biraz hayal kırıklığına uğrattın ama bu benimle ilgili değil. Kendim için endişelenmiyorum. Senin için endişeleniyorum."

"Endişelenecek bir şey yok." Kollarımı göğsüme sararken boğazımdan garip bir ses çıkıyor. Gerçekten parçalanmak üzereymişim gibi hissediyorum. Sanki kendimi bir arada tutmak zorundaymışım gibi.

Damian öne doğru eğiliyor. "Çok sıkı tutunuyorsun bebeğim. Tutuşunu ve canını ne kadar acıttığını görebiliyorum. Ama artık yalnızız. Bırakabilirsin."

Tekrar titremeye başladım. Kollarımı sıkıyorum. Şimdi daha aşağıdalar, karnımın etrafında. Bir yumruyu yutarken başımı iki yana sallıyorum.

Boğazımda öyle bir ağrı var ki. Nefesimi tuttuğumda ona dönüp bakıyorum.

"Neden beni hayal kırıklığına uğrattın?" Bu gerçek bir soru, sadece dikkat dağıtmak için değil.

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Kollarımın üst kısmını büyük, sıcak ellerinin arasına aldı. "Sence neden? Benimle yaşayacaksın. Benimle yemek yiyeceksin. Benimle tartışacaksın. Benimle konuşacaksın. Benimle seks yapacaksın. Neredeyse hayatını benimle paylaşacaksın. Ama yine de içeri girmeme izin vermiyorsun."

O kadar titriyorum ki dişlerim neredeyse takırdıyor. "İstiyorum," diye boğuluyorum.

"O zaman yap bebeğim. Beni içeri al. *Lütfen*."

Bunu yapan lütfen. Beni kırıyor. Gürültülü, dağınık hıçkırıklara boğuluyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Damian kabaca, beni göğsüne doğru çekiyor ve kollarını bana doluyor. "Her şey yolunda bebeğim. Ben yanıdayım. Sana sahibim."

Kendimle ilgili böyle bir şeyi daha önce hiç hayal etmemiştim ama tam da duymak istediğim şey bu. Bunu duymaya ihtiyacım var. Hissetmeye. Güçlü kollarını. Sağlam vücudunu. Tanıdık, yatıştırıcı sesi. Çocukluğumdan beri yaptığımı hatırlamadığım bir şekilde gömleğine ağlıyorum.

Hiçbir açıklama talep etmiyor. Gözyaşlarım bitene kadar birkaç dakika ağlamama izin veriyor. O zaman bile hala burnumu çekiyorum ve titriyorum. Dizlerim her an çökecekmiş gibi hissediyorum.

"İşemem lazım," diyorum.

Evet, bunu söylüyorum. Ağzımdan çıkan tek kelime bu.

Kuru bir kahkaha atıyor ve kollarını gevşetiyor. "Bu durumda, yoluna çıkmama izin verme."

Her şeye rağmen kıkırdadığımı duyuyorum. Yüzümü siliyorum ve ona gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Biliyor musun ne için. Hazır içerideyken yatmak için hazırlanacağım." Çantamdan sabahlığımı çıkarmak için yanına gidiyorum.

"Tamam. Ben de."

Banyoya gidip yüzümü yıkıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Genelde yatmadan önce banyo yaparım ya da duş alırım.

Bu gece enerji. Önlüğümü giydim ve odaya geri döndüm.

Damian'ın üzerinde pijama pantolonundan başka bir şey yoktu. Önümden geçip banyoya girmeden önce eğilip ağzımı hafifçe öpüyor.

Orada sadece birkaç dakika kalıyor. Sonra ışığı kapatıyor ve yanımdaki yatağa giriyor.

Bana elini uzattığında isteyerek uzanıyorum ama "Açıkçası bu gece seks yapmak istediğimden emin değilim" diyorum.

"Bunu biliyorum," diye hoyratça cevap veriyor. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Bence sen seks yapmayı gerçekten seven bir adamsın." Beni o kadar yakın tuttuğu için başka bir şey yapamadan yanına uzanıyorum. Bir kolumu beline doluyorum ve oradaki his hoşuma gidiyor. Samimi. Hassas.

Başını aşağı eğip saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Seninle seks yapmaktan gerçekten hoşlanıyorum. Ama bu, aletiyle etrafta dolanan azgın bir piç olduğum anlamına gelmiyor. Havanda olmadığını anlayabilirim."

"Tamam. Teşekkürler. Ve senin azgın bir piç olmadığını biliyorum. Yakınından bile geçmiyorsun."

Bunu takip eden sessizlik kısa sürer. Bekleyiş. Beklenti.

Eğer şimdi bir şey söylemezsem, soracak ve onu tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Boğazımı temizledikten sonra başlıyorum. "Önemli bir şey değil. Neden üzüldüğümle ilgili yani."

"Büyük olmasına gerek yok. Yine de duymak istiyorum." Bir elini yavaşça saçlarımda ve sırtımda gezdiriyor.

"Ben sadece... Bilmiyorum. Kadeh kaldırmak. Beni almak için ağaca tırmandığı o günü düşündüm. Ve uzun zamandır birbirimizin her şeyi olduğumuzu. Her zaman birbirimize göz kulak olduk. Ve şimdi... Şimdi..." Tekrar ağlayabilirim. Göğsümde yükseldiğini hissediyorum. Boğazımda.

"Şimdi farklı," diyor usulca. Eli hala sırtımın küçük kısmında.

"Evet. Ve böyle hissetmemin çok bencilce olduğunu biliyorum. Onu başkasıyla paylaşmak istememek. Çünkü onun mutlu olduğunu biliyorum. Ve babam. Yani, biraz otoriter ve eski kafalı ama

iyi görünüyor ve onu seviyor. Kız da onu seviyor. O kadar zor bir hayat yaşadktan sonra bunu hak ediyor. Ama sanki her şey değişiyormuş gibi hissediyorum. Sanki o benden alınıyor. Tüm hayatım onun etrafında şekillenmişken... onun etrafında..."

"Onunla ilgilenmek." Bu bir soru değil. Cevabı zaten biliyor. Beni ne zaman bu kadar iyi tanıdı bilmiyorum ama tanıyor. Dünyadaki herkesten daha iyi.

Dünyadaki herkesten.

Bu kişisel duygularımı paylaşabileceğim başka kimse yok, annem bile.

"Evet. Yani, benimle ilgilenmek için orada olmayacağını düşündüğümünden değil. Elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum. Ama artık onunla ilgilenemeyecekmişim gibi geliyor, bu da beni..."

"Elimde hiçbir şey yok."

Göğsüne doğru başımı salladım. "Evet."

"Ama bunun doğru olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" İfadesini kontrol etmek için başımı kaldırıyorum. Gözlerim alıştığı için yüzünün aynı anda hem yumuşak hem de ağırbaşlı olduğunu görebiliyorum.

"Bu doğru değil. Hayatında onunla ilgilenmekten çok daha fazlası var."

Tekrar koluna girip rahatlıyorum. "Evet, biliyorum. Sadece temel sarsılmış gibi hissediyorum. Sanki hayatım artık tam olarak bir araya gelemeyecekmiş gibi. Mantıksız olduğunu biliyorum ama böyle hissediyorum."

Bir süre sessiz kaldı. Tekrar saçlarımı okşuyor. "Her şey farklı olacak. Biri evlendiğinde, hep öyle olur."

"Biliyorum." Uzun bir iç geçirdim. "Biliyorum."

"Ama bu bir kayıp gibi hissettirmek zorunda değil. Ona hâlâ sahip olacaksın. Ve onun yerine hayatını şekillendireceğin başka şeyler olacak."

"Ne gibi?" Belki biraz kederli konuşuyorum. Gerçekten yardım edemem

o.

"Dehan gibi. Yeteneğin gibi. Senin için. Bir yere varacaksın

Size gerçekten ilham veren yeni bir proje ve kendinizi ona adayacaksınız. Yapacağını biliyorsun. Ve hayatında bundan daha fazlası var. Burada senden gerçekten hoşlanan ve seninle iş yapmak isteyen insanlar var.

Sen de onların ailesinin bir parçasısın. Steve ve diğer arkadaşların var. Senin..."

Gözleriyle buluşmak için başımı tekrar kaldırıyorum. "Neyim var?" Utangaç bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bana sahipsin."

Ağzım aptalca bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sana mı sahibim? Yeterli ücret karşılığında hizmet veren sahte kocam mı?"

Gülüyor ve beni öpmek için eğiliyor. "Evet. Kesinlikle. Başka kaç kadın böyle bir iddiada bulunabilir?"

Kıkırdarak ona sıkıca sarılıyorum. "Başka hiç kimse. Başka kimsenin bunu söyleyemeyeceğine bahse girerim."

"Yani bu da bir şeydir, değil mi? Hayatında çok şey var ve daha fazlasını istiyorsan, bunun üzerinde çalışabiliriz." Kısa, gırtlaktan bir ses çıkarır ve tekrar söyler. "Bunun üzerinde çalışabilirsin. Değişeceğini biliyorum ama değişim kötü olmak zorunda değil. Annen yetişkin bir kadın. Ve gerçek şu ki, her zaman senin ona baktığın gibi bakmana ihtiyacı olmadı. Onu sevebilir ve yine de gitmesine izin verebilirsin."

Bana doğruyu söylediğini bildiğim için başımı sallıyorum. Hissetmesem bile bunu biliyordum çünkü Steve ve terapistim de bana defalarca aynı şeyi söylemişti. "Bazı şeylerin peşini bırakmayı sevmiyorum," diye itiraf ediyorum kısık bir sesle.

Dudaklarımı tekrar öpüyor. Sonra elmacık kemiklerimden birini. Sonra kulağımın hemen üstündeki bir noktayı. "Sevmediğini biliyorum bebeğim. Ama bazen başka seçeneğimiz olmuyor. Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız."

"Evet." Onu takdir ettiğimi göstermek için boynuna sarılıyorum. Böyle şeyleri kelimelere dökmekte pek iyi değilimdir. "Haklısın. Deneyeceğim. Ve şimdi daha iyi hissediyorum."

"Güzel."

"Ama hâlâ seks için hazır olduğumdan emin değilim."

"Bunu aradığımı mı düşünüyorsun?" Sesinde bir kaş çatma var.

"Hayır. Biraz yorgun görünüyorsun."

"Yorgunum."

"Ben de. Kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkürler."

Şimdi gülümsüyor. Yüzüne bakmasam da bunu biliyorum. "Yeterli ücret karşılığında hizmet veren sahte bir koca başka ne içindir?"

Sekiz

ANNEM, babamla birlikte gittikleri kilisede evleniyor ve ertesi gün ben de onunla birlikte giyinme odasındayım, hazırlanmasına yardım ediyorum.

Dantel kollu ve düz kesim, sade, soluk gri bir elbise giyiyor. Ben onun tek refakatçisiyim ve bana istediğim her şeyi giyebileceğimi söyledi, ben de vücudumu düzleştiren şık hatlara sahip gümüşü mavi bir kokteyl elbisesi seçtim. Neredeyse hiç elbise giymediğim için bu kıyafetin içinde kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Ama annem bana muhteşem görüldüğümü söylüyor ve aynaya her bakışım bu iddiayı doğruluyor.

İyi görünüyorum. Zarif, kadınsı ve ihtiyatlı bir şekilde şehvetli. Damian'ın beni gördüğünde ne düşüneceğini merak ediyorum, ama sonra bu düşünceyi hemen bir kenara itiyorum, çünkü bunun bir yararı olmayacak.

"Sanırım hazırız," diyor annem, boy aynasına bakıp sırtını kontrol etmek için arkasını dönerek. "Yarım saat erken."

Gülüyorum. "Sanırım hayatımızın hikayesi."

"Çok doğru." Bana gülümsüyor, sonra uzanıp yanağımı okşuyor, ikimiz de dokunaklı insanlar olmadığımız için bu jest beni şaşırtıyor. "Senin adına gerçekten çok mutluyum, tatlım."

"Bugün bunu sana söylemesi gereken kişi ben değil miyim?"

"Olabilir. Ama ben heyecanlıyım. Kendim için olduğu kadar senin için de heyecanlıyım. Sanki ikimiz de... ilerliyoruz."

"Bence bunca yıldır kendimiz için oldukça iyi şeyler yaptık."

"Evet. Öyle. Ama hep bana tutunuyormuşsun gibi hissettim. Sanki ben senin üzerinde bir sorumluluk yüküymüşüm gibi."
_"

"Anne! Hayatta olmaz, anne. Bunu aklından bile geçirme. Asla öyle olmadı." Sertçe yutkunuyorum, yüzüm hafifçe buruşuyor. "Biz bir aileyiz. Birbirimize göz kulak oluruz."

Bir an için ağlayacakmış gibi görünüyor ama ağlamıyor (mükemmel makyajı için iyi bir şey). "Ve her zaman da öyle olacak. Ama ben

Seninle ilgilenen başka insanlar olsun istiyorum. Damian'ın o kişi olmasını umuyordum."

Sesindeki bir şey beni ürkütüyor. Güzel beyaz gül buketimle oynuyordum, ama şimdi ona bakmak için başımı geriye atıyorum. "Ne demek umuyordum?"

"Bilmiyorum. O harika bir adam. Ve sana taptığı çok açık. Seni birlikte hayal ettiğim kişi değil, ama gerçekten işe yarıyor gibi görünüyor. Ama... Bilmiyorum..."

Ellerim birbirine sıkıca kenetlenmiş, hareketsiz bekliyorum. Soğumuş ve nemlenmişlerdi.

"Hâlâ ona karşı kendini tutuyormuşsun gibi geliyor. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama düşünüyorum. Ve bu beni endişelendiriyor. İkinizin arasında gerçekten her şey yolunda mı?"

"Evet. Evet, tabii ki."

"Ona karşı kendini tutma, Mel. Hayatımızın çoğunu birbirimizden başka güvenecek kimsemiz olmadan yaşadıktan sonra güvenmenin zor olduğunu biliyorum, ama buna değer. Söz veriyorum buna değer. Bu yüzden ona karşı kendini tutma."

Bir an için kendimden nefret ettim. Kendimden *nefret ediyorum*. Çünkü şimdi bile, onun için çok önemli olan bu günde, annemin yüzüne karşı yalan söylemek zorunda kalıyorum. Kendimi çocukken şeker çalıp sonra da yalan söylediğim zamanki kadar suçlu hissediyorum. Bu yanlış. Hepsini yanlış. Ama yalanın içine hapsolmuş durumdayım ve kurtulamıyorum.

Şu anda, düşününden yarım saat önce ona gerçeği söyleyemem. Bütün günü mahvetmekten bahsediyorum.

Bu yüzden yutkunmayı, başımı sallamayı ve ona titrek bir gülümseme vermeyi başarıyorum.

Belki de duygularıma yenik düştüğümü düşünür. "Deniyorum."

Bana sarılmak için yanıma geliyor, elbiselerimizin kırıışması ihtimalini umursamadığı belli. "Güzel. O zaman denemeye devam et. O buna değer. Artık iyileri kötülerden ayırt edebilecek yaşıyım ve o kesinlikle iyilerden biri."

Ben de öyle düşünüyorum. Aslında, öyle olduğunu biliyorum. Ama Damian'la ilişkim onun düşündüğü gibi değil.

Saçımı ve makyajımı tekrar kontrol ederken kendimi hem aptal hem de ahmak gibi hissediyorum.

Bir gün anneme gerçeği söyleyeceğim. Anlatmak zorundayım. Aramızdaki bu yalanla yaşayamam, aslında onu sevdiğim için yapmış olsam bile.

Ama bugün o gün değil.

• • • •

DÜĞÜN TÖRENİ kısa, gösterişli ve güzeldir ve tüm konuklar resepsiyon için lüks bir otelin büyük balo salonuna giderler.

Küçük bir düğün partisi ve basit bir planlama olmasına rağmen, babam ve annem çok sayıda konuk davet etmişlerdi. İkisi de hayatları boyunca Charleston'da yaşamışlar. Yıllar boyunca pek çok arkadaş edinmişler ve kimseyi dışarıda bırakmak istememişler.

Bu yüzden balo salonu sohbet ve kahkahalarla dolu ve gürültülü. Tabaklı bir akşam yemeği yerine ağır ordövrler var, bu yüzden insanlar etrafta dolaşüyor, yemek yiyor ve konuşuyor, ta ki Pop'un sağdııcı kadeh kaldırmak için herkesi bir araya getirene kadar.

Damian hep yanımdaydı ama kadeh kaldırmalar başladığında tuvalete gitmek için ayrıldı. Bugün çok kısa ve genel bir konuşma yapacağım. Bu kadar insanın olduğu bir odada kalbimi açmamın imkanı yok. Babam kadeh kaldırmak için ayağa kalkana kadar herkes kendi kadehini kısa tutuyor.

Damian'ın boş koltuğunun yanındaki masada otururken Pop, "Gelebildiğinize sevindim. Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bunu hak etmedim. Bir sürü hata yaptım. Sevdiğim insanlara bok gibi davrandım çünkü kontrolün bende olmamasından korkuyordum." Bunun üzerine alçak sesle bir mırıltı duyuldu ve kendi küfürüne şaşırmış görünüyordu. "Özür dilerim tatlım," diyor anneme eğilerek, o da sadece gülüyor. "Her neyse, yaptım. Ama Tanrı hak etmediğimizde bile ikinci bir şans verir ve ben benimkini boşa harcamayacağım. Bu yüzden Gloria'nın şerefine - benim ikinci şansım. Ve ben buraya gelene kadar bana katlanan torunlarıma."

Kimsenin babamdan bu sözleri beklemediği açık. Ben bile onun samimi itiraflara ya da içten sevgiye yatkın olmadığını biliyorum. Torunları belli ki şaşırmış ve duygulanmış. Sam gözündeki bir damla yaş siler. Chelsea yüzünü kısa bir süreliğine kocasının

omuz. Trevor, Melissa'nın masadaki elini tutmak için uzanıyor.

Garip bir şekilde titriyorum, sanki bedenimi terk etmeye ve kendimi yukarıdan görmeye başlıyorum.

Açıkça

görüyorum.

Gerçek beni.

Keşke Damian yanımda olsaydı da bana sarılabilseydi ya da elimi tutabilseydi ama burada değil. Eminim banyoda işi bitmiştir. Muhtemelen bir kapı aralığında duruyor, insanlar konuşurken ön tarafa geçip olay çıkarmak istemiyor.

Pop'un kadeh kaldırışına gelen alkışlar dindiğinde, sert bir sesle, "Şimdi gidin keyfinize bakın. Biraz dans ve içki olacak. Dışarıdaki tüm Baptistler için üzgünüm."

Bu kahkahalarla karşılandı. Benim de bir parçam gülmek istiyor. Ama hâlâ kendimi tuhaf hissediyorum. Dengesiz. Donmuş gibiyim.

Damian'ı bulmak için etrafıma bakıyorum ama onu hâlâ göremiyorum. Hangi cehennemde o? Şu anda ona ihtiyacım var.

Birkaç dakika sonra Damian yerine Melissa Grayson gelir ve onun sandalyesine oturur. "Hey, her şey yolunda mı?" Alaca yeşil elbisesi içinde çok güzel görünüyor, saçlarını geriye doğru taramış.

"Ne oldu? Oh evet, iyiyim. Sadece Damian'ı arıyordum."

"Sanırım onu yaşlı Bayan Pennyworth tarafından tuzağa düşürülmüş olarak gördüm. Durmadan konuşuyor."

"Oh. Tamam." Ortadan kaybolmak için iyi bir nedeni olması içimi rahatlattı. Ve sonuçta, ben tek başıma iyiyim. "Babamın yaptığı kadeh kaldırma harikaydı."

Melissa usulca gülüyor, gözleri çocukken anne ve babası öldüğünden beri onu büyüten yaşlı adama dönüyor. "Evet. Buna gerçekten inanamıyorum. Son birkaç yılda çok değişti. Onu eskiden olduğu gibi tanıyamazsın."

"Şimdi harika görünüyor. Annemin onunla mutlu olduğunu biliyorum."

"O da annemle mutlu. Onu bir daha gerçekten mutlu göreceğimi sanmıyordum." Alaycı bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor. "Şimdi itiraf etmek aptalca geliyor ama seninle tanıştığımızda hepimiz gerçekten endişeliydik."

"Benim için mi endişelendiniz?"

"Hayır, hayır. Senin yüzünden değil. Ama onun yüzünden. Gerçekten kontrolcüydü ve yaptığı şeylerden biri de evlenmemiz için bize baskı yapmaktı. Bunu hepimize farklı şekillerde yaptı."

"Ah. Evet. İlk tanıştığımızda bundan bahsetmiştin." Karnımdaki o garip kırıltılar şiddetlendi. Midemi bulandırmaya başladılar.

"Sanırım öyle yaptık. Aynı şeyi sana da yapacağından çok korkuyorduk, bu yüzden senin çoktan nişanlanmış olmana çok sevindik. Ama şimdi her şey hakkında kendimi aptal gibi hissediyorum. Babam değişti. Gerçekten sana bunu yapmayacağını düşünüyorum, bu yüzden Damian'a sahip olup olmaman önemli değil."

Melissa belli ki nazik olmaya çalışıyor. Hakiki. Benimle bağ kurmaya. Bunu takdir ediyorum. *Ona* minnettarım. Ama içimdeki o gümbürtü beni ezmeye başlıyor.

Bir an için nefes alamıyorum. Düzensiz bir nefes alıyorum ve sırtımı dikleştiriyorum. "Evet. Evet. Bu iyi."

Bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Evet. İyiyim. Özür dilerim. Sanırım tuvalete gitsem iyi olacak. Çok içtim."

"Tabii. Seni sonra kontrol ederim." Küçük bir dostluk jestiyle koluma hafifçe dokunuyor ve ben kalkarken o da kalkıyor. "Belki oraya döndüğünde zavallı Damian'ı kurtarabilirsin."

Damian'ı kurtarmayacağım. Şu anda onunla konuşmaya korkuyorum. Balo salonunda aceleyle ilerliyorum, yan taraftaki kapılara ulaşana kadar birbirine karışan konuk kümeleri arasında manevralar yapıyorum.

Aslında kullanmam gerekmediği için tuvaleti geçerek koridorda ilerliyorum. Sadece bir dakikalığına uzaklaşmam gerekiyor ki düşünebileyim. Nefes almak için.

Rahatlamak için, kullanılmayan küçük bir konferans odası görüyorum. Boştu. Işıkları açıyorum, kapıyı kapatıyorum ve maraton koşmuş gibi nefes nefese kalarak kapının önüne yığılıyorum.

Şu anda bana ne olduğundan bile emin değilim ama soğuk terler döküyorum ve göğsüm acıyla çarpıyor.

Kapıya hafifçe vurulduğunda, boğuk bir çığlık atarak kapıdan uzaklaşıyorum.

"Clarke? İy i misin?" Damian'ın sesi. Ŗu anda kapı tarafından boğuklaştırılmış olsa da onu her yerde tanıyabilirim.

Cevap vermeye çalışıyorum ama sesimi duyuramıyorum. "Bebeğim? İçeri geliyorum."

Kapı açıldı.

Dün gece olduğu kadar iyi görünüyor ama bugün farklı bir takım elbise giymiş. O kadar yakışıklı, seksi ve kibar ki birdenbire bu adamla ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim kalmadı.

Ben ona ait değilim. Hiçbir zaman da olmadım. Hava emmeye çalışırken boğazım gıcırıyor.

Yüzü endişeyle buruşuyor. Kapıyı kapattı ve bana doğru yürüdü. "Bebeğim, sorun ne? Konuş benimle."

Denedim. Gerçekten deniyorum. Hiçbir kelime çıkaramıyorum. Zar zor nefes alabiliyorum.

Yüzümü aceleyle taradıktan sonra bir kolunu bana doladı ve saçlarımı geriye doğru okşadı. "Tamam, bebeğim. Görünüşe göre panik atak geçiriyorsun. Sorun yok. İy i olacaksın. Sığ nefes al. Kısa, sığ nefesler."

Belime kadar eğildim. Beni ayakta tutan tek şey onun kolları. Görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bebeğim, hayır. Hayır, hayır, hayır. Ne diyorsam onu yap. Sesimi dinle. Kısa, sığ nefesler. Bunun gibi." Havayı üflüyor ve ben de onu takip ediyorum. "İşte böyle. Aynen böyle. İy i olacaksın."

Gözlerim açılmaya başlayana kadar eğilip hızlı ve sığ nefes alıyorum. Sanki beni bir arada tutan tek şey onun güçlü kolu ve yatıştırıcı sesiymiş gibi hissediyorum. Sonunda doğrulabildiğimde gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve burnum akıyor. "Artık iyiyim."

Damian gitmeme izin vermiyor. Kolunu sıkıyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Titriyorum ve göğsüne doğru kokluyorum, belli belirsiz bunun bir alışkanlık olup olmayacağını merak ediyorum. Her zaman darmadağın olacaksam ve yardım etmek için orada olmasını umacaksam.

Daha önce hiç böyle olmamıştım.

"Güzel takım elbiseni sümüklü hale getirdim," diyorum sonunda, uzaklaşarak.

Kuru bir of çekti. "Yaşayacaktır." Mavi-yeş il gözleri keskin ve dikkatli.

Bir açıklama bekliyor, o yüzden ben de ona bir açıklama yapmalıyım.

"I..." Boğazımı temizliyorum ve gözlerimi siliyorum. "Gerçekten ne olduğunu bilmiyorum." Yakınımda bir sandalye var, can simidi gibi, ben de onu alıyorum.

Damian başka bir sandalyeyi duvardan çekip benimkinin yanına koyuyor, böylece o da oturabiliyor. "Yeterince adil. Anlamak için elinden geleni yap. Dün geceyle aynı şey miydi?"

Bir yanım konuşmak istemiyor. Benden açıklama yapmamı beklediği için ona kızıyor. Ama bu bütünün küçük bir parçası. Geri kalanım ona güveniyor, bu konuda bile.

Ben de başladım. "Hayır. Bugün kendimi iyi hissediyordum. Annemle güzel bir konuşma yaptım. Belki hâlâ biraz... kayıp hissediyorum ama gerçekten daha iyiydim."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bugün mutlu görüldüğünü düşünmüştüm." Ellerimden birini tutmak için uzandı.

"Öyleydin. Yani, öyle olduğumu sanıyordum. Ama sonra Pop kadeh kaldırdı."

Damian'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Bunu duydum. Çenesini kapatmayan o tatlı yaşlı kadın tarafından tuzağa düşürülmüştüm ama kadeh kaldırışını duydum. İyi bir şey olduğunu düşündüm."

"Öyleydi. Ama bu bana şunu kanıtlıyor gibiydi... o... o artık düzgün bir adam ve muhtemelen ben bekarken işleri zorlaştırmazdı. Ve sonra tabutun çivisi Melissa'nın gelip aynı şeyi söylemesiydi. Bu konuda endişelenmesinin bile aptalca olduğunu söyledi."

Damian düşünceli bir şekilde dinliyordu. Anlamaya başladığı anı görüyorum. Dudakları aralandı. "Ah. Anladım. Bütün bu sahte evlilik olayını yapmana hiç gerek yoktu."

"Doğru." Gözlerimi indirip kenetlenmiş ellerimize bakıyorum. "Ve ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Ne kadar aptalca. Steve bunun aşırı bir tepki olduğunu söyleyip duruyordu. Sen de bana aynı şeyi söyledin. Hatta bu fikri bir iki kez ben de işledim. Ama annemle aramı düzeltmenin tek yolunun bu olduğuna inanmıştım. Ve şimdi... şimdi yanıldığımı biliyorum. Aptallık ettim. Ve tüm bunları bir hiç uğruna yaptım."

Damian elini yavaşça geri çekti. "Anlıyorum."

"Neden panik atak geçirdiğimi bilmiyorum," diye geveliyorum. "Daha önce sadece Steve ve ben satmadan hemen önce panik atak geçirmiştik. Bunun aynı şey olduğunu düşünmedim."

"Belki de aynıdır. Bir bakıma. Kontrolü bırakmak."

Gözlerim yukarı fırlıyor ama yüz ifadesi hiç okunmuyor. "Belki de. Sadece bu kadar aptal hissetmeye dayanamıyorum. Yani, ne düşünüyordum ki? Sahte bir koca tutmak..." Başımı sallıyorum, tüm vücudumu saran, tenimi kızartan ve gözlerimi bulanıklaştıran utanç dalgasını işliyorum. "Aklımı kaçırmış olmalıyım."

Başını sallıyor ve saçıma küçük bir fiske vuruyor. "Hayır. Sen de hepimiz gibi insansın. Hepimiz bazen aptalca şeyler yaparız. Ve eminim ki senin kaynaklarına sahip olan başka birçok insan da sahte kocalar tutuyor olurdu."

Buna kıkırdadım. Sonra duramadım. Kahkahadan boğuluyorum, alnım neredeyse dizlerime değene kadar eğiliyorum.

Sonunda gözleriyle buluşmak için boynumu yukarı kaldırıyorum.

"Sen aptal değilsin." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Herkesin bazen aptal olduğunu söylemiştin. Senin aptal olduğunu hiç görmedim." Doğrudum, kendimi çok daha iyi hissediyordum. Kendimi daha iyi. Damian'ın beni nasıl her zaman merkezime geri çekebildiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Şimdiye kadar aptalca ne yaptın?"

"Ah lütfen. Çoğunlukla iyi kararlarla dolu bir yaşamda gereksiz yere aşırı kontrolcü bir şey yaptın. Ben senden çok daha aptalca davrandım."

"Gerçekten mi? Nasıl? Ne zaman?"

Başını sallıyor, gözlerimle tam olarak buluşmuyor. "Önemli değil. Bana güvenebilirsin. Daha iyisini bildiğim halde beni incitecek şeyler yaptım. Ben daha iyi *biliyordum*. Ve kendime engel olamadım."

Merak ve garip bir heyecanla, "Ne gibi şeyler?" diye soruyorum. Anlat bana." "Hayır."

"Bu çok kaba. Benimle bu şekilde alay etmek."

"Sert."

Kaşlarımı çatıyorum ve göğsüne küçük bir şaplak atıyorum. "Ben sana söyledim." "Söyler miydin?"

"Tabii ki yaparım. Az önce senin önünde panik atak geçirdim ve neden olduğunu anlatmana izin verdim. Bunu yapacağımı mı sanıyorsun?"

dünyada başka biriyle?"

Şimdi dudaklarında küçük bir gülümseme var. Sanki eski bir arkadaş gibi. "Belki de hayır."

"Kesinlikle hayır. Aslında, gerçeği bilmek istiyorsan, kendimi içine soktuğum bu aptalca fiyaskonun tek iyi yanı seni tanımış olmam. Bunu kaçırmak istemezdim."

Gözleri aniden sıcak, zengin ve karşı konulmaz bir şekilde parlıyor. "Bu doğru mu?" diye soruyor, sesi biraz kalın.

"Doğru."

"Güzel. Çünkü senin sahte kocan olma fırsatını hiçbir şey için kaçırmak istemezdim."

Aptalca bir kıkırdama atıyorum ve kollarımı ortama doğru sarıyorum. Sonra tekrar odanın kapısına bakıyorum. "Sanırım geri dönsek iyi olacak. Şimdi daha iyi hissediyorum. Nerede olduğumuzu merak ediyor olabilirler."

Ben söylediğimde Damian ayağa kalkıyor ama ben kapıya doğru ilerleyemeden beni tutuyor. Beni hiç uyarmadan duvara yaslayıp derin ve sert bir şekilde öptüğünde şok oldum ve nefesim kesildi.

Hemen karşılık veriyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve ağzım onun diline açılıyor. Sıcak, sert, acil ve tutkulu... Vücudum ve kalbim aşırı yükleniyor. Kanım zonkluyor. Başım zonkluyor. Meme uçlarım sıkılaşıırken omurgam derinden kavisler çiziyor.

Kucaklaşma normalden farklı hissettiriyor ve nedenini anlayacak kadar net düşünemiyorum. Bu sadece fiziksel bir uyarılma değil, zaten kalçalarımın arası ağrıyor. Uçuyormuşum gibi hissediyorum. Sanki ayaklarım sağlam zeminde değil. Sanki beni yerde tutan tek şey Damian'ı çaresizce kavramamış gibi.

Elleri vücudumun her yerinde geziniyor, elbisemin eteğini yukarı doğru itiyor. Ve o zaman aklıma daha önce benimle hiç ilişkiye girmediği geliyor. Beni öptü ama seks için ilk hamleyi yapmadı. Bir kere bile. Hep beni bekledi.

Ama bunu o başlattı ve bu kesinlikle seks. Belki de bu yüzden farklı hissettiriyor. Derin, muhtaç ve gerçek.

Sonunda öpüşmeyi kestiğinde, bu sadece boynumu kemirmek içindi.

Tekrar doğruluyorum ve dişleriyle boğazımdaki nabzı yoklarken yüksek sesle nefes alıyorum. "Damian!"

"Evet, bebeğim." Elleri şimdi eteğimin altında. Avuçlarından biriyle popomu kavıyor. Sözleri yumuşak ve çakıllı bir şekilde tenime değiyor. "Evet."

Tırnaklarımı ceketinin arkasına geçiriyorum. "Damian, lütfen. İhtiyacım var. İhtiyacım var..."

"Evet." Başını kaldırıp ağzımı öpüyor, çekilirken alt dudağımı dişleriyle hafifçe çekiştiriyor. "Söyle."

"Lütfen." Yanıyorum. Patlamak üzereyim. Nasıl bu kadar çabuk oldu hiçbir fikrim yok. "Sana... ihtiyacım var."

"Evet. Söyle." O da en az benim kadar tahrik olmuş durumda. Vücudu o kadar gergin ki neredeyse titriyor ve pantolonunun önündeki sert çıkıntıya karşı kendimi tutamıyorum.

Bir eliyle külotumu aşağı çekerken küçük bir hıçkırık çıkarıyorum. "Sana ihtiyacım var... sana..."

"Söyle." Pantolonunu çıkarmaya çalışıyor. İç çamaşırından ereksiyonunu çıkarıyor.

"Beni becermeni istiyorum," diye sert bir fısıltıyla kulağına doğru patladım.

Gırtlaktan onaylar gibi bir ses çıkarıyor. Bacaklarımı ayırıyor ve dizlerini bükmeden önce kalçalarını duvardan uzaklaştırıyor, kendini girişime hizalıyor ve aynı anda içeri ve yukarı itiyor.

İçime girerken usulca, kırık bir şekilde haykırıyorum. Bu tam olarak istediğim şey. İhtiyacım olan şey. Beni duvara yaslayıp sikerken bacaklarımı ona sıkıca sarıyorum.

Hiç rahat değil. Hem de hiç. Sırtım ağrıyor. Kürek kemiklerim acıyor. Tenim sıcak ve çaba sarf etmekten nemli. Ve uyarılmanın baskısı beni tüketmekle tehdit ediyor.

"Sert!" Kalçalarımı pompalamaya çalışıyorum ama pozisyonum çoğunlukla çaresiz. İkimizin de vücudunun kontrolü tamamen onda. "Lütfen, Damian. Sert. Ve hızlı."

Hızı arttıkça başka bir hırıltılı ses çıkarıyor. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve ne zaman gözleriyle karşılaştıysam, vahşi sahipleniciliğiyle neredeyse dehşet verici oluyorlar.

Serbest kalmaya doğru ilerlerken ikimiz de hayvanlar gibi homurdanıyoruz. Oraya ilk ben varıyorum, çok yüksek sesle ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. O da zafer çığlıklarını boynumun kıvrımlarında boğuyor. Ben onu kollarım ve bacaklarımla sıkıca tutarken vücudu doruk noktasında titriyor.

Ve o benim. O anda, ben ne kadar onunsam o da o kadar benim.

Prezervatif kullanmadık. Kendime geldiğimde fark ettiğim ilk şey bu. Bacaklarımın arası hem onun hem de benim sıvılarımdan dolayı ıslak ve dağınık. Nefesimi tutarken ciğerlerim ağrıyor. Geri çekilip ayaklarım yere değene kadar beni yavaşça indirirken kısık bir inilti çıkarıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü. Beni hızla kucaklıyor. "İyi misin?" diye mırıldanıyor kulağıma doğru.

"Evet, iyiyim. Kusura bakma. Ayaklarım uyuşmuş. Şimdi iyiyim." "Yani tamamen. Her şeyiyle. Sen iyi misin?"

"Evet." Başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben iyiyim." Yüzü yumuşuyor. Gözleri ısınıyor. "İyiyim. Ben de iyiyim."

• • • •

Üstümüzü başımızı temizlemek ve giysilerimizi yeniden düzene sokmak için BİRKAÇ DAKİKA AYIRIYORUZ. İkimiz de eskisinden daha kızarmış ve kırıışmış durumdayız ama umarım kimse fark etmez. Tam zamanında balo salonuna dönüyoruz ve Pop'un sağdıcını mikrofonda hüzünlü bir country şarkısı söylerken görüyoruz.

Damian ve ben herkesle birlikte gülüyoruz ve sonra diğer çiftlerle yavaş bir dans yapmak için beni dans pistine çekiyor. Damian'ın omzunun üzerinden ona baktığımda annem bana küçük bir el sallıyor. Ona verdiğim gülümseme sıcaktı. İçten.

Bir süre dans ediyoruz ve Damian'ın kollarını üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor. Sonra Chelsea ve Owen'la oturmaya gidiyoruz, onlar da birbirlerine çok sokuluyorlar.

Birkaç kişi daha şarkı söylemek için ayağa kalkmış, çoğu da eğlenmek için bayat ve abartılı şarkılar söylüyor. Kalabalığın gerçekten iyi vakit geçirdiği açık. Hafif bir durgunluk sırasında Chelsea'nin Owen'ın kulağına bir şeyler fısıldamak için uzandığını görüyorum.

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiyim. Neden olmasın? Çok iyi söylüyorsun. Benim için yapar mısın?" Merakla eğildim. "Ne söylemesini istiyorsun?"

"Düğün şarkımızı. Elvis'in şarkısı. Ona oraya çıkıp söylemesi gerektiğini söyle." Chelsea kocasına alaycı bir itiş kakış yapıyor.

Owen yüzünü buruşturuyor. "Bunu tek başıma yapmayacağım. Sen de benimle söyle."

"Hayır. Kadın-erkek düeti olarak işe yaramaz." Yüzü aydınlanana kadar düşünceli bir şekilde dudaklarını büzüyor. "Damian seninle birlikte söyleyebilir."

"Şimdi ne olacak?" Damian onu yarı yarıya dinliyordu, eli ensemdeydi ve gözleri yavaş bir ilgiyle odayı tarıyordu.

"Owen'la birlikte söyle. Eminim harika bir sesin vardır." Chelsea güneşli ve muhteşem ve istediğini elde etmeye alışık olduğundan hiç şüphem yok. "Yapacağını söyle."

Damian bana baktı.

"Lütfen yap," dedim ona. "Seni orada şarkı söylerken görmeyi çok isterim."

Chelsea ellerini çırparken o inliyor. Belli ki yumuşayacak. "Eminim Trevor da sizinle birlikte oraya çıkacaktır."

"Trevor ne yapacak?" Melissa'yla dans ediyordu ama belli ki adını duymuştu.

Biraz ikna edilmesi gerekiyor ama o da şarkı söylemeyi kabul ediyor. Erkekler ön tarafa doğru yürürken Damian'ın Sam ve Hunter'ın oturduğu masada durduğunu görüyorum. "Hadi kardeşim," diyor Damian, Hunter'ın kolunu tutarak. "Eğer bu işi yapacaksak senin de yardımına ihtiyacımız olacak."

Hunter'ın kabul etmesi herkesi şaşırtmış gibi görünüyor, ama bunu belli ki takındığı kötü huylu bir hırıltıyla yapıyor.

Dört adam, grupla kısa bir tartışmanın ardından birer mikrofon alıp "Can't Help Falling in Love" şarkısını söyler.

Büyük bir hit oldular.

Kalabalığın geri kalanıyla birlikte gülüyor, alkışlıyor ve cesaretlendirici sözler söylüyorum ama gözlerim Damian'a odaklanmış durumda. Havaya girmiş, şaşırtıcı derecede iyi bir sesle şarkı sözlerini söylüyor. Eğleniyor gibi görünüyor. Kasıtlı olarak abartıyor.

Gözlerime bakıyor ve sanki bunu benimle paylaşmak istiyormuş gibi gülümsüyor.

Sahnedeki diğer adamlardan hoşlanıyor gibi görünüyor. Hepsi nazik, komik, zeki ve iyi kalpli. Onlara tam uyuyor.

Ben de uyuyorum. Artık kendimi bir şeylerin parçası hissediyorum. Bu insanların. Neredeyse aileden biri gibi.

Damian zafer tezahüratları arasında geri döndüğünde bana sıkıca sarılıyor ve ciyaklamama neden olacak şekilde beni etrafında döndürüyor.

Böyle biri olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Hep bunun diğer insanların sahip olabileceği bir şey olduğunu ama benim asla olamayacağımı düşündüm.

Belki de gerçek değildir. Belki de sadece bir rüyadır. Belki de hala kendimi kandırıyorumdur ve çok yakında istediğim şeylerin her zaman yaptığı gibi ellerimden kayıp gitmeye başlayacaktır. Ama bugün, şu anda, bu odada, Damian'ın kollarına sarılmışken öyle hissetmiyorum.

Belki bu evlilik hep sahteydi ama şu an için gerçekmiş gibi geliyor.

ÖNÜMÜZDEKİ AY hayatımın en güzel ayı olacak.

Açık ara.

Hâlâ ilgimi çekecek bir iş projesi bulamadım ama yaklaştığımı hissediyorum. Belki de günlerimin geri kalanında boş yere çarklarımı döndürmek zorunda kalmayacağım. Annemle her gün telefonda konuşuyorum ve sesi hiç olmadığı kadar mutlu geliyor. Terapistimle her hafta görüşüyorum ve seanslar verimli geçiyor. Damian'ın bazı arkadaşlarını tanımaya başladım ve onlar da benim arkadaşlarım gibi hissetmeye başladılar.

Bir de Damian var.

Beni her zaman ondan uzaklaştıran zihinsel direnç artık yok. Tüm o korku ve kafa karışıklığı olmadan onunla birlikte olabiliyorum. Rasyonel olarak hala sahte bir evlilik içinde olduğumuzu ve sözleşmemizin bitmesine sayılı günler kaldığını bilsem de, bunu takıntı haline getirmiyorum. Hayatımda ilk kez, benim için bir tür mutlu son olasılığını hayal edebiliyorum.

Kesin bir şey değil. Asla kesin değil. Ama en azından bir olasılık.

Artık bunu *görebiliyorum*.

Sonuçta, profesyonel sözleşmemiz sona erdikten sonra aramızda neler olacağını kim bilebilir? Damian'ın da son bir aydır mutlu olduğundan neredeyse eminim.

Bir Perşembe gecesi, sözleşmemizin bitmesine birkaç hafta kala, yatağında tek başıma uzanıyorum. Damian daha önce mesaj atmış, geç saate kadar çalışması gerektiğini, bu yüzden onu beklemem gerektiğini söylemişti. Bu ara sıra olur ve bunu ona karşı kullanacak değilim. Kendime bir sandviç yaptım ve o dönene kadar ayakta kalabileceğimi düşünerek bir süre çalıştım. Ama saat onda hala gelmemiştir ve ben de yorulmaya başlamıştım, bu yüzden yatmaya gittim.

İşığı kapatmadan önce yarım saat kitap okudum. Uyuyakalıyorum ama kısa bir süre sonra ön kapının açıldığını ve Damian'ın geliş sesini duyuyorum. Genelde eve geldiğinde seslenir ama saat çok geç olduğu için bu gece seslenmemeye karar vermiş olmalı.

Çantasını yere bırakarak etrafta dolaşıyor. Muhtemelen yiyecek bir şeyler almak için mutfağa gidiyor. Evde olduğuna seviniyorum ve karanlıkta gülümsüyorum. Onunla konuşmak için kalkmayı düşünüyorum ama onun yerine tekrar uyuyakalıyorum.

Birkaç dakika sonra benimle birlikte yatağa tırmanarak beni uyandırıyor.

"Hey," diye mırıldanıyorum. "Beklemeye çalışıyordum ama sonra uyuyakalmışım." "Sorun değil. Geç oldu." Üzerinde boxer külot vardı ve hiçbir şey giymemişti.

Başka. Normalde bununla uyur. Diş macunu gibi kokuyor ama sabun gibi değil. Kokusu sıcak ve doğal, sanki uzun bir gün geçirmiş gibi.

"Duş almamışsın." Ona sokulmak için yanaşıyorum, o da bir kolunu bana doluyor.

"Ah, evet. Kusura bakma. Sadece enerjim yoktu. Kokuyor muyum?" "Hayır." Kıkırdıyorum ve göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Sadece kokuyorsun

İyi."

Seks isteyip istemeyeceğini merak ediyorum. Hâlâ çoğu gece sevişiyoruz. Uykuluyum ama bu gece benim için tamamen ihtimal dışı değil. Ama o bir hamle yapmıyor. Uzun, boğuk bir nefes veriyor ve pozisyonunu ayarlıyor.

"İyi misin?" Başka bir şey söylemeyince kısık bir sesle soruyorum.

"Evet." Saçlarımı okşamak için başını aşağı eğiyor. "Yorgunum."

Bana yorgunluktan daha fazlasını hissettiriyor. Sersemliğim geçerken göğsümde bir huzursuzluk başlıyor. "Sorun nedir, Damian?"

"Sana söyledim-"

"Ne dediğini biliyorum ama ben aptal değilim. Bir sorun var." Kelimelere rağmen sesim keskin değil. Endişeden boğuk çıkıyor. Dolaylı soruların bazen onda daha çok işe yaradığını bildiğimden, "Bu gece neden geç saate kadar çalışmak zorundaydın?" diye ekliyorum.

"Ah, önemli bir şey değil. Sadece tezimin bu bölümüyle ilgili sorun yaşıyordum."

"Hangi bölüm? Yeni başladığın bölüm mü yoksa birkaç hafta önce Dr. Mead ile görüştüğün bölüm mü?"

Dr. Mead, Damian'ın birlikte çalışmaktan heyecan duyduğu akademik bir süperstar olan tez yöneticisi.

"Evet. İncelediği tez. O aptal şeyi yeniden yazmam gerekiyor."

"Ne?" Başımı kaldırdım. "Tamamen mi?"

"Evet. Argüman hatalı." Ses tonundan başka birinin sözlerinden alıntı yaptığını anlayabiliyorum.

"Sence öyle mi?"

"Evet. Kesinlikle kusurlu. Yazarken bunu biliyordum ama yine de geçiştirebileceğimi düşündüm." Başını sallıyor. Gözleri açık ama bana bakmıyor. Tavana bakıyor. "Ama belli ki öyle olmamış. Ve şimdi bunu nasıl düzeltebileceğimden emin değilim. Yarın ona bir revizyon hazırlamam gerekiyor ve henüz hazır değil."

"Olamaz. Özür dilerim. Nasıl düzeltebileceğinize dair herhangi bir öneride bulunmadı mı?"

"Evet, teorik olarak ne olması gerektiğini görebiliyorum, ama bunu sayfadaki gerçek kelimelere çeviremiyorum." Karanlık odada gözleri benimkilere kayıyor. "Her neyse, eve gelip bu konuda sızlanmak niyetinde değildim. Bir yolunu bulacağıma eminim."

"Damian, dur. Sızlanmıyorsun." Saçlarını okşuyorum. Gittikçe uzuyor. Yakında saçını kestirmesi gerekecek. "Ve sen haklısın, bunu çözeceksin."

Cevap vermeden önce bir duraksama oldu. "Bilmiyorum."

Onu öpmek için eğilip ağzına karşı mırıldanıyorum: "Biliyorum. Sen tanıdığım en zeki insansın."

Kuru bir kahkaha attı. "Gerçek dahilerle arkadaşsın, bebeğim."

"Yani? Ben hala söylediklerimde ciddiyim. Akli seninki gibi çalışan birini tanımiyorum. Bunu sen çözeceksin. Belki Dr. Mead ile konuşup biraz daha tavsiye isteyebilirsin."

Geceliğimin arkasındaki gevşek kumaşla boş boş oynuyor, onu parmaklarının arasında dokuyordu. Ancak bunun üzerine eli hareketsizleşti. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum."

"Neyi yapmaktan?"

"Daha fazla yardım istemekten."

"Biliyorum. Ben de pek sevmem. Ama ne yapacağınızı bulamazsanız, muhtemelen size yardım edecek kişi o olacaktır. Gerçekten o kadar

yaklaşamaz mı?"

"Hayır. O iyi biri. Bazı fakültelerin yaptığı gibi bize efendilik taslamıyor. Ama ben öyle biri olmaktan hoşlanmıyorum..."

Kaşlarımı çatıyorum. "Kim ne? İlk seferde doğru yapamayan mı?"

Yine gülüyor. Nefes nefese. Biraz acı. Onu ilk tanıdığımda sürekli güldüğü gibi. "Evet. Bu."

Boynuna sokuluyorum. Yanağından öpüyorum. "Neredeyse her şeyde iyi olmanın sorunu da bu. Nasıl mükemmel olmayacağını bilmiyorsun."

Şimdi gülümsüyor. Beni yumuşak bir kucaklamanın içine çekiyor. "Mükemmel olduğumu sanmıyorum."

"Belki de değilsin. Ama mümkün olduğunca yakın olmaya çalışıyorsun. Değil mi?" "Belki."

Kıkırdıyorum ve yanağımı göğsüne yaslamadan önce göğsünü tekrar öpüyorum. "Pekala tatlım, seçeneklerin kim bilir ne kadar süre işbirliği yapmayan bölümle boğuşmak ya da kendini aşip yardım istemek. Yarın onunla buluşacak mısın?"

"Evet."

"O zaman ne yapacağını biliyorsun."

Homurdanır gibi bir ses çıkarıyor ama bu gerçekten kötü huylu değil. Sanki vücudu biraz yumuşamış gibi. Sanki gülümsemeye yaklaşmış gibi. "Peki," diyor sonunda. "Yardım isteyeceğim."

"Güzel. Bazen bütün bir sorunu anlamlandırmak için tek gereken küçük bir içgörü gibi görünüyor. En azından benim için böyle oluyor."

"Benim için de öyle."

"Belki o içgörüyü bulmana yardımcı olabilir. Sadece sor. Sana yardım etmek onun işi."

"Ona soracağım." Nefes alış verişi yavaşlıyor. Rahatladığını hissedebiliyorum. "Teşekkür ederim, bebeğim."

"Bir şey değil."

Bir süre memnun bir sessizlik içinde uzandık. Sonra aklıma bir soru geliyor. Peşini bırakmadığım bir soru. "Dr. Mead iki hafta önce onunla yaptığınız toplantıda bölümü yeniden yazmanızı mı söyledi?"

"Evet. Neden?"

"Bana toplantının iyi geçtiğini söylemiştin." Boğazım biraz fazla daraldı.

"Evet. Bütün bu karmaşayla seni rahatsız etmek istemedim. Toplantı iyi geçti. Sadece o şeyi yeniden yazmam gerekiyordu."

"Tamam."

"O kadar da büyütülecek bir şey değil. Benimle konuştuğun için teşekkürler." Bana hafif bir öpücük vermek için eğildi. "İyi geceler, bebeğim."

Tanıdığım ama bir süredir ondan duymadığım bir ses tonu kullanıyor. Dalgaları yumuşatmaya çalışan ama içindeki gerçek şeyi saklayan bir ses.

Ve bundan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum*. Tıpkı iki hafta önceki görüşmeden sonra bana gerçeği söylememesinden nefret ettiğim gibi. Onu gerçekten rahatsız eden bu sorunu benden saklamasından.

Hayatının bu kısmını paylaşmama izin vermedi.

İncinmişliğimi ve hayal kırıklığımı bir kenara itmeye çalışıyorum. Bu gerçekten adil değil. Burada bir tür ilişki belirsizliği içinde yaşıyorduk. Profesyonel bir anlaşmadan daha fazlası olabilirmiş gibi geliyor ama ikimiz de buna dair bir taahhütte bulunmadık. Ondan gerçek bir çiftmişiz gibi davranmasını bekleyemem.

Ama gerçek bir çiftmişiz gibi hissettiriyor ve bu yüzden yine de beni incitiyor.

• • • •

Ertesi gün, STEVE beklenmedik bir şekilde şehre geldi.

Atlanta'da bir evi var ama son zamanlarda zamanını burası ve Kaliforniya arasında bölüştürüyor. Bu sabah onunla konuştum ve bugün Atlanta'ya uçmakla ilgili hiçbir şey söylemedi. Ama sonra işte burada, kapıcı bir misafirim olduğunu haber vermek için beni ararken apartmanımın lobisinde bekliyor.

Onu gördüğüme çok sevindim. Tortilla cipsi ve guacamole ile kanepeye yerleşiyoruz ve her gün sohbet etmemize rağmen saatlerce konuşuyoruz.

Her şeyi konuştuktan sonra nihayet Damian'ı soruyor.

Biraz omuz silkip bakışlarımı kaçırıyorum. "Bilmiyorum. Oldukça iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Mutlu görünüyorsun. Bunu görmek çok güzel." Steve'in ağırbaşlı kahverengi gözleri yüzümü inceliyor. "Ama endişelenmiyor musun?"

"Ne için?"

"Birkaç hafta sonra kontratın bittiğinde olacaklar hakkında. Bu konuda hiç konuşmamış olman garip değil mi?"

Tuhaf. Garip olduğunu biliyorum ve bunu kendime itiraf etmekten korkuyordum. "Bilmiyorum. Gerçekten orada bir şey olduğunu düşünüyorum. Gerçek bir şey. Sadece bu konuda bir şey söylemek için artık bir iş ilişkisi içinde olmamamızı mı beklediğini merak ediyorum."

Steve'in yüzü buruştu. "Şu anda aranızda olan şeyin gerçekten bir iş ilişkisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Hayır." Yanaklarım acıyla yanıyor. "Ama yine de para alıyor. Parasını ben ödüyorum. Bu da durumu tuhaflaştırıyor. Sanırım başka bir şey olmadan önce bu kısmın bitmesi gerekiyor."

"Tamam. Peki ya bitmezse?"

"Ne bitmezse?"

"Ya zamanın dolarsa ve Damian bu altı ayda kazandığı tüm parayı alıp hayatından çıkıp giderse?"

Körü körüne bakıyorum, bu fikir o kadar canımı acıtıyor ki neredeyse sindiremiyorum.

"Mel?"

"Bunun olacağını sanmıyorum. Gerçekten sanmıyorum. Hiçbir şey olmasa bile, biz hala..."

"Ne olacağı? Arkadaş mı? İstedğin bu mu?"

"Hayır, tabii ki istediğim bu değil. I..." Kelimeleri yutkunarak söylüyorum. "Bundan daha fazlasını istiyorum. Ama bu konuda yanlış olduğumu sanmıyorum. İlişkiler konusunda hiçbir zaman iyi olmadım, ama benim sorunum her zaman çok dikkatli olmam oldu. Çok fazla kendimi tutuyorum. Bu konuda en az bir aydır kendimi tutmuyorum ve eğer iyi bir neden olmasaydı gardımı indirecek kadar aptal olacağımı sanmıyorum." Bu sözler bana doğru gibi geliyor.

Lütfen Tanrım, doğru olmalılar.

"Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. İlişkiler konusunda hiçbir zaman çok güvenen ya da iyimser olmadım. Ama adamın neden hâlâ bir şey söylemediğini anlayamıyorum. Yani, eğer gerçekten bu işin içindeyse, neden söylemiyor?"

Aynı soruyu kendime sorarken içimde sıkı ve ağır bir şey titriyor. Sonuçta, Damian'ı geride tutan ne olabilir ki? Her seferinde beni önemsemediğini gösterdi.

Benim hakkımda. Duygularını paylaşmak ya da gelecekle ilgili sorular sormak için pek çok fırsatı oldu. Erkekler hakkında aldığım tüm iyi tavsiyeler, anlamayı mühürlemek için adım atmamışlarsa, bunun anlaşmanın mühürlenmesini istediklerinden emin olmadıkları için olduğunu söylüyordu.

Bana Dr. Mead'le yaptığı kötü görüşmeden bahsetmedi. Sadece onu sıkıştırdığımda hayatında neler olup bittiğini paylaştı.

Belki de sonuna kadar bu işin içinde değildir. Belki de benimle aynı yerde değildir.

"Kahretsin, gerçekten üzgünüm Mel." Steve'in gözleri aceleyle yüzümü tarıyor. "Seni üzmemi istememiştim. Sadece endişelendim. Bu konuyu kendin açmayı düşündün mü?"

"Evet. Evet, tabii ki. Sözleşmenin sonunda Damian hâlâ bir şey söylemediyse, o zaman ben..." Boğazımı temizliyorum. "Sadece birkaç hafta daha var."

"Evet." Uzanıp bir kolunu bana doluyor ve beni dostça bir yarı sarılmanın içine çekiyor. "Bütün bunları senin ona güvenmeni, gardını düşürmeni ve onu içeri almanı sağlamak için yaptıysa ve sonra da zavallı kalbini kırdıysa o adama çok kızacağım."

Gözyaşlarından çok da uzak olmayan kesik kesik bir kahkaha atıyorum. "Bunun olacağını sanmıyorum."

"Olmasa iyi olur."

Birkaç dakika böyle kaldık. Hâlâ titriyorum ama aynı zamanda rahatlamış durumdayım. Tam uzaklaşmak üzereydim ki odanın öbür ucundan gelen bir ses dikkatimi dağıttı.

Saat daha beş bile olmamıştı. Damian asla bu kadar erken gelmez. Belki bir parçam onun geldiğini gösteren bazı hışırtılar duydu ama zamanlama ve bağlam bunun gerçekleşmesi için o kadar yanıltıcı ki sesler işlemedi.

Bu yüzden Damian'ın eve girdiğini duymadım. Steve "Hey" diyene ve kolunu üzerimden çekene kadar burada olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yanağımı gömleğine yaslamıştım ve gözlerim Damian'a takılınca sarsılarak doğruldum.

Kot pantolon ve uzun kollu gri bir kazak giymiş, kıpırdamadan duruyor. Heybesi hâlâ omzunda asılı. Gözleri benim ve Steve'in yüzleri arasında gidip geliyor.

"Damian," diyorum gülümseyerek, şaşkınlığımı çabucak üzerimden atmaya çalışarak. "Bu kadar erken saatte evde ne işin var?"

Soruya cevap vermiyor. Kara kaşları hafifçe aşağı iniyor. "Bir şeyi mi bölüyorsunuz?"

"Hayır, tabii ki hayır. Steve sadece arkadaşça davranıyordu." Göğsüm ve karnım çırpıntılar içinde patladı. Birdenbire kriz geçiriyor gibi hissediyorum. "Her şey yolunda mı? Dr. Mead ile görüşmen nasıl geçti?"

"İyi idi." Başını hafifçe sallıyor. "İyi idi. Ben... gidip üstümü değiştireceğim." Son kelimeleri mırıldanıyor, sanki aklına gelen ilk şeyi söylüyormuş gibi. Arkasını dönüyor ve koridora doğru adım atıyor.

Birkaç saniye donup kalıyorum.

Steve'in gözleri benimkilerle buluştu. "Sence... sen ve ben...?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Eminim yapmaz... Arkadaştan başka bir şey olmadığımızı biliyor." Bir sarsıntıyla ayağa kalkıyorum, tüm kriz içgüdülerim alarm veriyor. "Gidip onunla konuşacağım."

"Evet. Konuşmalısın." Steve de ayağa kalkıyor. "Ben gidiyorum."

"Gitmek zorunda değilsin."

"Hayır, sorun değil. Zaten bu gece yapmam gereken işler var. Sonra konuşuruz." Koluma hafif bir yumruk attı. "Git bunu düzelt. Hazır elin değmişken ona nasıl hissettiğini de söyle."

Steve'in önerdiği şeyi yapıp yapamayacağıma karar veremeyecek kadar Damian'la yaşadıklarımın dolaylı dikkatim dağılmış bir halde kayıtsız bir ses çıkarıyorum. Ben koridorda Damian'ın odasına doğru yürürken Steve eşyalarını toplayıp dışarı çıkıyor.

Kapısı yarı açıktı, ben de kapıyı çalmadan içeri girdim. Söylediğinin aksine, kıyafetlerini değiştirmemişti. Ayakkabılarını çıkarmış ama onun dışında daha önce ne giydiyse onu giyiyor. Yorgunluktan yatağa yığılmış olmalı çünkü yanlamasına uzanmış, bacaklarını yana sarkıtmış tavana bakıyor.

"Damian?" Onu gördüğümde sesim kesiliyor. Ne kadar bitkin görüldüğünü görünce. "Sorun ne?"

Başını hafifçe kaldırıyor ama sonra görünüşe göre pes ediyor ve şilteye geri düşmesine izin veriyor. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yanlış değil. Nerede

Steve?"

"Çekip gitti." Yanına gelip yatağın ayakucuna oturuyorum ve uzanıp yıpranmış kotun üzerinden kalçasını okşuyorum.

"Gitmesine gerek yoktu. Onu görmeyeli uzun zaman olduğunu biliyorum."

"Onu her gün görüyorum. Zaten yapacak işleri vardı. Damian, sorun nedir? Biliyorsun Steve ve ben... O benim kardeşim gibidir."

"Evet." Gözlerini yüzüme çevirdi ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Biliyorum."

"O zaman neler oluyor? Şuna benziyorsun. Bilmiyorum. Sanki bir şeyler gerçekten yanılmış gibi. Steve ve ben hiçbir şey yapmıyorduk."

"Clarke, istediğin her şeyi yapabilirsin. İkinizin ne kadar yakın olduğunu biliyorum. Onun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

Bunlar tam olarak doğru kelimeler. Damian bunları ilişki kılavuzlarına dayanarak önceden planlamış olsaydı daha iyi seçemezdi. Ama yine de yanlışlar. Yanlış hissettiriyorlar.

Gerçek gibi hissettirmiyorlar.

"Ama açıklamak istiyorum." Şu an o kadar üzgünüm ki boğazım acıyor. "Görünüşe göre bir şeyler olduğunu düşünüyorsun-"

"Ben öyle düşünmedim. İkinizin arasında cinsel ya da romantik bir şey olmadığını biliyorum. Biliyorum, Melody."

Melody. Neden bana böyle sesleniyor?

"Yani sen... Yani başka biriyle bir şey yapacağımı düşünmüyorsun, öyle mi?" Sözlerimin yapmacıklığından nefret ediyorum ama elimden gelenin en iyisi bu.

"Hayır. Yapmayacağını biliyorum. Endişelenecek bir şey yok."

Daha iyi hissetmeliyim. Görünüşe göre Steve'i kıskanmamıştı. Ama bu neden yatağa bu şekilde yığıldığını açıklamıyor. Neden başını kaldıramıyor gibi görünüyor.

Yanına uzanıp elini tutmak için uzanıyorum. "Sorun nedir, Damian? Dr. Mead ile görüşmen nasıl geçti?"

"İyi geçti." Sesi çok ama çok gergin geliyor.

"Bana doğruyu söyle."

"Öyleyim. İyiydi. Bana iyi tavsiyeler verdi. Sanırım yapabilirim. Sanırım bu işi yürütebilirim."

"Tamam. Bu iyi o zaman. Neyi değiştirmen gerektiğini söyledi?"

"İhtiyacım olan-" Sözlerini yumuşak bir iniltiyle kesiyor. "Ah, ben Sadece ana argümanımda bazı değişiklikler yapmam gerekiyor. O zaman bölümün işe yaramasını sağlayabilirim."

"Ana argümanınız mı? Bu, halihazırda tamamladığın şeyleri yeniden yazmak anlamına gelmiyor mu?"

"Evet" demeden önce dudağını çiğniyor.

"Kahretsin. O zaman çok fazla ekstra iş olacak mı?" Hâlâ gözlerine bakmıyor. "Yapabilirim."

"Özür dilerim." Elini sıkıyorum, keşke bu konuda daha iyi olsaydım, keşke her zaman onun gibi doğru şeyi söyleyebilseydim. "Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?"

"Hayır. Yani, ben-"

"Damian, lütfen bana seni bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu söyle."

Yüzünü ovalayabilmek için elini yavaşça elimden çekiyor. "Hiçbir şey yok. Ben gerçekten iyiyim. Sadece yorgunum."

Sadece

yorgun.

Gerçekten

iyiyim.

Ben iyiyim.

Gerçekte ne hissettiğini benden saklamak için yalandan başka bir şey söylemiyor.

Ondan gerçeği öğrenmek istiyorum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve buna iznim var mı onu bile bilmiyorum. Fısıldıyorum, "Damian, lütfen."

Düzensiz bir nefes alıyor ve bir an için bir şey dengede duruyor. Aramızdaki havada titreştiğini hissedebiliyorum. Sonra gülümsüyor ve bana yumuşak bir öpücük vermek için eğiliyor. "Endişelendiğin için teşekkür ederim. Ama her şey yolunda."

• • • •

Konuşma bundan sonra gerçekten bitti. Biraz havadan sudan konuşuyoruz ve sonra bana bir sandviç alıp bölümüyle ilgili biraz daha çalışmak için geri dönmesi gerektiğini söylüyor.

Burada çalışmayı denemesini önerdim ama o bunu yapmak istemedi. Böylece, midem ağırlaşarak, onun evden çıkışını izledim.

Annemi aradım. Steve ile sohbet ettim. Banyo yaptım. Şimdilik unutmaya çalışıyorum ve yarın Damian'la tekrar konuşmak için bekliyorum. Ama zihnim ve kalbim durulmuyor. Bir şeyler yanlış gibi geliyor - gerçekten, gerçekten yanlış

-Ve eğer şimdi harekete geçmezsem, asla uyuyamayacağım.

Akşam dokuz sularında üniversite kütüphanesine gidiyorum. Damian'ın çalışma masasının nerede olduğunu biliyorum ve boş olduğunu gördüğümde karnım endişeyle çalkalanıyor.

Rafta üst üste yığılmış birkaç kitap var. Ama dizüstü bilgisayar yok. Damian yok.

O burada değil.

Orada durmuş boş yere bakarken arkamdan bir ses geliyor. "Damian'ı mı arıyorsun?"

Arkamı döndüğümde kıvrıkcık saçlı, gözlüklü, dost canlısı genç bir kadın görüyorum. "Evet. Onu tanıyor musunuz?"

"Elbette. Her zaman buradadır ama akşamları pek gelmez. Muhtemelen evdedir. Deli gibi aşık olduğu bir karısı var. Bu çok kötü çünkü çok seksi biri."

Boğazımdan kahkaha ile gözyaşı arasında bir ses çıkıyor. "Oh. Teşekkürler. Ama orada değil."

Muhtemelen ona mesaj atıp nerede olduğunu sormalıyım. Onunla konuşmak istediğimi söylemeliyim. Ama kim böyle bir mesaj almak ister ki? Ve benden kaçmaya çalışıp çalışmayacağını gerçekten öğrenmek istemiyorum.

"Belki de sokağın aşağısındaki küçük kafeyi denemelisin?" diye ekliyor kadın. "Onu bazen orada görüyorum. Orayı biliyor musun?"

Kahve dükkanı. Tabii ki orası. Arkadaşları hep orada takılır. Eğer kütüphanede değilse, muhtemelen oradadır.

"Evet. Biliyorum. Teşekkürler. Kontrol edeceğim."

Kütüphaneden çıktım ve bir blok ötedeki kafeye doğru yürüdüm. O kadar yakın ki arabamı hareket ettirmeye değmez. Hava karanlık ama kampüs iyi aydınlatılmış ve kaldırımlarda bir sürü insan var. Birkaç dakika içinde, yaklaşık yarısı dolu olan kafeye giriyorum ve Damian ile arkadaşlarının en sevdiği masanın bulunduğu köşeye doğru bakıyorum.

Damian orada. Ve onunla birlikte olan tek kişi Giselle. Gür siyah saçları ve çarpıcı gözleriyle onu hemen tanıyorum,

ve her zamanki göz alıcı zarafeti. Bir eli Damian'ın kolunda, omzundan dirseğine kadar okşuyor ve sonra geri dönüyor.

Damian başını bir elinin üzerine eğmiş oturuyor. Omuzları kamburlaşmış. Gözleri kapalı. Yorgun görünüyor. Ağır. Hırpalanmış.

Giselle ona bir şey söylüyor -ne olduğunu duyamayacak kadar uzaktayım- ve o da cevap veriyor. Ağzının hareket ettiğini görüyorum. Onunla konuşuyor. Giselle'in yüzü dinlerken bariz bir sempati içinde bükülüyor.

Ve ben burada ne olduğunu çok iyi biliyorum. Ona güveniyor. Kadın onu rahatlatıyor.

Bu bilgi -bunun kasvetli gerçekliği- beni bir yıkım topu gibi çarpıyor. İki konușurken hareketsiz durup bakıyorum.

Her şey bitti.

Belki şu anda gördüklerimden başka hiçbir şeye dayanarak bu kadar dramatik bir sonuca varmak için bir neden yok, ama aklımda kesin.

Damian ve benim için buraya kadar. Asla olmamızı istediğim gibi olamayacağız.

Dikkatini neyin çektiğinden emin değilim ama Giselle'in başı bana doğru dönüyor ve gözleri durduğum yere takılıyor. Tanıdığını görüyorum. Şaşkınlığı. Ve hemen ardından gelen endişeyi. Damian'ın koluna dokunuyor ve ona bir şeyler söylüyor.

Damian kafasını kaldırdı. Beni gördü. Doğruldu. Adımı duyamasam da dudaklarında görüyorum. *Clarke*. Yüz hatları geriliyor ve ayağa kalkmaya başlıyor.

Daha objektif düşünebilseydim, durumumuzdaki gülünç ironiyi görebilirdim. Tekrarlanan kalıplar, karanlık bir çukura doğru iniş. Ancak ironiyi fark edebilmekten ya da objektif olmaya yakın bir şey olmaktan çok uzağım. Çaresizce titriyorum. İçimde yükselen derin duygu selini dizginlemek çaba gerektiriyor.

Damian masanın etrafında bir adım atıyor. Bana doğru. Onu beklemeliyim. Ben bir yetişkinim. Ve ilişki içindeki yetişkinlerin birbirleriyle konuşması gerekir.

Ama yapamam. Beni neredeyse her şeyden mahrum bıraktı - beni acıdan koruyan her şeyden - ve ben ona

en son şey. Her şeyi onun sunağında feda edemem.

Bu
yüzden
kaçıyoru
m.
Gerçek
anlamda

Topuklarımın üzerinde dönüyorum, kapıyı itiyorum ve kaldırımdan arabama doğru koşuyorum.

Hareket etmek daha iyi hissettiriyor. Çaba sarf etmek. Yüzümdeki rüzgârın ve ayakkabılarımın altındaki sert kaldırımın acısını bilmek. İnsanlar bana garip garip bakıyor ama umurumda değil. Arabama ulaşabilirim. Onu eve sürebilirim.

Ve sonra...?

Hiçbir fikrim yok.

Damian'ın beni takip ettiğini fark ettiğimde arabam yarım bloktan daha az uzaktaydı. Beni takip ediyordu. Peşimden koşuyordu. Bana yetişiyor.

"Clarke!" Sesi boğuk ve nefes nefese arkamdaydı. "Kahretsin, Clarke, bekle!"

Arabama ulaşana kadar koşmaya devam ediyorum. Sonra arabaya yaslanıyorum, hafifçe eğilip nefesimi toparlamaya çalışıyorum. Direksiyonun arkasına geçip kaldırımda dururken ondan uzaklaşmak gibi kısa bir düşünceye kapılıyorum ama yapmıyorum.

Beni kovaladı. Onunla şimdi konuşmalıyım.

"Bebeğim, ne oluyor?" diye soruyor, tam önümde durarak. O da en az benim kadar nefes nefese. Yüzü nemli ve kızarmış, acil elleriyle üst kollarımı tutmak için uzanıyor. "Neden koşuyorsun?"

"Çünkü eve gitmek istiyorum." Elimdeki tek cevap bu. "Ne düşündüğünden emin değilim ama Giselle ve ben az önce Konuşuyorduk. Aramızda hiçbir şey yok. Eminim bunu biliyorsundur."

"Biliyorum." Sesim acınası bir şekilde titriyor.

"Öyle bir şey yok! Tıpkı sen ve Steve gibi. Tıpkı sen ve Steve gibi. Arkadaşız ama başka bir şey hiç olmadı." Söylediklerine inanıyorum. Her kelimesine. "Biliyorum."

"O zaman sorun ne? Kısakanacak bir şeyin yok. Yemin ederim yok."

"Yok mu?"

"Hayır!" Sabırsız bir hırlama sesi çıkarıyor ve yüzünü ovmak için bir eliyle beni bırakıyor. "Kahretsin, Clarke. Başka bir kadına bakacağımı nasıl düşünürsün?"

"Ona bakacağını sanmıyorum. Bakmayacağını biliyorum." "O zaman neden ağlamak üzeresin?"

"Sen... sen onunla *konusuyordun!*" İfade edemeyecek kadar duygusalım, o yüzden kelimeler ağzımdan dökülüyor.

Belli ki bu onu şaşırttı. Diğer elini bırakıyor, yani artık bana dokunmuyor. Hâlâ koca bedeninden ısı ve yoğunluk yayılıyor gibi hissediyorum. "Ne?"

"Onunla konuşuyordun. Ona sorunun ne olduğunu söylüyordun. Ona izin veriyordun..." Gerisini söyleyemiyorum. Gözyaşlarına boğulmadan olmaz.

Beni aldatacağından bir an bile şüphelenmemiştim. Ne Giselle'le ne de başka biriyle. Bu ilişki içindeyken değil. Beni kıran şey asla bu olmadı.

Ama ona güveniyordu. Açılıyordu. Hâlâ benimle yapmayı reddettiği bir şekilde.

Ve bunun nedeni benim için çok açık. Giselle ile olan ilişkisi gerçek. Arkadaşlık. Güçlü ve gerçek.

Ve onunla yaşadığım şey -son beş aydır içine yuvarlandığımız tuhaf, belirsiz şey her neyse- gerçek değil.

Damian parçalanmış görünüyor. Kesinlikle çaresiz. İki elini kaldırıp kafa derisini kabaca ovuyor ve saçlarını çılgınca karıştırıyor. "Bebeğim, benden ne istediğini gerçekten bilmiyorum."

Tabii ki bilmiyor. Elinden gelenin en iyisini yapıyor. Her ihtiyacımı karşılamak ve her arzumu yerine getirmek onun işi değil.

En azından öyle olmamalı.

"Biliyorum." Bunu çok söylüyorum ama başka bir kelime bulamıyorum.

Birkaç saniye bekliyor, yüzümü inceliyor. Sonra başka tarafa bakıyor ve zorla, "Belki de en iyisi biz... biz bunu dışarı çıkaralım. Hepsini. Gerçek şu ki, olmamı istediğin kişi olabileceğimi sanmıyorum. Sanırım ihtiyacım olan... Sahip olduğumuzdan daha fazlasına ihtiyacım var."

İçimde çırpınan bir umut kaldığını sanmıyorum ama kalsaydı bile bu sözler onu öldürürdü.

"Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim." Boğulmak üzereyim. Kontrolümün son iplerine zar zor tutunuyorum. "Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu biliyorum. İkimizin de var. Umarım sana ihtiyacın olanı verebilecek birini bulabilirsin."

Başını yana salladı. Bir dakika boyunca yüksek sesle ve düzensiz nefes aldı. Sonra öne doğru bir adım atıyor. "Tamam, bebeğim. Anlıyorum. Bu karmaşa için çok üzgünüm. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, yapacağım." Yanağını okşamak için uzandı. "Yapacağım."

İhtiyacım olan her şeyi yaptı. Onunla tanıştığım andan itibaren. O benim hizmetimdeydi. Beni tanımak için. Beni anlıyor. Yüzeyin ötesini görmek. Böylece ne isteyebileceğimi tahmin edebiliyordu.

Ama bunu çoğunlukla işi olduğu için yaptı. Ve bunun altında yatan gerçek bir şey olduğunu biliyorum - sadece profesyonel olması gereken şeyden gerçek bir şey büyüdü - ama yeterince gerçek değil. Benim için değil.

Ve onun için de değil.

İkimiz de daha fazlasını hak ediyoruz.

Başımı sallıyorum ve hıçkırıklarımı yutuyorum. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok, Damian. Giselle'in yanına dönüp konuşmanı bitirebilirsin. Bütün bu karmaşayı unutabilirsin. Gerçekten her şey yolunda. Ben eve gidiyorum."

"Bebeğim-"

"Ben eve gidiyorum."

• • • •

Gerçekten ağlamaya başlamadan önce eve dönmeyi başarıyorum. Şüpheli bir şekilde ayrıldık ama Damian döndüğünde tartışmanın geri kalanını yapacağımızdan eminim. Nasıl olacağını çok iyi biliyorum.

Eve benden sadece on dakika sonra geldi, bu beni şaşırttı.

Daha uzun kalacağını düşünmüştüm.

Kanepede top gibi büzülmüştüm ama o bana doğru gelince doğruldum. Yanıma oturmasını bekliyorum ama oturmuyor. Tam önüme büyük bir sedir çekip üzerine oturuyor.

"Merhaba," diyorum aptalca.

Yüzü hafifçe yumuşuyor. İnanılmaz derecede yorgun görünüyor. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler, gözlerindeki hafif kızarıklık ve kalın

Çenesindeki kirli sakal garip bir şekilde iç burkuyor. "Merhaba."

Söylemem gerekeni söylemenin tam zamanı olduğunu düşündüm. Aramızdaki her şeyi berbat ettim. Asla gerçekleşmeyecek bir şey umuyordum. Ama bu onun hatası değil ve sırf onun için bunu yaptım diye hayatını bana tamamen açmasını beklemem yanlış.

Artık kelimelerim var ve onları söylemem gerekiyor. Bunu yapmak için ağzımı açıyorum.

"Önce ben söyleyeyim," diye mırıldanıyor, kalın ve yumuşak bir sesle. Şaşırmış bir halde sessizce başımı sallıyorum ve kollarımı karnıma sarıyorum. "Bana söylediğin ilk şey, seninle evlenmekten kaçınmak istediğindi."

Duygusal karmaşalar, bu yüzden bu duruma düştüğümüz için gerçekten üzgünüm."

Sesi o kadar yenik geliyor ki sessiz kalamıyorum. "Bu senin suçun değil-" "Bırak da bitireyim." Bana doğru eğiliyor, gözlerimle buluşuyor.

Ama neredeyse gergin görünen bir hareketle huzursuzca yer değiştiriyor. "Bu benim hatam. Binlerce şeyi farklı yapabilirdim ve bu noktaya gelmeyebilirdik. Ama sana daha önce de gerçeği söyledim. Sahip olduğumuzdan daha fazlasına ihtiyacım var. Ben... Olmamı istediğin kişi olmadığım için üzgünüm."

Tanrım, bu bir işkence. Acı. Nasıl hissettiğimi çok iyi biliyor ve bu konuda kendini kötü hissediyor. Kollarımı daha sıkı sarıyorum ve kendimi bir arada tutmayı başarıyorum.

"Birkaç haftamız kaldığını biliyorum ama sanırım bunu şimdi bitirmek daha iyi olacak. İşler daha da karışmadan önce. Aurora'dan bunu nasıl ayarlayacağımızı araştırmasını isteyeceğim-"

"Sakin buna cüret etme," diye homurdanıyorum, görüşüm bir anlığına bulanıklaşıyor. "Tamam." Sertçe yutkundu. Yere bakar.

"Ben gerçekten

Üzgünüm, Melody. Her şey için. Böyle bittiği için."

Melody. Neredeyse söylediklerinin geri kalanı kadar acıtıyor.

Başımı sallıyorum. Konuşamıyorum. Ama bana söylediklerini anladığımı ve kabul ettiğimi ona göstermeliyim.

Ayağa kalkıyor. Bana dokunmak için uzanacakmış gibi görünüyor ama uzanmıyor. Sadece "Senin için daha iyisini yapmalıydım." diye mırıldandı.

Uzaklaştı ve ben orada öylece oturdum. Biri buna ne diyebilir ki? Nazik davranıyor. Her zaman öyleydi. Ama o beni benim onu istediğim gibi istemiyor ve bunu açıkça belirtti.

Bu da bana kabullenmekten başka bir şey bırakmıyor. Keder ve acıyı işlemek. Ve bir şekilde bunu aşmak. Eninde sonunda yapmam gerekecek.

Damian yeniden ortaya çıktığında hâlâ kanepede aynı pozisyonda oturuyordum. Heybesini ve bir gece çantasını taşıyordu.

"Bu gece dairemde kalacağım," diyor, oturma odasına girip yüzüme bakarak. "Yarın eşyalarımın geri kalanı için geleceğim. Aurora'yı arayacağım, böylece her şeyi toparlayabiliriz."

"Tamam."

Tamam. Bu her şeyin sonu ve ben *de tamam* diyorum. Kapıdan çıkıp gidiyor ve sessiz bir tıkırtıyla kapıyı kapatıyor.

Telefonumu alıp Steve'i arayacak iradeyi bulana kadar birkaç dakika boyunca kıpırdayamadan kanepede kalıyorum.

Hemen yanıma geldi ve gecenin geri kalanında benimle kaldı.

On

Ertesi gün hafta sonunu annemle geçirmek için CHARLESTON'A UÇTUM.

Bunu planlamıyordum ama şu anda yalnız kalmak istemiyorum. Steve'in bu hafta sonu yapacak bir sürü işi var ve zaten Cuma gecesinin tamamını benimle geçirdi. İptal etmekten mutlu olacağını söyledi ama bunu yapması için bir neden yok. Hayatımda beni seven başka insanlar da var.

Şu anda eve gitmem gerekiyormuş gibi hissediyorum, o yüzden gidiyorum.

Cumartesi öğleden sonra saat üçte, babamın evindeki misafir odasındaki yatağın yorganının üstüne uzanmıştım. Babam ve annemin evi. Artık onun da evi. Bugün onunla saatler geçirdim bile. Ona tüm gerçeği anlattım. Zaten istiyordum ve onu gördüğüm anda ağlamaya başladığımda başka seçeneğim yoktu.

Annem olduğu için, yalan söylediğim için bana zorluk çıkarmadı. Başını salladı ve bunu yapmamam gerektiğini söyledi; o bir yetişkin ve ortaya çıkan sorunları çözebilirdi

-Ama sonra bıraktı.

Şu an iyi hissediyorum. Hâlâ üzgünüm. Hâlâ göğsümde yakın zamanda geçmeyecek bir acı yumağı var. Ama yine kendim gibi hissediyorum. Bunu atlatabilirim. Hayatımda olan tek şey Damian değil. İşim var. Ailem var. Gerçekten iyi arkadaşlarım var. Kiminle birlikte olursam olayım (ya da duruma göre ayrılırsam ayrılayım) bir amacım, anlamım ve değerim var.

İyi olacağım. Eninde sonunda iyi olacağım.

Annemin bu öğleden sonrası için zaten planları vardı - kiliseden bazı hanımlarla örgü çemberi - ve benim yüzümden bunu kaçırmamasını istemedim. Ona çok yorgun olduğumu (tamamen gerçek) ve yine de birkaç saat dinlenmek istediğimi söyledim.

Uyumaya tamamen hazırdım ama sonra Melissa babama bir şey bırakmak için uğradı. Burada olduğumu duyunca merhaba demek için yukarı geldi ve ben de bir şekilde (nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok) ona tüm bu karmaşık destanı anlattım.

"Aklımı kaçırdığımı düşündüğünüzden eminim," diyorum konuşmamı bitirdiğimde. "Yani, kim böyle bir şey yapar ki?"

"Sahte bir koca mı?" Gözleri sempatik olsa da ağzı hafifçe seğiriyor. "Olduğu biliniyor."

"Belki. Pembe dizilerde." Gözlerimi kapatıyorum ve inliyorum. Ben yatağa uzanmışım, başımı üç yastığa dayamışım, Melissa ise pencere kenarındaki koltuğa yan oturmuş, sırtını bir mindere dayamış ve bacaklarını sığacak şekilde bükmüş. "Her neyse. Olan biten bu ve bu yüzden bu kadar harap durumdayım."

"O kadar da enkaza benzemiyorsun." "Ha ha."

İki heceyi de kuru bir şekilde telaffuz ediyorum.

"Ciddiyim. Kalbini kıran adamın önünde mutfakta hıçkıra hıçkıra ağlamaya mı başladın?"

Gözlerim büyüdü. "Ah, hayır."

"İşte böyle. Oldukça iyi dayanıyorsun." "Bunu sen mi yaptın?"

"Evet."

"Trevor'la mı?"

"Evet. Ve ben hiç ağlamam. *Asla ağlamam*. Ama işte oradaydım, yerde bir bebek gibi ağlıyordum."

Başımı kaldırdım, zihnimdeki keder ve yıkımın bulanık bulutu ilgiyle karıncalanıyordu. "O ne yaptı?"

Melissa'nın ifadesi yumuşar. "Yere yattı ve beni."

Gülünç bir şekilde, sessiz kelimeler boğazıma bir yumru getiriyor.

"Evet."

Aşık bir adam böyle yapmalı."

"Bahse girerim Damian bunu senin için yapardı." "Eminim yapmazdı."

"Şimdi ciddi ol. Dürüst ol. Hikâyenin tamamını bilmiyorum - tabii ki - ve onun aklından neler geçtiğini de bilmiyorum. Ama ben aptal bir insan değilim. Gözlemciyimdir. Sahte ve düzenbazları tespit etmekte iyiyimdir. İşyerinde kendi işimi yapmak zorunda kaldım. Ve Damian'ın sana karşı bir şeyler hissettiğine yemin edebilirim. Seni seviyor. Bunu *görebiliyorum*."

Çaresizce omuz silkiyorum. Kelimeleri duymak istiyorum, ama aslında yardımcı olmuyorlar. Çünkü onda ne görürse görsün, o yine de

bir gelecek umudu olmadan benimle her şey bitti. "Bilmiyorum. Bence muhtemelen bana karşı bir şeyler hissediyordu. Ama bunlar aşk değildi. Ya da öyleyse bile yeterli değildi. Her şey bitti."

Melissa sarışın başını sallar. "Bilmiyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Hikayenin önemli bir parçasını kaçırıyoruz gibi görünüyor."

"Yeterince biliyorum. Her neyse, bu konuyu daha fazla konuşursak yine dağılacam. Ve ben bunu yeterince yaptım. Farklı bir şey hakkında konuşalım. Herhangi bir şeyden."

Bir dakika düşündükten sonra Melissa'nın yüzü canlanır. "Ah. Biliyorum.

Chelsea hamile."

"Ne? Bu harika! Ne zaman öğrendin?"

"Daha dün. Owen'la uzun zamandır tanışıyorlardı. Zaten üç aylık hamile. Ama bize daha dün söylediler."

"Sesin sinirli geliyor. Bu normal değil mi? İnsanlara söylemek için beklemek?"

"Belki. Ama bunca zaman sırrı saklamayı başardığına inanamıyorum! Sır tutma konusunda berbat!"

Öfkeli tonu beni biraz güldürdü. Çok değil ama hiç yoktan iyidir. "Kız mı erkek mi olduğunu henüz bilmiyorlar mı?"

"Henüz değil. Chelsea'nin muhtemelen bir kızı olacak." "Neden böyle söylüyorsun?"

"I Yapma. biliyorum." Melissa verir bir abartılı Omuz silk. "Bu

Chelsea. Bir kızı olacakmış gibi görünmüyor mu?"

"Evet," diye katılıyorum, tekrar gülerek. "Öyle gibi."

Melissa bir süre daha kalıyor, dikkatimi dağıtan gündelik konular hakkında konuşuyor. Gittiğinde, uğradığına memnun oluyorum ve bu beklenmedik bir ziyaretçiden sonra genellikle söyleyebileceğim bir ifade değil.

Annem hala evde değil, bu yüzden telefonumu kontrol ediyorum, mesaj olmadığını görüyorum ve sonra gözlerimi kapatıp birkaç dakikalığına uykuya dalmaya çalışıyorum. Hafif bir uyku kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olabilir. Dün gece hiç uyumadım ve gözlerim kurudu ve ağrıyor.

Acaba Damian daireye uğradı mı? Bugün eşyalarının geri kalanını alacağını söylemişti. Hâlâ anahtarı var. İsteddiği zaman gelebilir. Gittiğinde anahtarı bırakacağını varsayıyorum,

Gerçi bunu hiç konuşmamıştık. Muhtemelen sahte evlilik yüzüğünü de bırakacaktır.

Ben hala sol elime takıyorum.

Bütün eşyalarını götürdüğünde evde olmak istemedim. Çoğu misafir odasında ama hepsi değil. Her yere dağılmış kitapları var. Ayakkabılar, çoraplar ve pijama pantolonları dolabımda kaldı. Telefonunu şarjda tutma konusunda biraz takıntılı olduğu için her odada telefon şarj aletleri var.

Hepsini yanında götürecektir. Ve gittiğinde ondan geriye hiçbir şey kalmayacak.

Daire yine tamamen benim olacak.

Ona yarımada barında kısa bir not bıraktım. Nedenini bilmiyorum. Ona mesaj atabilirdim ama kâğıda yazmak daha az riskli geldi. Pek bir şey yazmıyordu ama ona veda etme fırsatı bulamadan gitmesine dayanamazdım.

Bu düşünceyle uykuya daldım. Sadece uyuklayacağımı sanmıştım ama gerçekten uyudum. Rüya görüyorum. Beni hiç terk etmeyen o eski endişeli rüya. Son birkaç aydır neredeyse hiç görmüyordum, ama şimdi büyük bir şiddetle geri döndü.

Damian'ı kovalıyorum. Mil üstüne mil, mil üstüne mil. Ciğerlerim yanana, ayaklarım kanayana kadar koşuyorum. Düşüp avuçlarımın ve dizlerimin derisini kırıyorum. Tökezleyip kalkıyorum ve biraz daha koşuyorum. Onu uzaktan görüyorum. Her zaman görüş alanımda. Ama sırtı bana dönük ve asla yetişemiyorum.

Sonsuz acıdan hıçkırarak ağlıyorum ve ona sesleniyorum.
"Damian!

Damian, lütfen!"

Ben buradayım.

Kafamın içinde alçak sesle söylenen sözleri duyuyorum, çılgınca rüya kovalamacamın dış ses anlatımı. Boğuk bir sesle "Damian!" diyorum.

Buradayım bebeğim. Tam buradayım. Uyan artık.

Kelimeler içime işliyor. Nefesim kesildi ve gözlerimi açtım. Ve onu görüyorum. Damian yanımdaki yatağa uzanmış, bana bakabilmek için destek alıyor. Guruldayan bir ses çıkarıp ona uzanıyorum ve o da beni kollarına alıyor.

Gömleğinin içine ağlıyorum. Çok tanıdık kokuyor. Damian gibi. Sıcak, temiz, doğal ve sevgili. Kolları güçlü ve beni sıkıyor.

Ben titrerken etrafımda. Yatakta birlikte uzanıyoruz.

Ama dışarıda gün ışığı var. Bizim yatağımız değil. Charleston'da beni ilk kez gerçekten öptüğü misafir odasındayız.

Ve dün beni terk etti.

Boğuk bir sesle ondan uzaklaşıyorum ve görebilmek için gözlerimdeki yaşları kırıştırıyorum. "Burada ne işin var?"

"Buradayım çünkü *sen buradasın*. Sence neden?" Gülümsemiyor. Ağzının kenarlarında gizlenen o küçük gülümseme bile yok. Mutlu, kendinden emin ya da hiçbir şeyden emin görünmüyor.

Duygusal olarak benim kadar hırpalanmış görünüyor.

"Anlamıyorum. Beni terk ettin. Benden ayrıldın... ya da gerçek bir ilişki olmadığında buna ne deniyorsa. Burada ne işin var?" Keşke sesim bu kadar şaşkın ya da zavallı çıkmasaydı ama ne yazık ki bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Tek yapabildiğim başımı yastığa gömüp dünya yokmuş gibi davranmak.

Damian boğazını temizliyor ve yanımdaki yatağa oturuyor. "Bana bir not bıraktığını biliyorum." Cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. "Daireye geldiğimde aldım. *Damian, her şey için teşekkür ederim yazıyor. Geçtiğimiz ayların benim için ne anlama geldiğini asla bilemezsin. Umarım birlikte gerçek olabileceğin ve seni mutlu edecek birini bulursun. Bunu hak ediyorsun.*"

Başım döndüğü için ben de doğruluyorum. "Ne yazdığını biliyorum. Onu ben yazdım."

"Neden yazdın?"

"Ne demek istiyorsun? Yazmak için... yazmak için yazdım. Veda etmek istedim."

"Yüz yüze değil mi?"

"Gerçekten orada olmamı mı bekliyordun? Burada neler olduğunu anlamıyorum, Damian. Benimle olan ilişkini neden bitirmek istediğini biliyorum ama benim için ne kadar... benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istedim. Bu yüzden bir not yazdım. Neden bu konuda garip davranıyorsun?"

"Bilmiyorum." Nota bakıyor. "Bilmiyorum. Ben de anladığımı sanıyordum ama şimdi... Bilmiyorum. Bu doğru gelmiyor."

Kendisi gibi davranmıyor. Sanki kendi düşüncelerinde kaybolmuş, etrafında olup bitenlerin tam olarak farkında değil. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bu beni korkutuyor. Elindeki notu almak için uzandığımda midem sinirden çalkalanıyor. "Özür dilerim. Yapabileceğimin en iyisi buydu. Beğenmediysen at gitsin." Notu bir top haline getirip köşedeki küçük çöp kutusuna doğru fırlatmaya başlıyorum.

"Hayır!" Ben atamadan Damian uzanıp onu aldı. "Yapma." Kâğıdı açıyor ve düzeltmeye çalışıyor.

"Damian, burada neler oluyor?" Sesim biraz tiz çıkıyor ama beni kim suçlayabilir ki? "Ne fark eder ki?"

"Senden bana kalan tek şey bu."

"Ne?" Kelimeyi zar zor çıkarabiliyorum. Öne doğru eğildim, gözlerim bulanıklaştı. "Ne? Benden ayrıldın!"

Notu yere bırakıp sonunda gözlerimle buluştuğunda yüzü buruşuyor. "Yaptığımı biliyorum. Berbat durumdaydık. Her şey berbattı. Boğuluyordum ve ben... Çıkış yolunu bulamadım."

Kollarımı karnıma sarıyorum ve ağrının etrafında sıkıyorum. "Benim için doğru olanı yapmadığını söyledin. Daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söyledin. Gerçek bir şeye."

"Bu doğru. Çok uzun zamandır içimdeki o küçük çocuktum, birinin beni istemesini umuyordum. Bunu o kadar uzun süre yaptım ki, gerçekten istediğimden daha azını kabul ettim çünkü hiç yoktan iyidir diye düşündüm. Ama artık bunu yapamam. O küçük çocuk olamam."

"Olmak zorunda değilsin." Kendi acımı ve kafa karışıklığımı tamamen unutmuştum. Yüzündeki duygu karmaşasına karşılık vermek için ona doğru uzandım. "Damian, sen tanıdığım en harika insansın. Her şeye sahip olabilirsin. Bunu bekleyebilirsin. İsteyebilirsin."

Başını sallar ve bakışlarını başka yöne çevirir. "Bunu demek istediğini biliyorum. Ve bu... benim için çok şey ifade ediyor. Ama sorun şu ki, ben daha fazlasını istiyorum. *Senden* her şeyi istiyorum."

Dünya etrafımda titremeye başladı. Gerçekten. Sanki her şey titriyor. Ve ben de içten içe titriyorum. "Ne?"

Kuru bir eğlenceyle tekrar gözlerimin içine bakıyor. "Bunu senden istiyorum bebeğim. Seni çok seviyorum. Ve düşündüm ki belki... ama ben

Dün gece seni duydum. Sana ihtiyacın olan her şeyi vermiyordum. Senin de daha fazlasına ihtiyacın var ve bu gerçekten sorun değil. Bu kaçınılmaz. Böyle bir şeyin yürüyebileceğini düşünecek kadar aptal olmalıydık."

Biraz zaman alır. Bir dakikadan fazla. Karnımı kucaklayarak oturuyorum ve söylediği şeyi o kadar uzun süre düşünüyorum ki rahatsız bir şekilde yer değiştiriyor.

"Clarke? İyi misin?"

Ve her şey yerine oturdu. Her şey bir anlayış, rahatlama ve saf neşe dalgası içinde tıkırdadı. Küçük bir hıçkırık çıkardım ve iki elimle göğsüne vurmak için uzandım. "Bunu bana yaptığına inanamıyorum!"

Damian bileklerimi tutuyor, beni dizginlemeye çalışıyor çünkü bir anlığına gerçekten kontrolden çıktım. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Bu şekilde bitmesinin canını yaktığını biliyorum. Seçeneklerinin elinden bu şekilde alınması. Ama en iyisini yapmak zorundaydım. Kendim için. Burada bencillik yapmaya çalışmıyorum ama kendimi de önemsemeliyim."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum, yeni bir berraklık seliyle dönüşüyorum. "Tabii ki kendini önemsemelisin! Ama anlamıyor musun? *Ben* seni önemsiyorum! Seni seviyorum! Eğer benden... benden daha fazlasını istiyorsan, o zaman istediğine sahipsin." Gözyaşlarımın arasından ona gülümsüyorum. "Sahipsin!"

Yüzümde çılgınca onay arayan gözleri dışında tamamen hareketsizleşiyor. "Sen-" Kelimede boğulur gibi oldu. "Beni seviyor musun?"

"Evet, seni seviyorum! Tüm duvarlarımı yıktın. Seni dışarıda tutmak için yaptığım tüm girişimlere rağmen bir şekilde kalbime ve hayatıma girmeyi başardın. Seni seviyorum, Damian. Her şeyden çok. Hizmetlerin için para ödediğimi biliyorum ve belki de bu işleri çok yapışkan hale getiriyor, ama seninle birlikte olma şansı varsa yapmam gereken her şeyi yapmaya hazırım. İstedğin buysa beklerim. Eğer ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan baştan başlayabiliriz. Eğer bir değişikliğe ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsan senin dairene taşınırım-"

Duygusal gevezeliğimi bitiremiyorum çünkü Damian başımı ellerinin arasına almış ve beni sertçe öpüyor.

Ağızına karşı inliyorum ve kollarımı boynuna dolayarak tutkumun gücüyle onu yatağa doğru itiyorum.

İkimiz de dağınık bir şekilde yorganın üstünde yanlara doğru yuvarlanıyoruz ama fark edemeyecek kadar aceleyle öpüşüyoruz.

Bir dakika sonra, yüzüme öpücükler kondurmak için ağzımdan ayrılıyor. "Clarke, bebeğim. Ben de seni seviyorum. Seni çok seviyorum."

"Peki neden söylemedin?" Ses tonumda biraz sızlanma var ama çok değil. Hayal kırıklığına uğramayacak kadar mutluyum.

"Ben... Ben denedim. Deniyordum. Bunun için çalışıyordum. Dün gece. Bu konuda hiç iyi değilim. Gerçek benliğimi paylaşma konusunda. Ama deniyordum." Başını kaldırdı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. "Kahretsin, neden sadece tükürmedim ki? Bizi tüm bu acılardan kurtarabilirdi. Dün gece hayatımın en kötü gecesini geçirdim."

"Ben de öyle." Kalın saçlarını avuçluyorum ama çekiştirmiyorum.

"Bana, bana iyi gelecek birini bulacağımı umduğunu söylemiştin. Ben de cevabımın bu olduğunu düşündüm. I..." Tıslayarak nefes alıyor ve bana utangaç bir bakış atıyor. "Korktum."

Kıkırdıyorum. Ya da belki ağlıyorum. Her iki durumda da, onu sıkı bir kucaklamanın içine çekiyorum. "Aman Tanrım, Damian. Aman Tanrım. Bunca zamandır tüm takıntılarımdan üstesinden gelmeye çalışıyordun ve sonra, en önemli anımızda, dağılan sen oldun."

Kaşlarını kaldırıp bana onaylamayan bir bakış attı. "Tam olarak dağılmadım. Ben-" Başını sertçe sallıyor. "İyiydim. Ben dağıldım. Kendime kadınlar konusunda uzman diyorum ama yakınlaşma konusunda senden daha iyi değilim. İkimiz de beceriksiziz."

"Evet, öyle."

"Ama belki birlikte bocalayabiliriz." Boynumu okşuyor ve sonra ağzımı öpüyor. "Ne diyorsun Clarke?"

"Ben evet diyorum. Hadi yapalım." Bir kıkırdamayı daha tutmak zorunda kalıyorum. "Hayatım boyunca beceriksizdim ama seni daha önce hiç beceriksiz sanmamıştım."

Gözleri bana sunulmasını hayal edebileceğim tüm vaatleri barındırıyor. "Eğer hata yaparsam, bebeğim, bu sadece senin için."

• • • •

O AKŞAM hâlâ Charleston'dayız ve ben babamın evindeki misafir odasında yorganın altında yatıyorum. Damian duşta işini bitiriyor. Yarın eve uçacağız. Bir çift olarak.

Gerçek bir çift olarak.

Hala kafamı tam olarak toparlayamıyorum.

Tamamen farklı bir insan gibi hissedeceğimi düşünürdüm ama hissetmiyorum. Ben aynıyım. Aynı sorunlarım ve nevrozlarımla. Ama mutluyum. Çok, çok mutluyum.

Başka bir sevinç dalgası üzerimden geçerken ürperiyorum.

Damian dışarı çıktığında üzerinde iç çamaşırından başka bir şey yoktu. Banyonun ışığını açık bırakıyor ve benim sormama gerek kalmadan kapıyı bir aralık açıyor. Yatağa tırmanırken sırtıyor.

"Ne sırtıyorsun?"

"Sırtmak mı?" Yorganın altına kayıyor ve sonra üstüme yuvarlanıyor. "Sırtmıyorum."

"O zaman ne yapıyorsun?"

"Gülümsüyorum."

"Oh. Tamam." Ben de gülümsüyorum ama bu bariz gerçeği belirtmek için bir neden göremiyorum.

"Az önce ne düşünüyordum biliyor musun?"

"Neyi?"

"Ben burada yatakta uzanırken sen duşta boşaldın." Kızgın görünmeye çalışıyor ama bunu pek başaramıyor. "Ve benim haberim bile yoktu! İçeride olan biten her şey -o zamanlar haftalardır hayalini kurduğum her şey- ve ben bu yatakta uzanmış lanet Faulkner'ı dinliyordum."

Çaresizce kıkırdayarak ellerimi ensesine doğru kaydırıyorum. "Bilmemen gerekiyordu. O zamanlar bunu bilseydin hayatımın geri kalanında saklanmak için bir mağara bulmak zorunda kalırdım. Bunu sana şimdi anlattığıma bile inanamıyorum."

"Yaptığına sevindim." Bana naneli bir öpücük vermek için eğildi. "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin. O zamanlar senin için deli oluyordum ve bununla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendime bunun sadece bir bulmaca olduğun için olduğunu ve seni çözer çözmez ilgimi kaybedeceğimi söyleyip duruyordum. Ama işe yaramadı. Çünkü seni tanıdıkça ve anladıkça sana daha çok aşık oldum."

"Elbette benim de sana aşık olduğumu görebiliyordun."

"Hayır. Hayır. Hayır, I yapamadım. I Yani, tabii ki I biliyordu Orada ama ben gerçekten sadece yeni deneyimler aradığını düşünmüştüm. Sana sunabileceklerimin tadını çıkarıyordun. O zamanlar bana gerçekten aşık olabileceğin bir kez bile aklıma gelmemişti."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Şu anda içinde çok fazla duygu var. Tüm bu duygular yüzünden patlayabileceğinden cidden korkuyorum. "Ateşli, zeki, seksi, kendine güvenen ve kadınlar konusunda uzman olması gereken bir adama göre, gerçekten çok bilgisizsin, biliyor musun?"

Gözleri yine kıkırdamama neden olacak şekilde kısılıyor. Ama sözleri son derece samimi geliyor. "Sana daha önce de söylediğim gibi. Çoğu zaman kendimi o adam gibi hissetmiyorum. Hâlâ o yalnız küçük çocuk gibi hissediyorum."

Yumuşak bir iniltiyle onu uzun ve sert bir kucaklamanın içine çekiyorum.

Kucaklaşmaya karşılık veriyor ve bir süre sonra tekrar ayağa kalkıp devam ediyor, "Her neyse, eminim bu yüzden bu kadar bilgisizdim. Sen bana açıldıktan ve birlikte olduğumuzu hissettikten sonra bile hala güvenemiyordum. Kontratımız bittikten sonra nasıl birlikte olabileceğimize dair senaryolar kurup durdum ama bunu nasıl gerçekleştirebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim, yanlış bir hareket yaparsam, istediğin kişi olmadığımı anlayacağındı."

"Bu yüzden mi tezinin bölümlerini yeniden yazmakla ilgili o şeyleri bana hiç anlatmak istemedin?"

"Evet." Belli belirsiz şaşırılmış görünüyor. "Tabii ki. Harika olduğumu düşünmeni istedim. Kariyerimde başarısız olduğumu kabul edecek değildim." "Sen fiyasko değilsin! Herkes kendi kariyerinde revizyonlar yapmak zorundadır.

tezler."

Kıkırdıyor. "Biliyorum. Ama işleri ilk seferinde doğru yapmamaya alışık *değilim* ve bu beni başarısız *hissettirdi*. Senden sakladığım için özür dilerim. Ama açık olmak gerekirse, sen bizi gördüğünde Giselle'e bu konuyu açmıyordum. Sana söylemediğim şeyleri ona söylemiyordum. *Senin* için üzülüyordum. O da bunu biliyordu ve bana yüzüncü kez sana karşı dürüst olmamı söylüyordu."

"O zaman onun tavsiyesine uymalıydın. Kadınlar hakkında sahip olduğunu iddia ettiğin içgörüyü yakın bir şeye sahip olsaydın, senin mükemmel bir fantezi erkeğinden daha az olduğunu her gördüğümde seni daha da çok sevdiğimi bilirdin."

Karanlıkta bile yüzündeki, gözlerindeki şefkati görebiliyorum.
"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Fantezi bir erkek istemiyorum. Romantik bir filmde yaşamak istemiyorum. Kendim olmak istiyorum. Gerçek bir hayatta. Gerçek seninle."

"O zaman alacağın şey bu. Eğer bana sahip olursan hayatımızın geri kalanında."

Onu öpücüğün içine çekmeden hemen önce fısıldıyorum, "Sana sahip olacağım, Damian. Sana sahip olacağım."

• • • •

BEŞ AY SONRA, Damian ve ben bir Perşembe akşamı en sevdiğimiz kafeye girdik. Arkadaşlarımız her zamanki masalarında toplanmışlardı, biz de siparişlerimizi verdikten sonra onlara doğru yöneldik.

Damian önümüzdeki hafta doktorasını bitirecek. Hemen iş piyasasına girmek yerine, üniversitede bir yıllık bir öğretmenlik pozisyonu aldı, bu ona tezini bir kitaba dönüştürmek için zaman kazandıracak ve umarım yayın için bir sözleşme alır, bu da potansiyel olarak daha iyi tam zamanlı işler açacaktır.

Zaten ikimiz de taşınmak için acele etmiyoruz. Atlanta'yı seviyoruz ve burada pek çok arkadaşımız var.

Bu gece grubun keyfi yerinde. Giselle de önümüzdeki hafta yüksek lisansını tamamlıyor, ancak aynı üniversitede doktora programına kabul edildi, bu yüzden o da bölgede kalıyor.

İyi vakit geçiriyoruz, haberleri yakalıyoruz ve ilk kez tanıştığımız Foster'ın yeni erkek arkadaşını tanıyoruz. Giselle bize, Companions for Hire'dan eksantrik bir müşteriyle geçirdiği hafta sonu hakkında geniş ve komik bir hikaye anlatıyor.

"Keşke Damian gibi hayatımın aşkıyla müşteri olarak eşleşebilseydim," diyor Giselle alaycı bir gülümsemeyle. "Elime geçen tek şey İç Savaş savaş alanları etrafında bitmek bilmeyen turlar."

Herkes buna gülünce, "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum," diyorum. "Sen sadece tarihle ilgili işler yapmıyor musun?"

"Evet. Yapıyorum. Romantik randevular ya da fantastik şeyler yapmıyorum." Damian'a bakarak ekliyor: "Yargılamıyorum elbette ama o tür bir yol arkadaşısı olmak bana göre değil. Ben gerçekten sadece

Şaka yapıyorum. Senin ve Damian'ın başına gelenlerin olma ihtimali astronomik. Hafta sonu turlarında insanlara eğlenceli tarih dersleri vermekten gayet mutluyum. Parası da cabası."

"Asla bilemezsin," diyor Damian. "Birinin altı aylığına sahte bir eşe ihtiyacı olabilir ve bu geri çevrilemeyecek kadar çok para olabilir. O zaman hayatın asla eskisi gibi olmaz."

• • • • •

BİRKAÇ SAAT SONRA yataktayım, güzel pembe bir kombinezon giymişim ve Damian'ı bekliyorum.

Güzel bir akşamdı. Arkadaşlarımızla takılmanın tadını çıkardık ve eve döndüğümüzde bir kadeh şarap içip uzun bir banyo yaptım. Rahatladım ama aşırı yorgun değilim, bu yüzden Damian'ın seks havasında olmasını umuyorum.

Bunca ay sonra bile hâlâ çok seks yapıyoruz. Hem *de çok*. Ama her gece değil. Bu gece iyi bir zaman olabilir. Beklemekten heyecanlanıyorum.

Damian duş alıyor, bu iyiye işaret. Yatmadan önce duş almadığı geceler, seks için çok yorgun oluyor. Bir süre sonra çıkıyor ve yatağa doğru yürürken onun zayıf, fit vücuduna bakıyorum.

"Bu gece azgın hissediyor musun?" diye soruyor sıcak bir şekilde, başucu lambasının ışığında bana yakından bakarak.

"Azgın! Ne biçim bir kelime bu? Ben asla *azgın* değilim!"

"Şehvet düşkünü mü?"

Kuru ses tonu karşısında güldüğümü gizlemeye çalışıyorum ama tam olarak başaramıyorum. "Hayır. Sık sık egzersiz yapmaya ihtiyaç duyan son derece sağlıklı bir libidom var."

Gözleri kızarıyor. Hâlâ yatağa girmedi. "Bu durumda, bu gece libidona hayatının egzersizini yaptırmaya tamamen hazırım."

Tüm vücudum nabız gibi atmaya başladı. Yanaklarım ısınıyor.

"Bu ses hoşuna gitti. Değil mi bebeğim?" Beni her zaman etkileyen o yatıştırıcı, erotik tonu var şimdi.

"Belki," diyorum kibarca.

"Belki mi?" Yatağın üzerine eğiliyor ve kendini yatak başlığına dayıyor. "Sanırım bu gece biraz daha fazla ilgiye ihtiyacın olabilir."

aslında ne kadar vahşi ve şehvet düşkünü olduğunu hatırlatmak için. İşte yapacağım şey. Kıyafetlerini çıkaracağım ve serbest bırakılman için bana yalvarana kadar vücudunun her santimini öpeceğim. Sonra üzerine ineceğim ve çığlık atana kadar boşalmanı sağlayacağım. Hiçbir şey geri çekilmeyecek. Her zaman içinde tutmaya çalıştığın her şeyi dışarı çıkaracaksın. Sonra seni ellerinin ve dizlerinin üzerinde çevirip sertçe becereceğim. Bu şekilde ne kadar sevdiğini biliyorsun. Birbiri ardına orgazm olana kadar sana vereceğim. Terden sıırılsıklam olacaksın ve çığlıklardan sesin kısılacak ama yine de daha fazlası için yalvaracaksın. Sonunda doyana kadar boşalmayacağım. Ne zaman olacağını sen söyleyeceksin. Ama sana verdiğim her şeyi almanı ve karşılığında bana her şeyi vermeni bekliyorum. O zaman, ancak o zaman, libidonuz zevk içinde mırıldanırken, hayatınızda hiç olmadığı kadar yorgun ve tatmin olmuş bir şekilde uyumanıza izin vereceğim."

Yutkunuyorum. Zaten ateşli, ıslak ve onun için hazırım - sözlerinden başka bir şey değil. "Tamam."

Dudaklarında bir gülümseme titriyor. "Bu sana iyi geliyor mu?"

"Bu gece için gayet kabul edilebilir bir plan gibi geliyor."

Mavi-yeşil gözleri sıcak. Sahiplenici. Onları böyle görmek hoşuma gidiyor. Ama yüzünde hafif bir tereddüt de görüyorum. Odanın karşısındaki şifonyere doğru bakıyor.

"Damian?" Farklı bir tonda soruyorum. "Sorun nedir, tatlım?"

Eğer bu gece canınız istemiyorsa, gerçekten-"

"Hayır, hayır. Öyle hissediyorum. Kesinlikle hepsini sana vereceğim. Ama sanırım..." Ağzı buruştu. "Sanırım önce sana bir soru sormak istiyorum."

"Ne sorusu? Tabii ki önce sen sorabilirsin."

Garip, düzensiz bir nefes alır ve şifonyere doğru yürür. Çekmecedan bir şey çıkardı. "Bunun için her türlü romantik senaryoyu düşündüm ama hiçbiri doğru gelmedi. Bu yüzden sanırım sana soracağım. Hemen şimdi. Aklımdan çıkaramadığım için."

Bana cahil diyebilirsiniz ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Önemli olduğunu hissediyorum, bu yüzden yatakta doğruluyorum.

Damian yanına çömeliyor ve bana bakıyor. Elini uzatıp, kare şeklinde güzel bir elmas tektaş gösterdi.

ince altın bant. "Clarke, bebeğim, sence bunu takmak ister misin?"

O kadar şaşırdım ki neredeyse boğuluyordum. Yüzüğe doğru uzanırken elim titriyor. "Bunu mu takacaksın?"

"Nişan yüzüğü olarak tabii ki. Anlaşılmadıysa diye söylüyorum. Seninle evlenmek istiyorum Clarke. Gerçekten. Sonsuza kadar. Peki sence sen-"

"Evet!" Onu kucaklayabilmek için sürüklüyorum. "Evet, tabii ki o yüzüğü takmak istiyorum."

"Ve benimle evlenmek?" "Evet, seninle evlenmek!"

Büyük, sıcak vücudu hislerle titriyor. Benimle birlikte yatağa sürünüyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Tamam. Güzel."

"İyi mi?"

"Evet. İyi."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutluyum," diye mırıldanıyor omzuma karşı. "Açılmak için bu yeterli mi?"

"Evet. Bu kadar yeter. Ben de hiç olmadığım kadar mutluyum." Birden yüzüğü takmadığımı fark ettim. Aslında, uzuvlarımızın arasında bir yere düşmüştü. Onu bulmamız bir dakika sürüyor ama sonra Damian parmağıma takıyor. Hüzünlü bir pus içinde ona bakıyoruz.

"Adımı değiştirmememin bir sakıncası yok, değil mi?" Bir dakika sonra soruyorum.

Yukarı baktı. "Ne, bebeğim?"

"Benim adım. Soyadım. Bende kalmasının sakıncası yok, değil mi?"

Clarke olarak kalmak istiyorum."

Gülümsemesi ısınıyor, yumuşuyor. Beni öpmek için öne eğildi ve ağzıma doğru mırıldandı: "Sen her zaman Clarke olacaksın ve başka türlü olmasını istemezdim."

Sonsöz

BEŞ YIL SONRA, babam ve annemin evlilik yıldönümleri için hepimiz bir araya geldik. Charleston'da büyük bir akşam yemeği yiyoruz ve ailedeki herkes katılıyor.

Damian ve ben Savannah'dan uçakla geliyoruz, o da üniversitede öğretmenlik işi bulmuştu. İşimi her yerde yapabiliyorum ve Savannah'yı seviyoruz. Damian'ın ailesine yakın ama Atlanta'ya da yeterince yakın çünkü Steve ve ben yeni bir projeyi pazara sunmak üzere olduğumuz için oraya hala sık sık gidiyorum.

Chelsea ve Owen iki küçük kızlarıyla birlikte oradalar. (Chelsea üçüncü kızlarına hamile.) Sam ve Hunter iki yaşındaki oğullarıyla birlikte geliyorlar. Melissa ve Trevor da orada tabii ki. Hiç çocukları olmadı ve bu şekilde çok mutlu görünüyorlar.

Damian ve benim çocuğumuz yok. Gelecek için hala bir olasılık ama henüz doğru zaman gibi gelmedi. Huck adında gümüş renkli bir laboratuvar köpeğimiz var.

Bu gece kalabalık, coşkulu bir grup var ve yiyip içerek, gülerек ve hikayeler anlatarak harika vakit geçiriyoruz. Yemek sona erdiğinde ve insanlar kadeh kaldırmaya başladığında biraz duygusallaşıyorum.

Annem babamla evlenene kadar, büyük bir aile grubunun parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. Tamamen güvendiğiniz, benimle ilgileneceklerini bildiğim birden fazla kişiye sahip olmak. Ama bu öyle bir şey. Artık ben de bunun bir parçasıyım.

Büyümüş ve değişmiş olmama rağmen, hala açıkça duygusal bir insan değilim, bu yüzden duygularımın kabarmasına izin vermiyorum. Damian yine de görüyor. Her zaman görür.

Eğildi ve kulağıma mırıldandı, "İyi misin bebeğim?" Başımı sallıyorum ve ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Elbette."

"Ağlayacak mısın?" "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet."

Kolunu bana doladığında vücudu sessiz bir eğlenceyle titriyor. "Mutlu musun?"

Ona bir öpücük vermek için başımı çeviriyorum. "Çok."

"Selam," diye sesleniyor Chelsea masanın karşısından. Hamile karnı oldukça büyük ama yine de mükemmel giyinmiş ve zarif görünmeyi başarıyor. Bana ve Damian'a alaycı bir parmak sallıyor. "Orada yiyecek yok. İnsanlar kadeh kaldırmaya çalışıyor."

"Biliyorum," diyorum. "Burada kanki falan yok."

"Kendi adına konuş." Damian boynumun yan tarafına beni sarsan ve herkesi güldüren küçük bir çimdik atıyor.

"Başka kim kadeh kaldıracak?" Pop masanın başından oldukça huysuz bir şekilde talep ediyor. Yıllar geçtikçe yumuşamış olabilir ama hâlâ oldukça otoriter bir adam.

"Benim var," diyorum, ayağa kalkıp yarısı dolu şampanya bardağımı kaldırarak.

Herkes gözlerini bana çeviriyor ve bir an için sinirlerimin gerildiğini hissediyorum. Neden az önce kadeh kaldıracağımı söyledim ki? İlgi odağı olmamak beni çok daha rahatlatıyor.

Yine de söyleyecek bir şeyim var ve cesaretimi toplayıp söyleyeceğim. "Uzun zamandır yalnızdım. Farkında değildim ama öyleydim. Annem sahip olduğum tek aileydi. Ama şimdi hepiniz varsınız. Kan ve gen bağıyla bağlı olmamamızın bir önemi yok gibi görünüyor. Bu gerçek bir aile. Belki ara sıra kendimi yalnız hissediyorum. Bence etrafı başka insanlarla çevrili olsa bile herkes hisseder. Bu evrensel bir durum. Ama bunun da bir cevabı var. Ve bu cevaplardan biri de ailenizi oluşturan insanlardır. Benim ailem olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim."

Herkes kadeh kaldırırken annem gözyaşlarını siliyor ve Chelsea burnunu çekiyor. Gözleri derin ve hassas olan Damian hariç diğerleri çoğunlukla gülümsüyor. Ben otururken elimi tutuyor.

Biraz titriyorum ama bir şeyler söylediğim için memnunum. İyi ki Risk.

Damian elimi sıktı ve sonra avucunu kendi avucuna getirdi. Böylece onu öpebilir.

"Bu iyi miydi?" Ona fısıltıyla sordum.

"Bu iyiden de iyiydi. Ve bu benim için de geçerli. Hayal ettiğimden çok daha fazlasına sahibim." Alçak sesle konuşuyor ve

boğuk, başkalarının duyamayacağı kadar yumuşak. "Sana ve çok daha fazlasına sahibim."

Biraz ağladım. Sadece birkaç damla gözyaşı. Ama Damian bunu gören tek kişi.

• • • •

YAZARIN NOTU: Eğer henüz okumadıysanız, bu serinin ilk üç kitabı [Yarı Zamanlı Koca](#) (Melissa ve Trevor hakkında), [Pratik Koca Koca](#) (Sam ve Hunter hakkında) ve [Paketlenmiş](#) (Chelsea ve Owen hakkında). Bir sonraki kitabım Şubat ayında çıkacak olan [The Remake](#) olacak. İlerleyen sayfalarda ondan bir alıntı okuyabilirsiniz.

Yeni çıkan kitaplarımdan ve satışlarımdan haberdar olmak istiyorsanız [aylık bültenime](#) kaydolabilirsiniz.

Kitap tartışmaları ve kitaplarım hakkında içeriden bilgi almak istiyorsanız, [Facebook'taki Okuyucu Grubuma](#) katılabilirsiniz. Katılmak için sormanız yeterli, ben de sizi onaylayacağım.

Kitaplarımın seriler ve mecazlar da dahil olmak üzere tam bir listesini istiyorsanız, [Yazdırılabilir Kitap Listem](#)'e gidebilirsiniz.

The Remake'den Alıntı

BELINDA muhtemelen birçok ortak yönleri olduğunu ve Azalea'daki herkes kadar iyi bir av olduğunu düşünüyordu. Ama Kyle içeri girip tezgâha oturup kahvaltısını ederken, o hep burada oturuyordu. Ve Kyle ona bir kez bile bakmamıştı.

Bu şaşırtıcı değildi. Bu tür şeyler Belinda'nın başına hep gelirdi. Etraftaki uygun erkek sayısı neredeyse sıfıra indiği için artık eskisinden daha az oluyordu. Ama okulda ve üniversitede bunun nasıl bir his olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Bir erkeği gözüne kestirmek ve onun bir başkası için kendisini nasıl görmezden geldiğini izlemek.

Bu durum midesini yorgun bir istifa duygusuyla bulandırıyordu.

Neden bir şeylerin değişmesini beklediğinden emin değildi, çünkü artık büyümüşü ve kim olduğu konusunda daha güvenliydi. Bu, erkeklerin daha önce hiç aşık olmadıkları halde aniden ona aşık olmaya başlayacakları anlamına gelmiyordu.

"Sende bir sorun mu var?"

Bu sözler onu o kadar ürkütmüşü ki sarsıldı ve utanç verici bir gıcırdama sesi çıkardı. Elini kahve fincanına götürmüştü ve ani hareketi sıvının fincandan parmaklarına **sıçramasına** neden oldu.

Kaynağa ters ters bakarak, "İnsanlara böyle sinsice yaklaşmak zorunda mısın?" diye çıkıştı.

"Sinsice yaklaştım mı?" Fitz kayıtsızca sordu, canlı mavi gözleri mizahla (çok sinir bozucu bir mizahla) parlıyordu. "Kapıdan girdim ve buraya geldim. Başka birine bakıyor olman benim suçum değil."

Fitz kasabaya birkaç yıl önce gelmişti ve nereden geldiği ya da neden Azalea'yı seçtiği hakkında hiçbir bilgi vermemişti. Yaşını tahmin etmek zor olsa da muhtemelen kırk yaşlarındaydı ve şehir merkezindeki binalardan birinde, köhne bir çatı katında yaşıyordu. Belinda'nın kız kardeşi Ria'nın arkadaşlarıyla birlikte sahibi olduğu çiçekçi dükkânı da dâhil olmak üzere ufak tefek işler yaparak geçimini sağlıyordu. Fitz'in yetenekli ve zeki olduğu belliydi ama

Kendini geliştirmek ya da tam zamanlı bir iş bulmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Kahverengi saçları ve gür sakalı dağınıktı. Kıyafetleri iplik iplik yıpranmıştı. Ve yazın en sıcak günlerinde bile hep aynı eski püskü asker ceketini giyyordu.

Gölün, iğrenç bir adamdı ve Belinda'nın sinirlerini bozmayı kendine özel bir görev edinmiş gibi ydi.

Utancını gizlemeye çalışırken gözleri kısıldı. Doğal olarak, Kyle'a yönelik gizli ve incelikli gözlemine fark eden kişi Fitz olacaktı. "Ben kimseye bakmıyordum. Ve hiçbir sorun yok."

"Bir sorun varmış gibi görünüyordu. Sarkık ve kederli görünüyordun ki bu hiç sana göre değil."

Kızgın bir solukla elindeki kahveyi gereğinden fazla güç kullanarak sildi. "Sarkık ya da hüzünlü değildim. Hayal görüyorsun."

"Ben öyle düşünmüyorum." Adamın mavi gözlerindeki tipik kuru eğlenceye rağmen, gözleri kızın yüzünü şüphe götürmez bir dikkatle inceliyordu. Sanki sorunun ne olduğunu gerçekten bilmek istiyordu.

Bu Belinda'yı sebepsiz yere sarstı. İtirazlarına rağmen Fitz onun hakkında haklıydı. Kendisi için üzülüyor ve erkeklerin ilgisinden son derece yoksun olduğunu düşünüyordu. Bu şekilde olmaktan hoşlanmıyordu ve Fitz'in aniden ortaya çıkması ve varlığının onda her zaman yarattığı rahatsızlık onu hemen bu duygudan uzaklaştırdı. "Sana hayal gördüğünü söylüyorum. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanı mıyorsun."

"Daha iyi bildiğimi sanmıyorum. Sadece bana gerçeği söyleme ihtimalinin senden daha yüksek olduğunu düşünüyorum."

Bu dolambaçlı sözü sindirmesi bir dakika sürdü. Anladığında da ona bir kez daha kaşlarını çattı. "Hangi evrende sana herhangi bir konuda gerçeği borçlu olacağımı düşünüyorsun, hele kendim hakkında?"

Ağzı sakalının altından yukarı doğru kıvrıldı. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, ama bu yine de bilmek istemediğim anlamına gelmiyor."

Hayal kırıklığına uğramış bir sesle dizüstü bilgisayarını kapattı, kabinin kenarına doğru ilerledi ve onu yolundan çekerek

Dışarı. Yumurtalı sandviçini ve kahvesini ödemek için masaya on dolarlık bir banknot bıraktı, ayrıca garson kız için de cömert bir bahşiş bıraktı. Sonra restoranın çıkışına doğru yürüdü, Kyle'ın hâlâ ona doğru bakmadığının rahatsız edici bir şekilde farkındaydı.

Fitz de onunla birlikte geldi. "En azından artık sarkık görünmüyorsun."

Kız kardeşinin çiçekçi dükkânına doğru ilerliyordu ama bu söz üzerine arkasına döndü. "Sarkık değildim."

"Öyle diyorsan öyledir." Fitz de durmuştu. Ondan yaklaşık on beş santim daha uzundu ve başını eğerek onun bakışlarıyla buluştu. "Sadece senden hoşlanmayacak kadar aptal bir adam için üzölmeye değmeyeceğini söylüyorum."

Kız gözlerini kırptırdı. Adamın az önce söylediğı sözleri duydu. Yanaklarının ısınmaya başladığını hissetti. Kalbi bu aptalca tartışma yüzünden zaten hızlı atıyordu - Fitz'in yanında her zaman öfkelenirdi - ama şimdi birkaç küçük sıçrama yaptı. "Ne?"

Sanki az önce ona iltifat etmiş gibiydi. Ve bunu daha önce hiç yapmamıştı.

"Beni duymakta güçlük mü çekiyorsun? Neden bu kadar şaşkın görünüyorsun? Az önce her erkeğın her kızdın hoşlanmayacağını söyledim. Sersemleyecek bir şey yok."

Bu sefer iltifat gibi gelmedi. Hem de hiç. Kişisel bir şeymiş gibi gelmedi. Daha çok kendini beğenmiş, iğrenç, genelleştirilmiş bir gözlem gibiydi. Hiçbir faydası olmayan ve Fitz'in bu dünyada yapması gereken son kişi olduğu türden. "Sarkık değildim" diye homurdanırken ona soğuk soğuk baktı.

Çok zekice bir cevap değildi ama söyleyecek bir şey de bulamıyordu. Onun nesi vardı böyle? Sadece Kyle onu fark etmediğı için hayal kırıklığına uğramakla kalmıyor, Fitz onun hakkında tatlı bir şey söylemediğı için de hayal kırıklığına uğruyordu.

Aklını kaçırmış olmalı.

olmadan başka bir kelime, o yürüdü uzakta gelen Fitz, ve neyse ki bu sefer takip etmedi.

• • • • •

The Remake hakkında daha fazla bilgiye [buradan ulaşabilirsiniz](#).

Noelle Adams Hakkında

NOELLE ilk aşk romanını on iki yaşındayken spiral ciltli bir deftere elle yazdı ve o zamandan beri yazmayı bırakmadı. Sekiz farklı eyalette yaşadı ve şu anda Virginia'da ikamet ediyor, burada tam zamanlı olarak yazıyor, eline geçen her kitabı okuyor ve çok şımarık bir cocker spaniel'e saygılarını sunuyor.

Seyahat etmeyi, sanatı, tarihi ve dondurmayı seviyor. Hayatının çok uzun yıllarını yüksek lisans okulunda geçirdikten sonra, önceliklerini yeniden yönlendirmeye ve çağdaş romanlar yazmaya odaklanmaya karar verdi. Daha fazla bilgi için lütfen web sitesine göz atın: noelle-adams.com.

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı Sayfası	
Purchased Husband	
HakkındaOne	
İki Üç	
Dört	
Beş	
Altı	
Yedi	
Sekiz	
Dokuz	
On	
Sonsöz	
Noelle Adams Hakkında	
Yeniden Yapım'dan Alıntı	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

